

# Giới thiệu Nơi Đây Có Anh

Truyện xoay quanh một cuộc hôn nhân bị ép buộc, ẩn dấu sau đó là một mối tình tay ba đầy ngang trái hay là một câu chuyện tình nhẹ nhàng.

Lâm Khang, Gia Hân và Hoàng Nam, ba con người, ba tính cách nhưng lại bị sợi dây mang tên số phận buộc chặt lấy nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 1

Hôm nay là ngày Hân mặc váy cưới bước vào lễ đường, cô là cô dâu đẹp nhất đêm nay. Hân lấy con trai của tập đoàn đá quý nổi tiếng vì có hôn ước với gia đình họ, cô chẳng có tình yêu gì với con trai nhà họ - Lâm Khang. Nhưng vì sự ép buộc hai bên gia đình nên họ đã giao kèo với nhau cả rồi.

Trong lễ cưới trọng đại, Hân bước đi trong tay cùng cha trên lễ đường, cô mỉm cười tỏ ra hạnh phúc để che mắt thiên hạ: “Trời thật đúng là gượng gạo mà!”. Ba của Hân khẽ đặt tay cô lên tay của Khang, cả hai đều nhìn nhau cười gượng gạo.

Cả hai đều hướng về người cha giáo sư, để làm lễ rồi cả hai cùng trao nhẫn cho nhau trong sự chứng kiến của tất cả mọi người.

- Anh Lâm Khang!

Mọi người đều ngạc nhiên quay ra phía cô gái mặc váy đồ đang đứng ở phía cổng thảm đỏ, khiến Lâm Khang và Gia Hân vô cùng bất ngờ đặc biệt là Lâm Khang, làm rơi luôn cả nhẫn xuống dưới thảm.

“Tại sao Kim Như lại tới đây chứ? Trời ơi, sao bây giờ? Cảnh báo chí đang đứng tùm lum kia...” Khang lầm bầm trong miệng cảm thấy vô cùng rối trí.

- Đây, tại sao bạn gái của anh lại tới đây vậy? Chẳng phải anh nói, cô ấy đang ở bên Thụy Sĩ sao?

Gia Hân nói thầm trong miệng đủ để Lâm Khang nghe thấy.

Kim Như chạy tới chỗ Lâm Khang đưa ánh mắt lảng động nước mắt nhìn anh. Mọi người đứng ở dưới nhìn lên như đang xem một vở kịch vậy, cảnh báo chí được dịp viết bài, chụp ảnh đăng đầy ngập mặt trang báo.

- Kim Như, em về hồi nào vậy? Mà thôi, em mau rời khỏi đây đi, có gì chúng ta nói chuyện sau được không em? Hiện mọi người đang có mặt cùng báo chí rất đông ở đây.

Lâm Khang lúng túng nói, trong khi mọi người đang bàn tán xôn xao ở dưới.

- Anh kết hôn, tại sao lại giấu em? Anh không còn yêu em nữa sao? Anh phản bội em sao? Anh...

Khang vội nắm lấy tay Kim Như kéo ra khỏi lễ đường, cắt ngang lời nói của cô làm mọi người thêm một phen bất ngờ không biết chuyện gì xảy ra, bỏ lại Gia Hân trơ trọi trên lễ đường với bao nhiêu ánh mắt đang hướng nhìn cô, cô chẳng biết nên khóc hay cười nữa như một trò đùa vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 2

Gia Hân đứng như trời trồng vậy, cảm thấy vô cùng bối bối và lúng túng không biết làm gì khi mà cả đám phóng viên túa nhau lên chụp hình cô lia lịa, rồi còn hỏi cô tới tập khiến cô không biết phải xử sao nữa.

“Trời ơi sao bây giờ... Sao nhiều báo chí thế không biết? Cái tên này khi không lại bỏ đi đâu thế cơ chứ?” Gia Hân lầm bầm trong miệng, ánh mắt liếc nhìn tìm kiếm sự cứu tinh.

- Cô cho tôi hỏi, cô gái mới này là người yêu của cậu Lâm Khang phải không?

- Có phải cô cướp người yêu của cô gái mới này nên cô ta tới giành lại phải không?

- Cô có thể nói rõ chuyện này được không ạ? Tại sao chú rể lại bỏ đi cùng với người con khác thế, phải có lý do gì chứ?

- Bla...bla...

Gia Hân rất muốn chạy khỏi đây ngay lập tức nhưng không thể vì bị vây kín cả, cùng với bộ váy cưới nặng nề này.

...

Trong chiếc con xe hơi màu đen dừng lại ở ven đường bờ biển.

- Sao anh kết hôn mà không nói cho em biết vậy hả? Anh làm như khiến em đau lòng lắm có biết không?

Kim Như trách móc Lâm Khang, những giọt nước mắt khẽ rơi trên khuôn mặt thể hiện sự đau khổ.

- Anh định sẽ nói với em nhưng sợ em đau lòng. Anh bị ép cưới vì anh không muốn làm trái ý ba mẹ nên làm vậy, với lại anh và cô ta cũng đã có hôn ước với nhau ngay từ nhỏ, hai bên gia đình cũng thân thiết vì đều là bạn thân của nhau cả. Mà em yên tâm đi, anh với cô ta cũng đã thỏa thuận cả rồi, sau khi kết hôn ở với nhau được 1 năm rồi sẽ ly hôn thôi.

Lâm Khang giải thích cho Kim Như nghe, để cô hiểu cho nỗi lòng của anh. Anh khẽ đưa tay lên lau đi giọt nước mắt trên mặt Kim Như. Thật sự anh không muốn thấy cô đau lòng thế này, tất cả đều tại anh.

- Vậy anh hứa với em, là sẽ ly hôn với cô ta đấy, anh không được có tình cảm với cô ta biết chưa.

- Được rồi, anh hứa!

Nói rồi hai người cùng trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào trên xe sau một thời gian không gặp nhau.

...

Tối, Gia Hân từ trong phòng tắm bước ra, trên người chỉ quấn chiếc khăn tắm, để lộ đôi vai trắng không tì vết cùng đôi chân thon dài, đầu tóc ướt nước nhỏ xuống thấm vào khăn. Cô mở tủ ra định lấy đồ mặc vào thì cô nghe thấy tiếng thờ hồng học cùng tiếng cạ vào tường ở gần cửa, nghe rất là nhói tai nên cô đi ra phía cửa sổ xem thử.

“Phịch”

Cả một thân hình to lớn đè lên người Gia Hân, khiến cô hoảng hốt mà hét toáng lên một tiếng: “A” rõ to, âm vang cả phòng.

- Im lặng đi, là tôi, Lâm Khang đây.

Lâm Khang nói khe khẽ, bịt miệng Gia Hân lại để cô không la ó ầm ĩ nữa.

- Có chuyện gì vậy Gia Hân? Mẹ nghe thấy tiếng hét phát ra phòng con đấy?

Mẹ của Lâm Khang đứng ngoài gõ cửa, nói vọng vào làm Gia Hân và Lâm Khang vô cùng lúng túng.

- Cô mau ra nói với mẹ đi, này đừng nói tôi về rồi biết chưa.

Lâm Khang nhìn Gia Hân nói nhỏ đủ để cô nghe, cô nhũn mày khó chịu rồi đi ra mở cửa, nở nụ cười nhìn bà khi thấy ánh mắt lo lắng của bà đang nhìn cô chằm chằm.

- Có chuyện gì xảy ra trong phòng con sao, Gia Hân?

- À không có chuyện gì đâu mẹ... chỉ là do có chuột nên con hoảng mà hét lên thôi, không có gì đâu mẹ.

Gia Hân vừa nói vừa cười một cách gượng gạo.

- Ừ, vậy thôi con nghỉ ngơi đi. Hôm nay con cũng vất vả rồi, đợi cái thằng con trời đánh kia về mẹ sẽ cho một trận.

Nói rồi, bà quay lưng đi khỏi đây. Gia Hân thờ phào nhẹ nhõm đóng cửa quay vào trong, nhìn Lâm Khang với ánh mắt của sự bức mình rồi lên giọng nói:

- Này, anh có biết lúc sáng tôi mất mặt lắm không, bao nhiêu cánh báo chí đều chĩa vào tôi đấy. Mà bạn gái anh sao về bất thành linh thế cơ chứ? Anh liệu mà đi giải thích cho ba mẹ anh nghe đi, tôi đã có cách nói với ba mẹ tôi rồi.

- Tôi xin lỗi, tại xảy ra ngoài ý muốn không lường trước được, nên tôi mới làm vậy. Có gì tôi sẽ nói với ba mẹ sau, tôi mệt rồi, tôi đi ngủ đây. Mà này trong phòng tôi, mà cô ăn mặc gợi cảm vậy?

Lâm Khang nói giọng đều đều, nhìn cô từ trên xuống dưới khiến cô có chút ngẩn ngai, e dè nhưng cô lại tỏ ra bình thường, hai tay chống nạnh nói:

- Này, tôi mặc gì kệ tôi! Còn nữa, tối nay anh ngủ dưới đất, còn tôi ngủ trên giường. Tôi cấm anh bước lên giường nữa bước, biết chưa?

- Này, đây là phòng của tôi. Tất cả mọi thứ là của tôi, cho nên tôi sẽ ngủ ở giường, còn cô ra ghế sofa nằm đi.

- Anh quá ha, của anh thì kệ chứ. Tôi không biết!

Gia Hân nói, cương mặt lên rồi nhảy lên giường đắp mền mà không thèm đi mặc đồ, quần khăn tắm để vậy luôn. Như chiếm lĩnh luôn cái giường không cho Lâm Khang nằm. Anh nhất quyết phải giành lại cái giường của mình, nên leo hăn lên giường giành lấy chăn và gối. Hai người giằng co qua lại và rồi cả hai đều đơ ra.

- A...

Gia Hân một lần nữa hét toáng lên, Lâm Khang vội quay mặt đi chỗ khác. Cô vội vàng lấy cái khăn che lại chạy thẳng một mạch vào phòng tắm, nét mặt vô cùng đỏ ửng và xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Này Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3

Sáng hôm sau, Gia Hân tờ mờ tỉnh dậy sau một đêm tranh giành chiếc giường vật vờ, nghĩ lại đêm đó cô cảm thấy vô cùng xấu hổ khi để cái tên chồng danh nghĩa – Lâm Khang thấy hết thân thể trong trắng của mình, cô chỉ muốn độn thổ cả lên.

- Ôi mẹ ơi... Gì đây, hán ta leo lên giường ngủ hời nào vậy trời? Da...

Gia Hân nói lớn, ánh mắt tròn tròn ngạc nhiên thẳng chân đá mạnh Lâm Khang ra khỏi giường, khiến anh ngã lăn quay xuống nền gạch một cách đau dữ dội. Lúc anh như tỉnh ngủ, đưa tay sờ lấy cột sống đau thấu tận mây xanh của mình mà đứng dậy mắt nhắm mắt mở nhìn cô nói:

- Cô làm cái gì mà đá tôi vậy hả? Mơi sáng ngủ cũng không được yên thân.

- Ai cho anh leo lên giường ngủ vậy hả?

Gia Hân quát tháo, nét mặt nhăn nhó khó coi pha sự bức tức.

- Này, cô muốn tôi bị cảm lạnh hả, trong khi không có một cái gối, cái chăn. Để chồng bị bệnh đi làm coi được được sao?

Lâm Khang nói lại, hai tay chống nạnh, ánh mắt như viên đạn xuyên thẳng vào mắt Gia Hân vậy.

- Chồng gì ở đây? Anh đâu phải chồng tôi, cần gì phải quan tâm.

Gia Hân đáp lại một cách thẳng thắn không một chút chần chừ gì.

- Tôi phải cho cô một trận mới hả dạ, dám ăn nói với một người có địa vị như tôi sao, cô chết chắc.

Lâm Khang định lao tới sử Gia Hân vì cái tội dám ăn nói xốc xược với anh, đã vậy còn bị cô đá lăn xuống giường không thương tiếc nhưng bị cô ném cái gối ngay vô mặt. Gia Hân vội chạy xông vào phòng tắm đóng sầm cửa lại vì sợ bị anh bắt lấy sẽ xử đẹp cô mất.

- Cái con quỷ nhỏ này... Trời sao số mình xui xẻo khi lấy cô ta chứ? Chưa có ai dám ném gối vào mặt mình cả... Cô ăn gan trời rồi đấy... Mau mở cửa ra, cô ra đây tôi sẽ cho cô biết tay...

Lâm Khang như nổi trận lôi đình, đập cửa rầm rầm. Gia Hân chỉ biết đứng ở trong đó chờ sự cầu cứu vì không dám ra.

- Lâm Khang... Cuối cùng con cũng vát mặt về nhà rồi sao...

- Mẹ!

Bà Kim từ ngoài đi vào nói lớn khiến Lâm Khang giật mình quay lại nhìn bà, nét mặt bà cực kì nghiêm túc hơn bao giờ hết. Bà ngồi xuống giường vòng tay lại trước ngực nhìn Lâm Khang nói:

- Tại sao trong lúc đám cưới con lại bỏ đi thế hả? Mà con nhỏ đấy là ai?

- Mẹ... là người yêu cũ của con lúc đi du học bên Mỹ... Tại lúc đó trong tình thế bí nên con mới lòi cô ấy đi thôi...

Lâm Khang giải thích ấp a ấp úng.

- Con hay quá ha, để vợ mình đứng bơ bơ với cả đám báo chí đó, con làm mất mặt cả nhà mình đấy có biết không, con là chủ tịch đấy... Thật tình... Ủa, mà vợ con đâu?

- Con đây mẹ...

Gia Hân ngại ngần mở cửa phòng tắm đi ra, với điệu bộ gương gao nhìn bà cười cười.

- Ngày hôm nay hai đứa tới tập đoàn làm gương mặt đại diện thương hiệu bộ trang sức mới ra cho mẹ biết chưa?

Bà Kim nói giọng dứt khoát, nhướn miệng cười đắc ý vì bà muốn con trai và con dâu phải thật đẹp đôi để làm gương mặt thương hiệu tỏa sáng cho tập đoàn của gia đình. Điều đó khiến Lâm Khang và Gia Hân như đứng đờ người, trở mặt nhìn bà khi nghe bà nói.

- Mẹ, đây người mẫu siêu mẫu sao mẹ không bảo quản lý chọn, mà bảo con với con nhờ này, à không vợ con làm gương mặt đại diện chứ... Con là chủ tịch thì liên quan gì, nghĩ sao in cái mặt thật to lên poster dán trước tập đoàn nhục mặt lắm mẹ à.

Lâm Khang lên tiếng phản đối kịch liệt ý kiến của bà, trong khi Gia Hân im re không biết nói gì, cứ đứng bơ ra đó cho xong.

“Nhìn hai mẹ con giống như đang khâu chiến với nhau vậy? Còn cái tên này, sao lại kiêu ngạo thế không biết...”

- Mẹ đã quyết định rồi, cứ làm theo đi. Mặt con vốn dĩ đẹp rồi, lên hình không xấu đâu yên tâm đi, có con dâu đẹp như hoa hậu kia làm nền cho con mà con còn sợ lo nhục mặt làm gì.

Nói rồi, bà đi thẳng ra khỏi phòng một mạch, trên miệng nhếch lên nụ cười thỏa mãn. “Hai đứa này lên trang bìa chắc nổi tiếng lắm đây, phải xứng đáng với tầm ảnh hưởng của tập đoàn kim cương của chúng ta chứ.”

- Thiệt tình... Cô lo ăn mặt cho đẹp vào, đừng để tôi mất mặt đấy. Được làm gương mặt đại diện cùng với người một người đẳng cấp, đẹp trai như tôi đây.

- Trời ơi, mắc cười. Tự khen mình luôn, khỏi lo tôi tự biết cách, không làm xấu mặt anh đâu.

Gia Hân nói lạnh với giọng chanh chua, vênh mặt lên. Thật nực cười, thuở có người tự khen mình, làm cô cảm thấy như có sắp pháo nổ ở đây vậy.

...

Chiếc con xe hơi đen dừng lại trước tập đoàn kim cương Đại Phụng, Lâm Khang bước xuống xe trong sự ngắm nhìn của nhân viên công ty, khi họ đứng xếp hàng chờ đợi nghênh đón. Công nhận nhìn anh trong thật bánh với chiếc áo sơ mi xanh sẫm đáng rộng cùng quần kaki đen, không cần diện vest vẫn tôn lên vóc dáng cao ráo của mình.

Gia Hân cũng bước xuống một cách khỗ sở với đôi giày cao gót, vì trước giờ cô toàn mang giày đế tiện đi lại chứ mang gót đau cả chân. Cô thu hút nhiều sự chú ý từ mọi người khi ra mắt với tư cách là vợ của một chủ tịch trẻ, có tiếng tăm lẫy lừng. Cô diện cho mình bộ đầm xòe màu xanh sẫm để hợp với bộ quần áo mà Lâm Khang đang mặc, mái tóc xõa dài. Nhìn cô trông thật kiêu sa và dịu dàng.

- Đây, đi đứng cho cẩn thận vào, đừng để bị vấp què lắm đấy.

- Tôi biết rồi, nhắc hoài.

Gia Hân cầu nhàu khi Lâm Khang cứ nhắc nhở cô từ lúc trên xe cho tới đây, khiến cô có chút bức bối trong người nhưng cố tỏ ra gương cười trước mọi người.

- Anh Lâm Khang...

- Kim Như!

Lâm Khang ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của Kim Như, anh không biết cô ấy tới đây làm gì nữa đây.

- Ê bạn gái anh tới đây làm gì vậy, đừng nói tới phá đám nữa nha...

Gia Hân nói nhỏ đủ để Lâm Khang nghe thấy, cô đưa ánh mắt nhìn về phía Kim Như, trông cô ta thật lộng lẫy và quyến rũ với bộ váy body ôm sát người.

Kim Như tới đây để tham gia sự kiện ra mắt bộ trang sức mới, vì cô cũng là gương mặt từng đại diện cho thương hiệu của tập đoàn kim cương Đại Phụng. Cô hớn hờ đi tới chỗ Lâm Khang, mỉm cười thật tươi.

- Coi chừng!

Bất chợt có một chiếc con xe hơi lao tới rồi thấn lại đột ngột ngay chỗ vũng nước, bao nhiêu nước đều tạt thẳng lên người Gia Hân, khiến cô đứng đơ người khi hứng trọn hết nước bắn. Trong khi Kim Như thì ở gọn trong vòng tay của Lâm Khang vì được anh kéo lại tránh đi kịp thời.

“Gì vậy trời, chuyện gì xảy ra với mình vậy chứ?... bắn hết tron rồi, đáng lẽ ra anh ta phải kéo mình mới phải chứ?” Gia Hân nói thảm, không biết nên khóc hay cười trong tình huống trở trêu này. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào cô cùng với những lời bàn tán xôn xao cả lên.

- Ê sao chủ tịch lại không kéo vợ mình mà kéo cô người mẫu kia chứ?

- Ôi trời, người phu nhân bắn hết tron rồi kia...

- Hành động chủ tịch sao vậy kia? Rốt cuộc ai mới là vợ của chủ tịch đây?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 4

Lâm Khang vội buông Kim Như ra, chợt nhận ra rằng: “Mình đang làm cái gì vậy chứ? Cô ấy là vợ của mình mà... Thật tình...”

- Cảm ơn anh nha, Lâm Khang. Hình như vợ anh hứng hết nước bắn vào người rồi kia.

Kim Như nhoen miệng cười đắc ý, đưa ánh mắt thể hiện sự thương hại đầy giả tạo, nhưng trong thâm tâm cô ta đang nghĩ rằng: “Đáng đời cô, cô chẳng xứng đáng gì với một chủ tịch nổi tiếng như anh Lâm Khang chứ?... Chỉ có mình mới cùng đẳng cấp với Lâm Khang mà thôi.”

- Anh đi lo cho cô ấy đi, tôi đi vào trong thay trang phục khác. Đứng đây mắc công làm lớn chuyện còn bị mất mặt nữa.

Dứt lời, Gia Hân lẳng lặng đi thẳng vào bên trong tòa nhà một mạch trong những ánh mắt ngơ ngác của đám nhân viên.

- Trời ơi phu nhân của chúng ta thật tội nghiệp.

- Phải đó, đám cưới mà chủ tịch bỏ đi mất để phu nhân bơ vơ giữa những cánh báo chí.

- Chẳng hiểu, chủ tịch xem ai là vợ mình ta...

Ngay lập tức Lâm Khang đi nhanh tới bế sốc Gia Hân lên đi thẳng tới chỗ phòng trang phục khiến mọi người vô cùng bất ngờ, Gia Hân thì giật mình gần căng đôi đồng tử nhìn Lâm Khang.

- Anh làm gì vậy, thả tôi xuống, mọi người đang nhìn kia.

- Im đi, đừng nói gì hết.

Lâm Khang gầm giọng nói, nét mặt trở nên lạnh lùng nghiêm túc làm cô cảm thấy có chút e dè. Miệng lầm bầm: “Tên này bị điên rồi... Anh ta đang tính làm gì vậy chứ?”

Tới phòng phục trang, Lâm Khang thả cô ngay vào phòng thay đồ, đi tới vớ lấy bộ váy dạ hội đuôi cá xuyên thấu có đính đá lấp lánh ném vào người cô rồi nói:

- Thay nhanh đi, tôi ở ngoài đợi.

- Cái tên này, đưa đảng hoàng không được sao. Có nhất thiết phải ném vào mặt tôi như vậy không?

Gia Hân nổi quạo lên, nét mặt nhăn nhó khó chịu.

- Có thay không thì bảo?

- Thay thì thay làm gì ghê vậy?

Gia Hân bấu môi rồi kéo rèm lại nhanh chóng cởi bỏ bộ váy lấm bẩn này, cô cẩn thận mặc lên người bộ váy dạ hội mà Lâm Khang đưa cho cô, chỉnh ngay ngắn phía trước, rồi đưa tay ra phía sau lần cái khóa kéo lên nhưng không được.

- Đây, xong chưa? Có mặc bộ váy thôi mà sao lâu thế hả?

Gia Hân đang cố kéo cái khóa lên thì Lâm Khang đứng bên ngoài sốt ruột lắc nhẹ tấm rèm nói. Cô mở hé tấm rèm thò mặt ra ngoài, thấy ánh mắt Lâm Khang đang nhot nóng nhìn cô, cô lúng túng giải thích:

- Cái khóa kéo phía sau nó bị mắc cái gì đấy tôi kéo không được.

Lâm Khang bực mình kéo rèm bước vào khiến cô giật mình vội giằng tấm rèm che lấy người mình. Ánh mắt nhìn Lâm Khang một cách dè chừng nhưng bị anh giật mạnh tấm rèm ra tụt khỏi tay cô, rồi kéo cô tới quay người cô lại kéo phắt cái khóa kéo đằng sau lưng cô lên một cách nhanh chóng.

- Đi thôi! Đợi cô kéo cái khóa đó chắc mùa tuyết cũng chưa xong nữa.

Lâm Khang nói giọng thẳng thắn, nhìn cô với ánh mắt khó chịu.

- Cái này là do bộ váy nhá, chứ không phải do tôi. Với lại anh lấy cái váy kiểu gì mà mỏng tang nhìn xuyên thấu cả da thịt thế hả?

Gia Hân đáp nhanh lại, đưa mắt nhìn mình từ trên xuống dưới, đưa tay che chắn phần bờ ngực của mình đang bị lộ cả ra.

- Đây có đi không thì bảo, sao lăm lè thế. Bộ váy cô mặc có giá cả mấy ngàn USD đấy, đứng đó mà soi mói.

“Cái tên này... Chỉ muốn đâm vào mặt hắn một cái cho hả giận mà thôi, bộ vừa kín đáo bao nhiêu thì bộ này hở bạo bấy nhiêu, lỡ đang đi bị ai đấy không may đâm trúng cái phần tà váy chắc tuột ra cả đấy” Gia Hân vừa đi vừa cảm râm, cô đi sau còn Lâm Khang thì đi trước.

Tại nơi tổ chức sự kiện, mọi người đều đã có mặt đầy đủ để chuẩn xem buổi ra mắt sản phẩm mới. Lâm Khang đã bước lên ra khán đài trước chẳng thêm đợi cô gì, cô khó khăn trong việc di chuyển.

“Cái tên này đi mà không chịu đợi mình gì hết... Cái đuôi váy chỉ muốn xé cho khuất mắt thôi, tại nó làm mình đi như rùa bò vậy...” Cô càu nhàu rồi bước lên bậc để đi ra khán đài thì: “Xẹt”

“Phịch”

Cô ngã nhào xuống dưới, cô nhăn mặt đau đớn vì cú ngã.

- Xin lỗi cô nha, à không phải là phu nhân mới phải. Tôi không có cố ý đâu chỉ là do váy cô dài quá thôi...hihi... Váy đẹp nhưng chọn không đúng chủ rồi...

- Cô...

Gia Hân đưa ánh mắt thể hiện sự bực tức nhìn Kim Như khi bị cô ta chơi xỏ, cô đâu có gây thù trút oán gì với cô ta mà cô ta làm như vậy với cô chứ, chỉ là cô kết hôn với người yêu cô ta thôi mà để thực hiện lời hứa hai gia đình thôi mà, nhìn bản mặt là không ưa nổi rồi.

- Xin lỗi nha, chắc tôi phải đi ra đứng với anh ấy thôi.

Kim Như nói rồi nhếch nụ cười khinh bỉ đi trước.

“Cái cô này... Mình được mẹ chồng chọn làm gương mặt thương hiệu cơ mà... Trước giờ mình chưa bị ai ăn hiếp cả... Cô người yêu của anh thật là ngang ngược đấy, tôi chỉ nhìn khi anh và cô ta bên nhau thôi, chứ công việc là phải đâu ra đấy...”

Gia Hân đứng dậy xông tới nắm lấy tóc Kim Như lôi lại khiến cô ta lao ra ra sau. Cô nhanh chóng bước ra khán đài với bao nhiêu ánh mắt ngược nhìn vì cô quá lộng lẫy trong bộ váy lấp lánh.

Lâm Khang quay lại nhìn cô với ánh mắt có phần ngạc nhiên, lúc này anh mới nhìn kĩ thấy cô cũng rất xinh đẹp, vóc dáng vô cùng phù hợp với bộ váy anh chọn cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5

Gia Hân tự tin bước đi đến bên Lâm Khang, nở nụ cười tỏa nắng trước toàn thể mọi người có mặt ở đây, cũng như những tên báo chí chuyên săn lùng hình ảnh thông tin mọi góc ngách, không chừa một lỗ hổng, một cộng lộng tư cũng không bỏ qua.

- Liệu mà thể hiện tốt vào, mẹ tôi ngồi ở dưới đấy.

Lâm Khang nói nhỏ đủ để Gia Hân nghe thấy.

- Biết rồi, anh khỏi lo.

“Làm như sợ mình làm mất mặt hay sao mà cứ nhắc hoài... Vậy mà anh ta làm mình mất mặt trước nhân viên kể cả trong đám cưới trong khi là đã kim phu nhân rồi, mình có nói gì anh ta đâu” Gia Hân chửi thầm trong bụng, cố tỏ ra giọng cười trước bàn dân thiên hạ.

- Oh my god...

Mọi người đột nhiên trở mặt, há hốc mồm ngạc nhiên khi nhìn ảnh tượng huy hoàn xảy ra. Gia Hân bị Kim Như đi ra đâm lấy váy khiến nó tuột xuống lộ cả nội y vòng một trước bao nhiêu con mắt đang đổ dồn nhìn cô, cô đứng như chết sững với vẻ mặt bối rối.

Lâm Khang như đứng hình nhìn Gia Hân không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Cánh báo chí bắt đầu nháo nhào chụp hình lia lịa, chớp lấy những khoảnh khắc này, chắc chắn tin này sẽ lên top ngay.

Gia Hân vội kéo phía trước lên, nét mặt hậm hực quay ra nhìn Kim Như, hai bàn tay siết chặt lại.

- Tôi xin lỗi, tôi không có cố ý đâu... Chắc do chân váy cô mặc dài quá với lại phần trên hơi rộng nên...

“Chát”

Kim Như nhận lấy cái tát nhặng lửa từ Gia Hân, in nguyên bàn tay đỏ ửng, cô ta ôm lấy gờ má bông rát của mình đưa ánh mắt đáng thương giả tạo nhìn cô.

- Tôi đã làm gì cô, mà cô lại làm thế với tôi hả...

Gia Hân gằn giọng nói, nét mặt hiện rõ sự tức giận.

- Tôi xin lỗi cô rồi mà, tôi thật sự không có cố ý đâu... Anh Khang, anh nói với vợ anh giùm em với...

Kim Như vừa nói vừa khóc đi lại gần Lâm Khang tỏ ra mình đáng thương trước mặt anh.

- Cô...

- Thôi đi, Gia Hân!

Lâm Khang lớn tiếng ngăn Gia Hân khi thấy cô có ý định đâm mặt Kim Như, vì cô không thể bỏ qua cho cô ta chuyện này được nhưng Lâm Khang lại đứng ra che chắn cho cô ta.

- Cô đã phá hỏng cái sự kiện rồi đấy biết chưa, lát nữa về nhà tôi sẽ giải quyết cô sau. Lựa lời mà nói chuyện với mẹ đi.

Nói rồi, Lâm Khang đưa Kim Như rời khỏi khán đài, lúc này mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía Gia Hân. Cô đứng giữa tâm điểm của mọi sự chỉ trích vì đã làm sự kiện không diễn ra được.

- Này, cô mà gương mặt đại diện cho trang sức ruby sao, thật mất mặt quá đi, vậy mà là phu nhân của chủ tịch Lâm Khang sao?

- Cô cố tình mặc váy dài để hại Kim Như của chúng ta đó mà.

- Ôi chị Kim Như thật tội nghiệp, bị cô ta cướp người yêu rồi giờ cướp luôn cả vị trí gương mặt đại diện nữa chứ?

- ...Bla... Bla...

Gia Hân cảm thấy tai mình như đầy ắp những lời bôi nhọ này nọ, cô không thể đứng đây hứng chịu được nữa, cô không có ai bảo vệ thì cô chỉ có thể bảo vệ mình mà thôi. Cô vội quay người rời khỏi nơi tổ chức sự kiện kia một cách khó khăn, vì bọn báo chí và những người hâm mộ cô ta cứ đuổi theo cô.

- Này cô cho chúng tôi hỏi, rốt cuộc cô có phải là vợ mới của chủ tịch tập đoàn Thịnh Phụng không vậy? Tại sao chúng tôi thấy chủ tịch có vẻ thân thiết với cô người mẫu Kim Như thế vậy?

- Thân thiết gì, chẳng phải mấy người thấy rồi sao? Chị Kim Như của chúng tôi là người yêu trước của chủ tịch Lâm Khang, do chị đi du học chẳng biết sao chủ tịch lại đùng cái cưới cô ta đấy...

- Chắc cô ta chỉ muốn được nổi tiếng và vì tiền đấy... Đúng là loại đàn bà thứ ba phá đám hạnh phúc người ta mà...

“Trời ơi... Sao bọn họ lại nói mình như thế chứ... tôi đã làm gì các người, mà các người đối xử với tôi như vậy?... Làm ơn, hãy tha cho tôi đi... Tôi ước rằng có ai đó ra cứu tôi...” Gia Hân chìm trong nỗi lo sợ khi lần lượt bị bọn họ xô đẩy, lấn áp, bao nhiêu ông kính đều chia về phía cô. Cô cố gắng tự tìm cách giải thoát cho mình không gì ngoài phải gắng sức đẩy bọn họ ra mà chạy.

“Rầm”

Gia Hân ngã lăn xuống đường khi bất ngờ bị một chiếc siêu xe lamborghini đụng trúng, cô đau đớn vô cùng nhưng vẫn còn ý thức mà chống tay ngồi dậy. Ánh mắt lơ đãng như quay cuồng nhìn xung quanh.

Từ trên chiếc siêu xe đó, một chàng trai với vóc dáng cao ráo khoảng chừng 1m83 bước xuống, mặc chiếc áo sơ mi đen cùng quần kaki đen, với khuôn mặt không góc cạnh, tóc mái lửng từ bay bay trong gió đang đi nhanh tới chỗ Gia Hân. Bao nhiêu ánh mắt trầm trồ nhìn anh.

- Có gì đó ối, cô có sao không vậy...

Anh lay lay người Gia Hân lo lắng hỏi, trong khi cánh phóng viên báo chí đều đứng đờ đờ nhìn.

- Tôi không sao... chỉ hơi đau xịu thôi... Làm ơn đưa tôi rời khỏi đây đi...

Gia Hân trả lời với giọng yếu ớt, tay níu lấy vạt áo anh, ánh mắt lảng động những giọt lệ nhìn anh khiến anh có chút bối rối. Và không chần chừ gì nhiều, anh bế cô nhanh chóng đưa lên xe rồi phóng đi với tốc độ thật nhanh.

...

Tại bệnh viện:

- Cô ấy không sao chỉ bị trầy xước ngoài da thôi, cậu đừng lo.

Bác sĩ nhìn anh nói rồi đi khỏi đây, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm tưởng đầu mình lại gây họa khi lần đầu tiên lái thử chiếc siêu xe lamborghini mới trình làng kia.

- Giờ không sao rồi, nhà cô ở đâu tôi đưa cô về.

Anh nói, rồi đưa ánh mắt quan tâm nhìn Gia Hân chăm chăm.

- Tôi không muốn về nhà, anh đưa tôi đi đâu đó đi. Qua hết đêm nay rồi tính tiếp...

Gia Hân nói giọng nhẹ nhàng, nhìn người con trai lạ mặt đó với ánh mắt thoáng buồn.

Anh cảm thấy có chút lúng túng khi nghe người con gái đó nói, anh không biết phải làm gì với cô gái này nữa, đêm nay biết đề cô gái này ở đâu. Và rồi anh quyết định đưa cô về căn nhà của mình.

Tại một căn nhà thuê nhỏ trong con ngõ nhỏ, anh mở cửa để Gia Hân bước vào. Cô khá là ngạc nhiên khi căn phòng nhỏ này lại gọn gàng, sạch sẽ đến thế mà cô cũng không hiểu tại sao lại có thể qua đêm cùng với một nam thanh niên lạ mặt này nữa. giờ đầu óc cô trống rỗng chẳng còn muốn suy nghĩ gì nhiều nữa.

- Cô thông cảm, phòng tôi hơi nhỏ nên cô chịu khó tí. Cô mặc tạm đồ của tôi đi.

Anh nói rồi lấy trong tủ ra chiếc áo sơ mi trắng đưa cho Gia Hân.

- Làm phiền anh, thật ngại quá...

Gia Hân nhẹ giọng nói rồi cầm lấy áo của anh đi vào phòng tắm thay đồ. Một lát sau cô đi ra, công nhận cái áo của anh cô mặc lên người không khác gì cái đầm sơ mi, nó rộng thùng thình. Cô ngồi xuống dưới nền gạch, đưa mắt nhìn ngó xung quanh căn phòng, nó chỉ đơn giản là bốn 4 tường, nó còn nhỏ hơn cái phòng ngủ của cô nữa.

- Quên mất không hỏi anh, anh tên gì vậy?

- Gọi tôi là Hoàng Nam được rồi.

Anh trả lời với giọng trầm thấp, đưa cho cô ly nước vừa mới rót.

- Còn tôi là Gia Hân, mà hiện tại anh làm gì vậy?

- Tôi là thiếu gia... À không, tôi làm lái xe thôi. Mà có chuyện gì xảy ra với cô sao?

- Kể ra thì cũng dài dòng lắm, đường nào anh cũng sẽ biết thôi. Chắc anh cũng biết tập đoàn kim cương Thịnh Phương mà đúng không?... Thôi tôi mệt rồi, tôi muốn ngủ một lát. Tối nay tôi ngủ ở đây nha, tôi chỉ chiếm chỗ ngủ của một đêm thôi, xin lỗi nha...

Gia Hân nói giọng đầy mệt mỏi, cô đang cảm thấy bất lực và chỉ muốn nhắm lại cho qua đêm nay mà thôi. Cô không biết tại sao mình lại tin tưởng người con trai sẽ không làm gì cô nữa, cô cứ thế nằm xuống dưới cái chiếu nằm ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Hoàng Nam chỉ biết nhìn cô gái anh mới gặp mặt lần đầu đó ngủ, anh nhìn thấy giọt nước mắt đang chảy dọc xuống khóe mắt cô, anh chợt đưa tay ra định lau đi giọt nước mắt thì chợt khựng lại rồi thôi, anh không biết sao tự nhiên cảm thấy lòng mình có chút gì đó gọi là rung động khi nhìn thấy cô gái



này.

Anh chỉ mỉm cười rồi tựa lưng vào tường, mở điện thoại lướt mạng xã hội. Thì chợt nét mặt anh ngạc nhiên quay sang nhìn Gia Hân, rồi nhìn lại những bức hình đang đăng đầy trên mạng.

“Thì ra cô gái này là vợ mới cưới của chủ tịch tập đoàn kim cương Thịnh Phương... Truyện xảy ra này có vẻ căng thẳng đây... Tại sao anh ta lại không đứng ra bảo vệ cô ấy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Này Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 6

Sáng hôm sau, Gia Hân tò mò tỉnh dậy sau khi đánh một giấc ngủ sâu, quên đi những gì đã xảy hôm qua. Cô chống tay đứng dậy vươn tay khỏi động xương cốt, hít một hơi thật sâu.

“Giờ mới nhận ra căn phòng này nhỏ như lỗ mũi vậy, ngọt ngào quá... Nhưng dù sao mình cũng hên vì có chỗ tá túc qua đêm...” Gia Hân lẩm bẩm trong miệng, tay vờ lấy đầu tóc rời bù của mình.

- Dậy rồi sao?

Hoàng Nam từ ngoài bước cửa bước vào nói, nhìn cô khẽ nở nụ cười chết người.

- Ồ... Thật ngại quá khi chiếm cả chỗ ngủ của anh như vậy.

Gia Hân đáp lại với điệu bộ ngại ngùng, bây giờ cô mới nhìn kĩ từng đường nét trên khuôn mặt của người con trai cô mới gặp mặt lần đầu, thật sự mới thấy anh ta sở hữu nhan sắc phải nói là không lối thoát, cùng nụ cười tỏa nắng với cặp răng khểnh có duyên dễ sợ.

- Công nhận nhìn anh có khí chất vương giả thật đấy. Nếu mọi người không biết gia cảnh khó khăn của anh thì họ ngỡ rằng anh là thiếu gia con nhà giàu đấy.

Gia Hân trong mắt nhìn Hoàng Nam nói lảm lảm không biết nói gì, trong miệng anh thì thầm: “Thì mình vốn dĩ là thiếu gia con nhà giàu khét tiếng mà.”

- Cô mặc tạm đỡ bộ quần áo này đi, tôi mượn của cô chủ trọ đấy.

Hoàng Nam nói giọng đều đều, đưa bộ quần áo cho Gia Hân. Cô lưỡng lự cầm lấy rồi nhìn anh với mắt ngại ngùng nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn anh, làm phiền anh quá.

Nói rồi, cô nhanh chóng đi vào phòng tắm thay đồ, cô cởi chiếc áo sơ mi ra khỏi người cầm lấy cái áo sơ mi phối ren màu trắng định mặc vào thì cô chợt thốt lên: “Ồi mẹ ơi, vẫn còn nguyên nhãn mác mà, chẳng giống đồ mượn gì hết. Bà chủ gì có tâm dư vậy trời? Nguyên sét đồ của nhãn hiệu Gucci mà... Thôi mặc đại đi cho rồi...”

...

Trên con đường với hàng cây xanh trải dài hai bên, cùng bầu không khí trong lành với con gió thoảng qua. Gia Hân ngồi phía sau xe để Hoàng Nam chở đi bằng chiếc xe đạp mà anh thường hay đi. Mọi người đi đường đều phải đưa ánh mắt ngắm nhìn một cặp đôi đẹp tựa như trong truyện cổ tích bước ra vậy.

- Ê, anh làm ở coffee house của tập đoàn kim cương Thịnh Phương hay sao vậy?

Gia Hân thắc mắc hỏi khi thấy Hoàng Nam mặc đồng phục màu đen có in logo coffee house.

- Ừm...

Hoàng Nam đáp, ánh mắt tập trung quan sát phía trước khi đạp xe. Rồi cả hai im lặng không ai nói gì trên đường đi.

Chiếc xe dừng bánh tại coffee house, Gia Hân bước xuống để Hoàng Nam dắt xe vào nơi để xe, cả hai cùng đi vào trong quán. Bao nhiêu ánh mắt không mấy thiện cảm nhòm ngó đều đổ dồn vào Gia Hân.

- Ê, vợ của chủ tịch Lâm Khang kia...

- Có biết vụ gì chưa, sự kiện hôm qua cô ta bị tuột váy ngay trước đám đông luôn đấy, đã vậy còn tát người yêu cũ của chủ tịch Lâm Khang đấy mày

à...

- Ủa sao tao không biết gì vậy ta? Lực tung cả mạng xã hội có thấy tin tức gì đâu...

- Vậy hả? Hình như là xóa bài rồi hay sao đấy... Nhưng dù sao thì cũng mất mặt lắm mà, đến nỗi chủ tịch là chồng cô ta mà còn không đứng ra bảo vệ gì hết... mà nghe nói cô ta sống giả tạo lắm mà, dựa hơi thế quyền lực để nổi tiếng đấy...

- Mà nghe đâu cô ta cướp chủ tịch Lâm Khang của người mẫu Kim Như đấy mà...

Gia Hân cảm thấy âm ỉ trong lòng, ánh mắt như rung rung nước mắt sắp rơi, cô cảm thấy trong người nóng hừng hực cả lên khi nghe mọi người trong quán nói. Tay cô siết chặt vào vật vấy mà cố nhẫn nhịn vì cô không muốn làm lớn chuyện ở đây.

Hoàng Nam đặt tay lên vai cô vỗ nhẹ rồi trầm giọng nói:

- Đừng quan tâm, ngồi đây đi.

Hoàng Nam nói rồi kéo ghế ra để Gia Hân ngồi xuống, anh đi vào bên trong quầy pha chế. Gia Hân không thể nào tránh được những ánh mắt xăm soi đang nhìn mình thế kia, cô chỉ muốn đứng lên nói lại họ thôi nhưng vì không muốn gây náo loạn ở đây.

Một lúc sau, Hoàng Nam đi ra trên tay bưng một tách capuchino đi tới để lên bàn trước mặt Gia Hân.

- Uống đi, tôi không biết cô thích vị gì nên chọn đại thôi, hy vọng cô sẽ thích.

Hoàng Nam đứng nhìn cô nói với ánh mắt ấm áp có sự quan tâm. Cô chỉ ngước lên đáp lại anh với ánh mắt thoáng buồn, gượng cười cho qua, cô nâng ly capuchino định thưởng thức thì:

-Ồ, thì ra cô ở đây, vẫn còn tâm trạng uống cà phê...

Gia Hân đặt ly capuchino xuống vì mất hết cả hứng khi không biết Kim Như từ đâu ra nữa. Hoàng Nam chỉ biết đứng đó ra nhìn Gia Hân có vẻ có chút lo lắng.

Mọi người bắt đầu chú ý đến sự xuất hiện của Kim Như, họ tỏ ra ngưỡng mộ lấy điện thoại ra chụp hình cô ta lia lịa.

- Cô đi ra đi, tôi không muốn gây chuyện với cô.

Gia Hân nói với giọng lạnh lùng, vẻ mặt vô cảm, không hề liếc mắt nhìn cô ta lấy một lần.

- Chắc... Hôm qua phá tan cái buổi sự kiện đó, đã vậy còn bị tuột váy nữa chứ thật là xui cho cô quá đi... Lúc đó tôi chỉ lỡ chân đạp trúng váy cô thôi, vậy mà cô lại tát tôi một cái nháng lửa ngay mặt đấy... Những báo chí đâu hề trách tôi mà toàn chỉ trích cô thôi... Ai cũng biết tôi và anh Lâm Khang một cặp định sẵn cả, tự nhiên đùng một cái cô kết hôn với anh ấy chỉ vì hẹn ước hai bên gia đình. Cô đúng là đồ sao chổi mà, làm ơn nhanh chóng biến khỏi cái gia đình danh giá của tập đoàn Thịnh Phụng đi...

“Ào”

- A... Cô làm cái quái gì vậy hả...

Kim Như hét toáng lên khi bị Gia Hân hất hết ly capuchino vào người, làm cho cô ta tức điên lên.

- Cô nói tôi là sao chổi? Cô nhìn lại mình đi, chỉ là một người chân dài với cái mặt đắp tá phấn, mang tiếng đi du học mà chẳng có học thức gì... Cô chẳng có quyền gì nói tôi ra khỏi cái nhà đó cả...

- Cô...

Kim Như định giơ tay tát vào mặt Gia Hân thì bị Hoàng Nam đứng ra trước mặt Gia Hân nắm chặt tay cô ta giữ lại.

- Bỏ ra, anh là ai mà xía vô vậy hả...

Kim Như hét toáng cả lên, làm cho bầu không khí của cái quán trở nên căng thẳng, mọi người đều đưa ánh mắt nhìn sẽ xem diễn biến câu chuyện xảy ra.

- Cô đang làm mất trật tự trong quán của chúng tôi đấy, nếu có chuyện gì thì cô và cô gái này ra ngoài giải quyết hộ cho.

Hoàng Nam nói giọng dứt khoát hất tay Kim Như ra, vẻ mặt trở nên lạnh lùng kèm theo ánh mắt sắc bén. Gia Hân đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn anh, cô như có cảm giác được che chắn bảo vệ.

- Có chuyện gì thế?

- Anh Lâm Khang... cô ta dám tát capuchino vào người em đấy... em chỉ muốn xin lỗi cô ấy thôi, vậy mà cô ấy lại đối xử với em như vậy...

Kim Như khóc lóc khi thấy sự xuất hiện của Lâm Khang, cả hai người đều hẹn nhau ở coffee house bàn bạc một số việc về quảng bá trang sức cho tập đoàn, khi anh chọn cô ta làm gương mặt đại diện thay cho Gia Hân sánh đôi cùng anh.

- Này Gia Hân, sao cô cứ thích gây chuyện thế hả?...

- Lâm Khang, sao con lại lớn tiếng với vợ mình như thế hả?... Con dâu của mẹ, con đã đi đâu suốt đêm qua vậy hả con?

Bà Kim gần giọng nói khi thấy con trai mình quát Gia Hân, bà liền đi tới xem cô như thế nào, ánh mắt bà vô cùng lo lắng. Lâm Khang và Kim Như như đứng đờ ra khi thấy bà đi vào bất thình lình. Lúc này Gia Hân mới òa lên khóc thành tiếng sau khi kìm nén cảm xúc lên tới đỉnh điểm bộc phát.

- Mẹ à, con xin lỗi khi đã phá hỏng sự kiện hôm qua mà mẹ đã đặt kỳ vọng vào con... Con xin lỗi...

- Không sao đâu con gái, buổi sự kiện hỏng thì kệ nó đi. Cũng may thông tin đã được ai đó chặn lại và xóa bài rồi nên con đừng lo nữa nha.

Bà ôm lấy Gia Hân nhẹ nhàng nói, vỗ lưng cô an ủi. Cũng may cô còn có mẹ chồng lo lắng cho cô nếu không cô chẳng biết như thế nào nữa. Cô buông nhẹ bà ra rồi nhìn với ánh mắt ươn ướt nói.

Hoàng Nam lấy trong túi quần ra một cái khăn nhỏ đưa cho Gia Hân, cô nhìn anh với ánh mắt ngỡ ngàng rồi cũng cầm lấy lau đi nước mắt của mình.

- Này Lâm Khang, con đối xử với mình như thế hả? Còn cô nữa không biết từ hành tinh nào đáp xuống phá hạnh phúc gia đình con trai tôi.

Bà Kim mắng Lâm Khang một tăng, lườm mắt nhìn Kim Như.

- Mẹ à, ở chỗ đông người mẹ đừng nói như thế! Dù sao thì con cũng chọn Kim Như làm gương mặt đại diện cho buổi sự kiện sắp diễn ra rồi...

- Dẹp hết đi, không ai làm gương mặt đại diện nếu không phải là Gia Hân... Mày coi chừng chết với mẹ...

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Gia Hân cùng mẹ chồng của mình rời khỏi quán coffee house. Hoàng Nam tiếp tục công việc của mình, anh lấy khăn lau đi những vết bẩn trên bàn thì chợt tiếng chuông điện thoại rung lên, anh lấy ra mở máy nghe:

- Alo, tôi nghe!

- Thừa thiếu gia, tôi đã giải quyết những bài báo mà cậu yêu cầu rồi. Tuy dư âm vẫn còn nhưng sẽ nhanh chóng lặn xuống mà thôi. Tôi phải chi trả một số tiền khá lớn đấy.

- Trừ trong tài khoản của tôi, có gì tôi sẽ gửi số tài khoản và mật khẩu qua cho chú. Nếu không còn gì nữa thì tôi tắt máy đây.

- Khoan đã thiếu gia, hiện giờ cậu đang ở đâu vậy. Sao cậu về nước mà không báo cho ai cả, nếu chủ tịch biết được sẽ lỗi cậu về cho một trận đấy...

- Này đừng nói tôi đã về nước biết chưa, cứ tạm thời như chưa biết gì đi.

Hoàng Nam tắt máy bỏ vào túi tiếp tục lau bàn, nét mặt anh chẳng thể hiện cảm xúc gì ngoài sự lạnh lùng.

Đột nhiên có một anh chàng nhân viên đi lại đưa tay khoác vai anh, nhếch môi cười rồi nói:

- Hoàng Nam, tôi hỏi cái này nha? Chắc cậu nhiều tiền lắm phải không nên mới sắm Iphone X, đôi giày cậu mang tuy đơn giản nhưng thuộc chính hãng Nike đắt tiền chắc tầm mười mấy triệu một đôi, không đụng hàng đấy nhỉ? Tôi là tên chuyên săn hàng hiệu đấy nên mới biết. Cậu đừng hồng qua được mắt tôi, kể cả cái đồng hồ cậu đeo cũng của Thụy Sĩ đáng giá mấy ngàn đô... Ờ nếu anh đoán không lầm thì cậu là thuộc hội con nhà giàu mức vách phải không? Nhìn cậu có khí chất vương giả thế kia mà... Đi làm thêm chi vậy...

Hoàng Nam nghe anh phụ vụ cùng làm chung nói khiến anh có phần hơi chột dạ nhưng lại tỏ ra coi như không biết gì, anh chỉ mỉm cười, im lặng không nói gì tiếp tục công việc của mình.

...

Về đến nhà, bà Kim cho Lâm Khang một trận té tát làm Gia Hân cũng không dám xen vào nói một câu.

- Này Lâm Khang, con mà để mẹ bắt gặp đi với con nhỏ kia thì không xong với mẹ đâu nghe chưa? Còn nữa, cũng may những tin tức xấu về Gia Hân

đã được ai đó gỡ xuống rồi nên tập đoàn của chúng ta không ảnh hưởng gì nhiều. Làm chồng như con mà không biết bảo vệ vợ mình hết trơn, quá tệ thua cả ba của con nữa đó.

Lâm Khang nghe được chỉ biết biu môi, liếc sang nhìn Gia Hân với ánh mắt hậm hực, miệng khẽ chửi thầm:

- Không hiểu sao đang yên ổn lại rước cái đồ xui xẻo này vào phá hỏng đủ chuyện...

“Tôi mà xui xẻo sao, hơ! Tại ai, tôi mới ra nông nổi vậy chứ?”

Gia Hân trừng con mắt nhìn lại Lâm Khang, miệng cũng mắng thầm đừng tưởng cô không thấy. Cô quay sang mẹ chồng nhẹ giọng, tỏ vẻ đáng thương:

- Mẹ, anh Lâm Khang cứ bắt nạt con hoài, chả yêu thương gì con hết trơn đó mẹ... hu... hu...

- Chậc! Cái con nhỏ này...

Lâm Khang gượng cười muốn nhào vào cho Gia Hân một trận toi tã, sao lại giả nai như vậy được chứ. Anh đưa tay ra định lôi Gia Hân lên phòng hỏi tội thì bị bà Kim véo tai thật mạnh làm anh kêu lên đau nhói.

- Aaa... đau mẹ ời...

- Dám gọi vợ là nhỏ này nhỏ kia hả, có vợ không biết yêu thương mà còn bắt nạt nữa sao hả Lâm Khang...

- Mẹ, con biết sai rồi mẹ bỏ tay ra đi.

Lâm Khang nhăn nhó mặt mày đau điếng, còn Gia Hân chỉ biết đứng cười nhạo “đáng đời cho chừa cái tội!”

Bà Kim buông tay ra, Lâm Khang ậm ực nhìn Gia Hân vì dám cười anh. Đã lớn từng này rồi, còn bị mẹ véo tai thật mất mặt quá trời.

- Chiều nay, mẹ phải bay qua Mỹ với ba con để bàn chuyện cùng đối tác nên ở nhà liệu mà chăm sóc tốt cho Gia Hân nghe chưa?

Nghe mẹ chồng nói vậy, Gia Hân như ngớ người không lẽ cô ở đây một mình với Lâm Khang sao? Không thể nào, cô sẽ bị bắt nạt, không thì tổng ra khỏi nhà mất thôi.

Lâm Khang mỉm cười khi nghe mẹ nói vậy.

- Vâng con sẽ chăm lo tốt cho con dâu của mẹ mà.

Lâm Khang đi lại nhẹ nhàng khoác vai Gia Hân, làm cô muốn buông cũng không được.

Bà Kim đưa mắt trêu mếu quay sang nói với Gia Hân, dặn dò cô:

- Con dâu này, nếu thằng Khang mà có làm gì con thì gọi cho mẹ để mẹ xử lý nó nghe hông, đừng có mình chịu đựng biết chưa? Tính tình nó kiêu ngạo dễ làm mất lòng người lắm, nên con cố nhịn nó xui thôi.

- Mẹ à, con với vợ sẽ sống hòa thuận mà, phải không vợ yêu?

Lâm Khang đưa mắt yêu thương giả ngây nhìn Gia Hân làm cô gượng gạo vô cùng cũng phải quay sang nói với mẹ để mẹ yên tâm hơn:

- Mẹ cứ yên tâm công tác, tụi con sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

- Ủ, vậy được rồi, nhìn hai đứa như thế mẹ cũng yên tâm.

Nói rồi bà Kim lên phòng để chuẩn bị đồ cho kịp chuyến bay chiều nay. Bà vừa đi khỏi, Gia Hân vội buông Lâm Khang ra, thở dừ dội cô cảm thấy ngạt thở vô cùng khi ở trong vòng tay sắt đá của anh ta. Thấy Gia Hân thở liên hồi, Lâm Khang kiêu ngạo nói:

- Làm gì thở dừ vậy!

Gia Hân liếc mắt sang chỗ khác chẳng thèm nghe. Khang vội ghé sát vào tai cô nói nhỏ chẳng dám nói lớn sợ mẹ nghe thấy:

- Này lo mà sống yên phận đi, không thì bị out ra khỏi nhà đấy!

Dứt lời, anh cho tay vào túi quần lấy điện thoại ra gọi cho Kim Như khoe chuyện vui.

“Đúng là đồ đáng ghét thật mà!”

Gia Hân lèm bèm, bực bội cúi người xuống cầm lấy chiếc dép ném thẳng vào đầu Lâm Khang kêu lên tiếng “bốp” làm anh giật mình, quay bộ mặt quỷ ám lại chửi thật to:

- Này, cái con nhỏ kia dám ném vào đầu tôi sao, đứng yên đó tôi sẽ xử cô.

Nói rồi, Lâm Khang chạy vọt xuống khỏi bậc thang để bắt Gia Hân. Cô thấy vậy vội bỏ chạy luôn lách tứ phía.

- Cô mau đứng lại đó cho tôi!

- Xin lỗi, tha cho tôi đi mà.

Lâm Khang cứ thế đuổi bắt Gia Hân không khác gì như mèo với chuột cho đến khi họ chạy vọt vào phòng.

Gia Hân lấy gối, lấy vật dụng ở trên bàn ném vào người Lâm Khang tứ lung tung, tay thì cứ ném miệng thì cố cầu xin:

- Tôi xin lỗi rồi mà, đừng có bắt nữa, tôi mệt quá rồi.

- Mệt gì mà mệt, tôi phải xử cô ai bảo cái tội ném dép vào đầu tôi.

Lâm Khang cũng không chịu thua mà lao nhanh lại chỗ Gia Hân nhưng không may đâm phải con thú nhồi bông nhỏ mà bị trượt chân và...

“Phịch”

Anh ngã nhào vào người Gia Hân, nguyên một thân thể to lớn đè lên thân người bé nhỏ của cô, làm cô nhăn mặt đau nhói.

- Đau quá, trời ơi...

Khang cũng ê ẩm cả người, mặt sát mặt với Gia Hân. Anh nhìn Gia Hân và cô cũng nhìn anh, hai ánh mắt mang hai cảm xúc khác nhau. Tự dưng nhìn vào ánh mắt cô bỗng dưng anh thấy lòng mình cứ làm sao đó không thể diễn tả được, một cảm xúc không khác gì xao động.

Gia Hân thấy Khang cứ nhìn cô không chịu đứng dậy, cô ngạt thở gần chết rồi đây, vội lấy tay dùng sức đẩy mạnh Khang qua một bên rồi đứng dậy mắng:

- Ngã thì tự đứng dậy đi chứ, còn chờ ai đỡ dậy nữa hả...

Cô bực bội đi thẳng một lèo ra khỏi phòng xuống phòng khách ôm ti vi. Khang ngồi bật dậy, vội chấn tinh mình, liên tục vỗ vào má:

“Mây điên rồi, không thể xao lòng vậy chứ... tỉnh, tỉnh, tỉnh!”

...

Chiều tối, bà Kim ra sân bay đi Mỹ thực hiện chuyến công tác.

Lâm Khang thì ngồi ở phòng khách làm công việc và thiết kế bộ trang sức mới còn Gia Hân ngồi ở phòng bếp lo nấu nướng. Hân đứng vừa cắt rau củ vừa cảm râm

- Tại sao cô phải khổ như vậy chứ, phục vụ cho một người không phải là chồng mình, đúng thật mệt!

“Xẹt”

- Ui da...

Gia Hân bận cảm râm mà cắt phải tay mình, làm cho chảy máu cô vội tìm lấy khăn nhỏ để cầm máu lại.

Lâm Khang không biết từ đâu đi tới kéo lấy tay cô cầm lấy miếng băng gạt băng lại, anh chửi:

- Hậu đậu vừa thôi, đang cắt rau củ thì tập trung vào mà cắt còn đứng đó mà chửi tôi.

Bị nói trúng tim đen, Gia Hân vội phản búa;

- Ai chửi anh hồi nào? Tại tôi đang mệt mà phải nấu ăn cho anh thôi.

- Ai muốn cô nấu đâu!

- Không nấu thì mắc công lại bị nói làm vợ mà không có trách nhiệm này nọ.

- Cô không phải vợ chính thức của tôi mà chỉ là trên danh nghĩa thôi, Kim Như mới là vợ của tôi hiểu không?

Gia Hân nói tới đâu Khang đều đáp ngang tới đó làm cô không biết gì thêm.

- Ủ, vậy thì kêu cô vợ của anh tới nấu ha, đỡ mất công tôi nấu. Còn nữa buông tay tôi ra ha, đừng quan tâm tới tôi kéo cô bạn gái của anh tới thấy lại nổi

trận lôi đình nữa.

Nói rồi, Gia Hân buông mạnh tay mình ra nhưng bị Khang kéo lại, cần nhân:

- Để yên coi, đã lỡ rồi thì bằng cho xong đã.

- Anh Lâm Khang em tới rồi đây.

Một giọng nói đồng dạng vang lên không ai khác chính là Kim Như. Gia Hân bủi môi, đúng là vừa nhắc đến tên thì đã có mặt ngay rồi.

- Kim Như!

Khang vội buông tay Hân ra còn chưa kịp bằng bỏ xong cho cô nữa, cô chứ:

“Đã làm thì làm cho chót đi, thấy gái là tươm tướp à!”

Kim Như kéo nguyên cả va ly đồ đi vào và ôm chầm lấy Lâm Khang ngay khi Gia Hân vừa bước ra.

- Này, em đến vậy sao không nói anh qua đón hả, một mình xách đồ chi cho cực vậy. Chắc mệt rồi lắm không?

Khang buông nhẹ Kim Như ra lo lắng hỏi, còn lau mồ hôi trên trán cho cô. Kim Như nhõng nhẽo:

- Tay em đau hết rồi này?

- Đau chỗ nào hả, đưa anh coi?

Kim Như đưa tay cho Khang coi, anh vội vuốt ve bàn tay nhỏ bé ấy và thổi nhẹ.

Hành động của hai người khiến Hân nổi cả da gà, sến quá sến. Cô vội lui đi, chứ đứng đây chắc cô buồn nôn mất thôi nhưng cô chỉ vừa nhắc chân thôi thì Kim Như gọi lại:

- Này Gia Hân, cô giúp tôi mang va ly lên phòng anh Khang đi!

“Cái gì, tôi đâu phải ô sin đâu mà sai vặt?”, Hân nhứ mảy mòi lên tiếng:

- Tại sao tôi phải xách va ly cho cô chứ, với lại tôi ngủ ở đâu?

Kim Như quay sang nhõng nhẽo với Khang:

- Anh tối em muốn ngủ ở phòng anh cơ, em không muốn ai gây phiền phức đâu?

- Được rồi, cực cưng.

Khang hôn nhẹ lên má Kim Như một cái rồi quay sang hằm hằm nhìn Hân gằn giọng nói:

- Này, cô sẽ ngủ ở phòng khách cho tôi, còn phòng của tôi thì tôi với Kim Như sẽ ngủ ở đó.

- Cảm ơn anh nha!

Kim Như mỉm cười nói, liếc con mắt giễu cợt nhìn Hân rồi cùng Khang đi lên phòng.

Hân như muốn sùng sục lên mà xông lại cho cô ta một trận, cô ta nghĩ mình lại ai chứ.

“Cái tên Khang đây cũng thật chứ, chưa cưới gì mà đã ở chung rồi, lỡ chót đại mà cô ta có thai một cái thì coi như mẹ anh ta nổi trận lôi đình lên cho mà coi.” Đó là những gì mà Hân nghĩ thầm trong bụng, giờ cô muốn điên lên vì tối nay phải ngủ bơ vơ ở phòng khách lạnh lẽo này.

Tối đến, Hân dọn đồ ăn lên bàn để ăn tối, đang yên đang lành thì Kim Như từ đâu đi tới ngồi vào nói tùm lùm.

- Nhìn ngon đấy chứ, từ nay cô hãy nấu cho tôi với anh Khang ăn đây đủ biết chưa?

Hân đang cầm đĩa thịt bò định bỏ xuống nhẹ nhàng nhưng nghe cô ta nói vậy, Hân bỏ mạnh cái đĩa xuống đến nỗi phát ra tiếng kêu làm Như giật mình, khó chịu lên tiếng:

- Làm cái gì cũng phải nhẹ nhàng thôi chứ, cô mà kiểu vậy chẳng làm được tích sự gì hết trơn. Có ai giúp việc như cô không?

- Này, tôi không phải ô sin biết chưa?

Hân gằn giọng nói trừng mắt nhìn Như, tay thì cầm con dao đâm tọt vào miếng thịt bò. Thái độ của Hân làm Như sợ tái mặt, đứng dậy lui thui đi ra

phòng khách.

- Không phải giúp việc không lẽ là bà chủ, xó.

Hân cầm dao thẳng lên muốn đâm cho những con người như cô ta chết quách cho rồi.

“Chưa thấy ai mà chánh như cô ta hết trơn!”

Kim Như đi ra phòng khách ngồi, bật ti vi lên xem tình cờ nhìn thấy sắp tài liệu với bản thiết kế trang sức trên bàn. Cô nghĩ đây là tài liệu làm việc của Khang nên cũng không tò mò xem làm gì. Nhưng cô chợt nhìn thấy ly sữa thì nảy sinh ra ý định và cười nham hiểm.

“Ha ha... có lý do để tổng khứ con nhỏ phiền phức kia đi ra khỏi nhà rồi.”

Cô cầm lấy ly sữa đổ lênh láng lên hết trên sấm tài liệu làm việc ướt đẫm, màu trên bản vẽ cũng lem ra. Đổ hết ly sữa, cô để ly rỗng nằm lên bàn rồi đi lên phòng kêu Khang xuống.

Hân vẫn đứng ở phòng bếp ngồi ăn cơm một mình trong cô đơn. Nghe tiếng ti vi mở, cô bực mình hạ đĩa:

- Mở ti vi không coi rồi chạy lên phòng như vậy, tức thật đó chứ?

Cô đứng dậy đi ra khỏi bàn ăn, miệng không ngừng mắng:

- Chén cơm đang ăn lỡ cũng không yên, làm như ô sin vậy. Kim Như, rồi cũng có ngày tôi sẽ khiến cô làm ô sin cho tôi thôi.

Cô đi ra phòng khách tắt ti vi vô tình nhìn thấy sữa lênh láng đầy trên sấm tài liệu làm việc của Lâm Khang, cô hoảng lên vội cầm lấy ly rỗng.

- Trời ạ, thế nào anh ta cũng nổi trận lôi đình cho mà coi. Là bà Kim Như chứ không còn ai hết trơn, làm rồi bỏ chạy như vậy đấy.

- Đây, cô đang làm gì vậy hả?

Lâm Khang vội chạy tới đẩy Hân qua một bên làm cô chệch bước chân suýt ngã.

- Trời ơi, sữa lênh láng lên tài liệu hết trơn rồi, khổ công anh làm.

Kim Như lo lắng vội lấy khăn in lên cho thấm sữa vào, mắt thì không ngừng liếc sang Hân mà còn nở nụ cười đều.

Không chán chừ gì nữa, Khang quay sang tát mạnh vào mặt Hân một phát thật mạnh.

“Bếp”

Hân ngã phịch xuống nền, trên má in hằn nguyên bàn tay tẩy đồ lên. Cô ôm lấy bờ má bỏng rát của mình vội lên tiếng phân bua:

- Không phải tôi làm đâu mà, nghe tôi giải thích được không?

- Biến ra khỏi nhà tôi ngay.

Khang tức giận, chỉ tay ra ngoài cửa, đôi mắt giãn căng ra in hằn những tia lửa rực lửa.

- Nhưng không phải tôi làm mà.

Hân vẫn tiếp tục minh oan cho mình mà muốn bật khóc cả lên đã vậy Kim Như còn xen vào thêm dầu vô lửa:

- Trên tay cầm ly sữa thế kia còn chối cãi nữa sao hả?

- Cô... là cô đúng không?

Kim Như mỉm cười, Hân tức giận xông vào đánh Kim Như và bóp mạnh cằm cô nói:

- Là cô làm đúng không hả? Nói đi!

- Anh Khang cứu em!

Khang thấy vậy đi nhanh tới lôi mạnh Hân đứng dậy, anh cấu chặt vào vai cô và đẩy cô ra khỏi cửa làm cô ngã lăn quay xuống nền cô một cách phũ phàng.

- Đêm nay, cô ở ngoài ngủ cho tôi, đây là trừng phạt dành cho cô đấy.

Nói rồi, Lâm Khang đi vào vội đỡ Kim Như đứng dậy, lo lắng hỏi:

- Em sao không?

- Em sợ lắm.

Kim Như khóc lóc ôm lấy Khang vào lòng, miệng thì nở lên nụ cười thỏa mãn vì việc mình làm.

...

Bên ngoài đường phố, Hân một mình lang thang đi giữa dòng người, nước mắt thì cứ tèm nhèm ra.

“Sao số mình lại gặp phải những người gì đâu vậy không biết, còn cái tên Khang chết tiệt kia nữa, có ai như anh ta không? Ai mà đẩy con gái người ta lăn nhào ra giữa sân cỏ phủ phàng như vậy chứ?...”

Cô cảm thấy mắc cá chân mình đau nhói lên đi không nổi nữa, ngồi phịch xuống bậc thang trước công ty nhà mẹ chồng cô. Tối nay cô không biết tá túc ở đâu, đành phải đến công ty có khi còn có chỗ chứa cô vào.

- Đau quá, mắc cá chân sưng tấy cả rồi... ngồi ngoài này thì kì quá, chắc phải vào quán cà phê ngồi thôi mà lại đói bụng nữa chứ... hu hu...

Nói rồi Hân đứng dậy đi vào quán Coffee house trong công ty.

Tại quán Coffee House.

Hoàng Nam làm một mồi cá ngừ mới được ăn. Anh chế tạm mỳ ly ăn đỡ cho qua ngày, anh đi lại bàn ngồi phịch xuống cảm thấy thoải mái vô cùng vì đã đứng cả ngày phục vụ rồi.

- Ăn thôi!

Mỳ tỏa khói nghi ngút hòa với hương thơm kích thích người đang đói. Tay anh đang cầm chiếc nĩa vớt sợi mỳ định cho vào miệng ăn thì chợt ly mỳ bị lấy đi mất tiêu làm anh đờ ra.

- Tôi xin lỗi, tại tôi đói quá!

Hân xông vào chỗ ngồi cầm lấy ly mỳ ăn như chưa bao giờ được ăn.

Hoàng Nam chỉ biết nhìn rồi mỉm cười, trong khi anh cũng đang đói rã rồi. Anh nhẹ giọng nói:

- Cô đói đến như vậy sao?

- Ừ, đói lắm, anh gọi thêm gì đó ăn đi.

“Thật là...!” Hoàng Nam nói thầm, rút lấy smartphone ra bấm số để gọi đồ ăn. Đang định để lên tai nghe thì anh nhìn thấy Hân, anh chợt thu smartphone bỏ vào túi mà lấy điện thoại bình thường mà mọi người hay nói là cục gạch ra gọi.

Nam chỉ vừa lấy cục gạch ra thôi chưa kịp bấm số gì hết tron thì bị Hân cười. cô vừa ăn vừa nói:

- Thời đại nào rồi mà anh còn sử dụng đồ đá nữa vậy trời?

- Dạ em nghèo, em không có tiền để mua Iphone như chị, em đã nghèo rồi phải làm thêm mới có miếng ăn mà chị cũng cướp luôn bữa ăn của em.

Hoàng Nam chóng tay lên bàn nhìn Hân bằng ánh mắt có gì đó lạnh lạnh nhưng cũng có gì đó ấm áp. Anh giải bày nỗi khổ của mình bằng một câu nói thật dài.

Hân nhú mày, ánh mắt long lanh nháy liên tục làm Hoàng Nam không thể nào rời mắt được. Cô nhõng nhẽo như mèo:

- Anh đừng gọi em bằng chị mà, em thua anh tận 3 tuổi lận đó tại em vô tình xem chứng minh nhân dân của anh đấy. Em chỉ muốn làm cô gái nhỏ thôi... hìu hìu...

“Trời, cái cô gái này làm mình muốn phát điên lên mất... mà cũng dễ thương!” Hoàng Nam nghĩ thầm, anh đã bị những cử chỉ dễ thương của Hân làm anh không thể nào rời mắt nổi. Khiến anh mất luôn cái danh “Hoàng tử lạnh lùng” vốn dĩ từ thời đi học đến bây giờ.

Anh thôi không để ý nữa mà quay đi chỗ khác với khuôn mặt lạnh lùng cầm lấy điện thoại gọi đồ ăn tới:

- Đem đến cho tôi hai phần gà rán và một phần pizza hải sản....

Hân vừa ăn vừa chú ý nhìn Hoàng Nam đang gọi điện thoại, cô nghĩ chắc anh giận vì bị cô nói vậy. Nhưng cô không quan tâm mà quan tâm đến dáng vẻ của Hoàng Nam nhìn anh chẳng giống gì con nhà nghèo hết tron mà giống một thiếu gia vậy vì bên ngoài anh có khí chất vương giả và sang chảnh vô cùng.



Về mặt đẹp trai ấy đứng mọi khía cạnh vẫn thấy đẹp làm Hân không thể nào mà không nhìn, chú ý chăm chăm. Hoàng Nam gọi điện thoại xong quay lại ghế ngồi nhìn thấy Hân đang nhìn chú mục, không biết nhìn kiểu gì mà bao nhiêu sợi mỹ đầu văng ra ngoài hết trơn.

- Anh ăn gì mà đẹp trai vậy?

Hân ngây ngô hỏi làm cho Nam bật cười nhưng rồi anh lại kiềm chế nụ cười đó để tỏ ra lạnh lùng, không muốn cười nữa. Anh nói giọng trầm thấp:

- Thì cũng như bao người khác ăn cơm thôi.

- Anh mà đi học thì con gái có mà xếp hàng dài, còn nổi tiếng trên mạng xã hội nữa nhưng tiếc anh không được đi học tới nơi. Xin lỗi vì đã nói anh nghèo như vậy nhưng tôi không có ý chê gì về gia cảnh anh đâu. Nhưng mà nói thật, anh nhìn giống con nhà giàu lắm luôn ý...

Hân buồn một câu thật dài, mắt thì chẳng rời khỏi vẻ đẹp không lối thoát kia. Hoàng Nam nói thầm:

- Thì vốn dĩ tôi giàu mà...

- Anh giàu hả?

Hân nhảy tưng lên khi nghe Hoàng Nam nói thế, Nam thấy vậy phân bua:

- Không có, tôi chỉ nói ước gì tôi giàu thôi mà...

- Cứ tưởng, làm tôi giật cả mình. Nói thật, tôi chẳng thích bọn thiếu gia nhà giàu đâu, toàn lũ kiêu ngạo, hám sắc giống như cái tên mà tôi phải lấy làm chồng đấy.

Nghe Hân nói vậy, Hoàng Nam chỉ im lặng mà nghĩ thầm thôi nói ra lỡ như anh lại làm lộ thân phận mình nữa “Không phải thiếu gia cũng như thế đâu, cô gái à!”

“Ai gọi gà rán với pizza ạ?”

Một nhân viên nam tới giao đồ ăn, Hoàng Nam vội vẫy để nhân viên thấy và đem tới.

- Bao nhiêu vậy?

- Dạ 500 ngàn thưa quý khách.

Anh nhân viên đặt hóa đơn để lên bàn. Hoàng Nam định rút ví ra trả thì bị Hân cản lại:

- Này, anh làm thêm cả ngày tiền lương 3 đồng 3 cọc, thôi để tôi trả cho.

Hân nói rồi rút ra tờ 500 ngàn đưa cho anh nhân viên, anh nhân viên chỉ biết nhìn Hoàng Nam mà cười. Nam thấy thái độ của anh nhân viên đấy cũng biết anh ta đang nghĩ gì. Anh nghĩ thầm: “Thật tình, cô gái này đang làm mình thấy quê quá chừng.”

Nhân viên giao hàng đi khỏi, Hân nháo nhào mở lấy hộp gà ăn thật nhanh không ngừng nghĩ. Hoàng Nam từ tốn cầm lấy một miếng pizza ăn một cách từ từ, anh chỉ biết mở tròn mắt mà nhìn Hân ăn như thật nhanh, trông phút chốc đã hết một phần gà, phần gà còn lại của anh cô cũng không tha luôn.

Nam chỉ biết thờ nhẹ một cái rồi đứng dậy bắt đầu sự nghiệp dọn dẹp mặc kệ cho Hân cứ ngồi đó ăn, dù gì phần ăn cũng là tiền cô trả nên anh cảm thấy không muốn ăn.

Anh cầm lấy cây lau sàn lau và lau, ngay cả khi lau sàn thôi vẻ đẹp của anh cũng chẳng hề lụi tàn. Còn Hân thì ăn căng cả bụng ngồi ỳ ra đó, thả hai chân xuống sàn mặt cho Nam đã lau rồi.

- Hey, no quá. Mà sao anh ăn ít vậy!

- Thật tình chỗ tôi đã lau rồi, còn bỏ chân xuống sàn chi vậy?

Nam bực bội gằn giọng mắng Hân, lau lại chỗ mà Hân thả chân xuống.

- Xin lỗi mà!

- Tôi rồi, sao không về nhà đi, ở đây chi vậy?

Nghe Nam nói vậy, cô mới nhớ ra tối nay cô đang cần chỗ ngủ. Mà công ty giờ này, chắc bảo vệ cũng đóng cửa hết rồi, giờ chỉ mỗi trông cậy vào Nam mà thôi. Cô vừa cười vừa nhỏ nhẹ nói:

- Anh Nam này, tối nay anh cho tôi ở nhờ chỗ anh một đêm nữa được không?

- Không!

Nam trả lời phủ phàng từ chối bất kỳ lý do gì mà cô đưa ra. Giờ anh không muốn dẫn con gái về nhà trọ ở vậy đâu lờ như mang tiếng nữa. Hân nhủu mà khi nghe Nam lạnh lùng đáp lại, cô vội rời khỏi ghế tới chặn mọi động tác của anh lại năn nỉ i ôi:

- Tôi xin anh đấy, cho tôi tá túc thêm một đêm nữa thôi mà.

- Không! Buông ra cho tôi còn lau sàn, cô làm bẩn hết rồi này.

Nam vẫn khăng khăng không chịu, giằng lại cây lau sàn tiếp tục lau và lau. Hân thì vẫn bám riết năn nỉ làm âm vang hết cả tai Nam.

- Cho tôi ở đi mà, năn nỉ ý. Tôi bị tên Lâm Khang xấu xa kia đuổi ra khỏi nhà giờ chẳng biết đi đâu hết tron.

- Từ chối mọi lý do.

Nam lắc đầu chẳng quan tâm. Hân cứ liên tục chặn lại mọi động tác của Nam, anh định lau chỗ này thì bị Hân cản lại, chỗ kia cũng bị cản khiến anh muốn điên lên mà chửi nhưng sợ làm mất thể diện thôi.

- Đồng ý đi mà không thì tôi chẳng cho anh lau sàn và dọn dẹp mấy thứ kia đâu.

Hân cứ thế ca bài ca cầu xin rồi vô tình dẫm lên cây lau sàn mà Nam đang lau và rồi...

“A...A....”

- Cẩn thận!

“Phịch”

Hân trượt chân ngã nhào vào người Nam, đã vậy còn đập nguyên bờ môi vào môi của Nam, hai ánh mắt giằng căng đồng tử nhìn nhau không rời. Sau phút giây nhìn nhau ấy, Nam cảm thấy bờ môi mình đau nhói, ánh mắt hiện rõ sự đau đớn ấy, Hân thấy vậy vội ngồi bật dậy. Mặt cô đỏ ửng như quả cà chua, ngại ngùng mà né ánh mắt đi chỗ khác.

Còn Nam thì đứng dậy, sờ lấy bờ môi của mình, cảm thấy đau vô cùng dường như anh đã bị răng của Hân đập vào môi. Anh đưa tay lên sờ lấy môi mình và cảm giác trong đầu lưỡi có vị tanh của máu, thật sự mà nói anh rất là đau muốn chửi Hân một trận.

Hân vô tình quay lại nhìn thấy trên khoe miệng của Nam có máu đang rỉ xuống, cô hoảng hốt vội lấy cái khăn trong túi ra lo lắng đi lại.

- Môi anh bị chảy máu rồi kìa!

Nam cũng thấy vậy anh định đi lấy khăn thì bị Hân ngăn lại.

- Để tôi lau cho anh!

Hân nhón chân lên để lau cho Nam nhưng không được vì anh quá cao, anh cao tới 1m85 còn cô thì chỉ 1m60 thôi.

- Để tôi tự làm!

Nam lạnh lùng lấy khăn trên tay của Hân để xử lý vết thương nhưng Hân không cho. Cô nắm cổ áo anh kéo xuống, xém lại chạm môi lần nữa.

- Ồ... uhm... đứng yên đi để tôi lau vết máu cho anh.

Hân vừa nói vừa ngại ngùng né tránh ánh mắt Nam liên tục. Tay cô nhẹ nhàng lau đi vết máu trên môi anh, cô thấy mình có lỗi vô cùng khi đã khiến anh bị như vậy.

Nam để cho Hân cứ thế xử lý vết thương nhưng ánh mắt anh thì lại không thể ngưng nhìn Hân, vì cô có cái gì đó làm cho anh cảm thấy xao động tức thời mà chưa bao giờ có người con gái nào làm cho anh cảm thấy như vậy.

Hơi thở của Nam phả vào mặt Hân một mùi hương bạc hà thơm phức, làm tim cô cứ đập liên hồi từ nãy giờ, chặn hoài không được.

- Lâm Khang, lát nữa về ghé mua cà phê uống nha?

Kim Như nhẹ giọng nói tay trong tay với Lâm Khang rời khỏi công ty để lấy photo lại dữ liệu.

- Ừ em!

Lâm Khang nhẹ giọng nói, nắm tay Kim Như đi nhưng khi đi ngang qua quán Coffee House thì chợt dừng lại khi anh thấy ai đó giống như Hân đang cùng với một người thanh đang thân thiết với nhau.

- Ui hình như Gia Hân thì phải, cô ta đang hôn ai thăm thiết thế kia.

Kim Như ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh ấy, cô lấy điện thoại ra và chụp hình lại. Trong đầu lại toan tính: “Tối nay về post bài lên mạng xã hội chắc hot lắm đây.”

- Kệ cô ta đi, chúng ta về đi!

Lâm Khang gần gũi nắm tay Kim Như đi khỏi, tự dưng anh cảm thấy lòng mình rất khó chịu khi thấy Gia Hân đang hôn người con trai khác và muốn xông vào ngăn cản cô lại. Anh không hiểu sao lòng mình như vậy nữa?

Bên trong quán cà phê ấy.

Hân thở nhẹ vào vết thương của Nam rồi thu khăn lại, lắp bắp nói trong ngại ngùng:

- Xong rồi, tôi xin lỗi. Chắc anh đau lắm!

- Đau lắm luôn đó!

Nam nói thẳng vào mặt cô làm cô nhúm mày né tránh. Nói rồi, Nam lại tiếp tục vào sự nghiệp dọn dẹp của mình rồi đi về, mai còn phải đi làm.

Sau nửa tiếng dọn dẹp, Nam thay đồ đi ra thì thấy Hân đã bệt trên ghế sofa ngủ ngon lành, có lẽ cô đã quá mệt rồi. Anh thờ dài, nói thầm:

- Cô ở đây, làm sao tôi dám về!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 8

“Đúng, phiền phức!” Nam thờ nhẹ, anh lại phải gánh thêm cái gánh nặng này về cái phòng trọ bé nhỏ của mình tá túc. Anh đi lại công Hân lên người đi về trọ, cũng may gần đây anh còn đèo về được, xa thì dẹp luôn.

Về đến phòng trọ, Nam thả Hân xuống một cách phũ phàng rồi anh ngồi phịch xuống, thở liên hồi và mồ hôi nhễ nhại ướt đầm cả áo. Còn Hân thì đang yên giấc tự dưng bị ngã phịch xuống làm ê hết cả bản tọa, cô nổi cáu lên:

- Đây, làm gì mà vứt tôi xuống như trái mít ướt vậy hả?

Nam quay sang gần gũi mắng:

- Giờ cô không có quyền nổi cáu với tôi biết chưa, tôi cho cô ở đây tá túc một đêm là may lắm rồi không thì tôi đã đem cô vứt xuống sông cho khỏe. Công về đã một muốn chết rồi còn bị chửi nữa. Người gì đâu mà nặng như heo vậy?

Nói rồi, Nam đứng dậy cầm lấy chai nước uống một hơi. Nghe Nam nói mình như heo, Hân đứng dậy đi nhanh lại chóng nạnh, ngẩng mặt lên chửi:

- Tôi mà là heo, thì anh cũng chẳng giống người đâu ha, cũng cùng hội với nhau thôi. Nhìn bề ngoài bảnh bao như thế, chắc bên trong cũng bụng bịa thôi thì không khác gì là heo.

Nam uống hết nước, nghiêng răng, bóp nát cái chai vì bức bối mà thầm mắng: “Tôi mà là heo, đúng là không có con mắt nhìn người mà...” Anh cười nhạt, im lặng không nói gì mà lấy tay tháo hết hạt cúc áo ra. Hân thấy vậy vội lấy tay che chắn cơ thể mình lại mà nhảy vọt xuống nệm kéo chăn đắp lại mà thét lớn:

- Anh định làm gì vậy hả? Tôi hét lớn lên đó.

“Chắc...”

Nam nhếch môi cười, nghĩ chắc cô gái này đang nghĩ điều bậy bạ nhưng thực chất đâu phải vậy, anh đâu phải loại người đó tại ở một mình anh cũng quen cởi áo như vậy để chống đỡ làm sản xuất cơ thôi. Anh định cởi áo ra rồi lại thôi, lắc đầu bó tay.

- Tôi đâu có làm gì cô đâu, mà sợ dữ vậy.

- Thì tại... tại anh cởi áo đấy thôi... A, ôi mẹ ơi! Con dán!

Hân nhảy tưng lên ôm lấy người Nam khi thấy con dán bỏ dưới chiếu, cô nhăn nhó mặt mày sợ hãi, tay không ngừng càu xé vào áo Nam. Anh đau nhói

khi bị cô cào vào người, anh trầm giọng lên tiếng:

- Cái gì vậy, buông ra coi!

- Con dán kìa... hu hu...

Hân khóc lóc chẳng chịu buông nên Nam đành phải đè cô lại lấy cuốn sách đập bẹp con dán chết ngất rồi anh thờ dãi nói khể:

- Chắc điên vì con nhỏ này mất thôi!

“A... A... CON DÁN NỮA KÌA!”

Hân lại hét toán lên khi lại thấy con dán trên tường. Nam chỉ biết cầu nhàu vỏ đầu tóc mình mà khó chịu vô cùng đã vậy còn bị cào nát cả mình.

“Cốc... cốc...”

Tiếng gõ cửa.

- Nam, con có trong phòng không, là cô chủ trọ đây?

“Chắc... thế nào, cô cũng mắng cho coi!”

Nam cảm rằm đành phải thả phịch Hân xuống phủ phàng mà chạy ra mở cửa nói chuyện với cô chủ trọ còn Hân thì ngồi im trên đệm run bần bật.

- Dạ có chuyện gì không cô?

- Làm gì mà ồn ào vậy con, còn để người khác ngủ nữa chứ?

Cô chủ nhẹ giọng mắng nhưng vẻ mặt lại thánh thiện vô cùng. Nam chỉ biết gượng cười, đáp:

- Tại...

Cô chủ cứ liên tục ngó vào trong phòng thì vô tình phát hiện có cô gái đang ngồi trong ấy. Cô vỗ nhẹ vai Nam nói nhỏ:

- À con dẫn gái về trọ đúng không? Cô sẽ mét ba con cho coi?

Nam lúng túng vội với lấy hộp yến xào bên cạnh đi ra ngoài đóng cửa lại rồi ôm cô chủ trọ phía sau, nhẹ giọng nói:

- Cô à, cô dễ thương của con, cô đừng nói ba con biết, không thì con bị mắng mất tội nghiệp con mà cô. Còn nữa, con có yến muốn cho cô này, để cô ăn cho trẻ đẹp ha...

Cô chủ trọ buông nhẹ Nam ra, véo má Nam mỉm cười nói:

- Cái thằng này, dẻo miệng hết sức à! Cô không nói ba con biết đâu, yên tâm đi!

- Con cảm ơn, yêu cô nhất!

- Ồ, cái thằng này.

Nói rồi cô chủ cầm lấy hộp yến xào đi về. Nam thì chỉ biết đứng gượng cười nhìn cô chủ trọ rời khỏi, anh than thở:

“Ba mà biết mình trốn nước ngoài về nước với gái như vậy thì chỉ có ăn mắng!”

Ở trong phòng, Hân cảm thấy nóng nực và buồn ngủ vô cùng. Cô cũng đang ngủ yên lành đấy chứ, tự dưng bị đẩy ngã phịch xuống nền làm cho tỉnh giấc mà thôi.

“Hey, đi ngủ thôi!”

Hân thả lỏng cơ thể, cho tay vào tự nhiên cởi lấy bra (áo nội y) vứt ra giữa sàn rồi nằm bệt xuống giường giang hai tay hai chân ra cho thoải mái. Nhưng cô đâu có ngờ rằng, cô đã vứt cái áo bra vào mặt một người, khiến người đó đứng đờ ra.

- Đây, đây là trọ của tôi ở chứ không phải nhà của cô mà tự tiện cởi áo vứt tứ tung như thế.

Hân vẫn bình thần vừa bấm điện thoại vừa nói:

- Thì đi ngủ, mặc áo bra khó chịu phải cởi ra cho thoải mái thôi!

Nam nhú mày, vỗ nhẹ lên trán mình, cảm thấy bó tay với cái cô này luôn. Anh cúi xuống nhặt lấy áo bra của Hân đi đến đưa trước mặt cô, trầm giọng

nói:

- Đây, dù gì cũng ở nhờ thì làm ơn ý tứ một xíu, tôi cũng là con trai chứ đâu phải là con gái đâu.

- Ôi mẹ ơi!

Lúc này Hân mới tá hỏa giật mình, ngồi bật dậy giật lấy cái áo trên tay của Nam bỏ xuống cái gối và vội kéo chăn đắp kín lại, mặt mày nhăn nhó đủ kiểu.

“Xấu hổ quá!”

Nam chỉ biết mỉm cười rồi đi vào phòng tắm thay đồ và kiểm chỗ ngủ cho mình.

...

Sáng hôm sau.

Nam lại chở Hân trên chiếc xe đạp ngày nào đến chỗ làm thêm của công ty Thịnh Phụng. Vừa tới nơi, không hiểu sao mọi người lại để ý đến cặp đôi này như vậy đặc biệt là Hân và bắt đầu những lời bàn tán xì xào.

- Ê hình như là vợ của chủ tịch Lâm Khang đúng không, nghe nói cô ta ngoại tình ý đăng đầy cả mặt báo luôn.

- Trời ơi mặt mặt quá, vậy còn dám vát mặt tới công ty được.

- Tin kia vừa chỉ lảng xuống thôi lại còn thêm tin ngoại tình nữa, hết chịu nổi.

- Mà còn nữa nha, cô ta ngoại tình với con trai của tập đoàn bất động sản N- House đấy.

-... Ba la... ba la...

Hân nghe chẳng hiểu gì nhưng cũng đủ biết họ đang nhìn vào cô mà nói xấu đủ điều, Nam thì mặc kệ chẳng để ý tới. Cả hai đều đi vào quán cà phê mặc kệ những lời nói bùa vậy.

- Thôi anh vào làm đi việc đi, tôi ở ngoài này uống ly cà phê capuchino rồi về nhà sau.

Nói rồi, Hân cầm lấy ly cà phê đi ra ngoài bàn ngồi một mình. Hoàng Nam đi vào chỗ pha chế tiếp tục sự nghiệp làm thêm của mình.

Những người nhân viên trong phòng pha chế bắt đầu tám chuyện.

- Đây, vợ của chủ tịch đang ngồi ngoài kia kia...

- Không hiểu sao cô ấy lại ngoại tình nữa, lấy được chồng giàu như thế mà...

- Thông tin đăng đầy trên mạng xã hội với mặt báo vậy mà cô ấy còn dửng dưng đi uống cà phê được...

- Mà nghe nói, người cô ấy ngoại tình là con trai chủ tịch bất động sản N- House đấy, trời ơi tôi có theo dõi cậu ấy trên instagram mà đẹp trai vô cùng..

-...

Hoàng Nam vừa nghe vừa pha ly cà phê một cách chậm rãi rồi lên ra một góc cầm lấy smartphone lướt mạng xã hội. Ngay lúc này, trên mạng xã hội ngập tràn tin tức về con cháu của tập đoàn kim cương Thịnh Phụng bị bắt gặp ngoại tình với một người thanh niên, người thanh niên ấy được cho là con trai của tập đoàn bất động sản N – House,....

Anh ấn vào trang web đọc lướt và phóng to hình ảnh được chụp lên, nguyên một tấm hình anh và Gia Hân đang thân thiết với nhau. Anh nhếch môi, không hiểu sao chỉ vì hành động Gia Hân lau vệt máu trên môi lại trở thành vấn đề bàn tán đến vậy, chắc chắn đã có ai bỏ tiền cho nhà báo viết tít tung đây mà. Anh cười nhạt và khẽ thở:

“Đúng là lũ rãnh chuyện! Gia Hân, số cô đen thật đấy!”

Ngay lập tức anh gọi ngay cho quản lý của mình, nét mặt lạnh lùng vô cùng.

-...

- Tôi nghe thiếu gia!

- Anh biết tôi muốn nói chuyện gì rồi chứ?

- Dạ thiếu gia tôi hiểu. Ngay khi tin tức đăng tôi đã tìm hiểu rồi, người đăng bài đó là cô người mẫu Kim Như. Cô ta đã đưa cho một tên nhà báo số tiền lớn để đăng bài đó lên thừa cậu. Giờ thiếu gia muốn tôi làm gì, thưa cậu?

- Tôi sẽ cách giải quyết và gọi lại sau.

Nói rồi anh tắt máy, anh nhếch môi.

“Lại là cô người mẫu đó. Không biết lần này, chồng của Gia Hân có đứng ra bảo vệ cô không đây hay lại để mặt cô...?”

- Nam, có khách vào kia mau ra phục vụ đi.

Một nhân viên gọi anh.

Nam vội lấy cái menu và vội đi phòng phục vụ.

- Anh, ngồi đây đi.

Kim Như và Lâm Khang vào chỗ ngồi để uống cà phê sáng trước khi lên văn phòng làm việc. Lâm Khang tự dừng lại nhớ đến cái chuyện tối qua mà anh nhìn thấy Hân hôn người con trai khác, anh cảm thấy trong lòng rất ậm ục không hiểu sao lại như vậy.

- Anh biết tin tức gì chưa, con nhỏ Gia Hân vợ anh ấy lại dính tin tức xấu không hay nữa kia.

Kim Như vừa nói vừa cười đều cợt.

- Mặc kệ đi, anh không quan tâm.

Lâm Khang vờ như chẳng biết gì, mặc kệ nhưng điều xung quanh.

- Dạ hai anh chị muốn uống gì?

Nam để menu lên bàn và chờ khách chọn.

Lâm Khang chợt nhìn vào Nam và nhận ra đó không phải là người mà Gia Hân đã hôn đó sao? Còn một điều nữa bất ngờ hơn Nam còn là bạn học cùng lớp với Khang thời cấp 3 nay lại làm thêm ở quán này, thật là trùng hợp.

Lâm Khang chợt cười và nhẹ giọng nói:

- Là Nam đây mà, không ngờ có lúc chúng ta lại gặp nhau với thân phận như thế?

Nam đã nhận ra lâu rồi, chẳng qua anh không muốn lên tiếng và liên quan tới người mà anh coi kẻ thù không đội trời chung từ đi học. Kim Như thấy lạ liền hỏi:

- Là bạn anh hả, giờ em mới biết anh lại có đứa bạn đi làm thêm ý. Với đẳng cấp chủ tịch như anh mà lại quen với những người nghèo như thế này sao... ha ha...

Kim Như cười khinh và liếc nhìn Nam nhưng anh chẳng quan tâm mà lạnh lùng nói:

- Anh chị muốn uống gì, để tôi còn đem ra?

- Hai phần bánh mỳ với trứng ốp la và thịt nguội, hai ly nước cam.

Kim Như nói rồi gấp menu lại đưa cho Hoàng Nam, anh cầm lấy và đi vào trong.

- Nhìn cũng đẹp trai đấy chứ nhìn có khí chất vương giả như thế ai nhìn vào biết cậu ta khó khăn chỗ nào trời, nhìn không khác gì công tử nhà giàu.

- Nó chỉ xuống đời ở dưới chân anh thôi, anh mới là số một.

Lâm Khang vừa nói vừa nhếch môi cười khinh khi gặp lại bạn cũ. Vốn dĩ anh và Nam là học sinh xuất sắc của trường quốc tế Mỹ, cạnh tranh nhau không kém. Nhưng lúc ấy thì Khang lại hơn Nam ở phần gia thế còn Nam chỉ là một đứa học sinh bình thường phải cố gắng học tập để lấy học bổng qua Mỹ bằng sức lực của mình nhưng không may lại trượt vì một lý do lằng nhằng. do uống phải thuốc ngủ mà Khang đã trà trộn trong hộp thuốc bổ não của Nam.

- Thật tiếc cho thằng này bị trượt học bổng năm đó giờ chẳng có cơ nào để đổi đời nay lại đi làm thêm trong cái quán cà phê này, đúng thật nực cười.

Khang vòng tay lại trước ngực thờ nhẹ một cái không ngờ gặp lại bạn cũ với thân phận như thế này.

Nam mang khay đồ ăn đi ra, bỏ đồ ăn lên bàn một cách từ từ. Khang chợt lên tiếng móc xia:

- Làm việc vất vả quá ha, có khó khăn gì cần tôi giúp đỡ không? Ồ quên mất, tự dừng lại đi nói chuyện với người không cùng đẳng cấp thế này.

- Anh ơi, đừng nói vậy mà, để cho người ta còn phục vụ mình kiểm từng đồng để ăn chứ. Này Nam ơi, làm tốt vô lát tôi cho thêm tiền ha...

Kim Như còn chen ngang vô nói những lời khó nghe vô cùng.

Nam vẫn bình thản im lặng không nói gì nhưng bên trong anh đang kiềm chế sự tức giận của mình nhưng vì không muốn gây chuyện nên anh đành thôi. Bỏ đồ ăn lên bàn xong, Nam đi vào định đi vào trong thì Lâm Khang hất đĩa đồ ăn xuống sàn và lên tiếng:

- Thôi chết tôi lỡ tay, cậu vui lòng dọn dùm cho.

Việc cái đĩa vỡ gây ra tiếng động khiến mọi người xung quanh chú ý đến.

Nam cúi chặt tay, cố chịu đựng vì quản lý đang đứng kia, anh không muốn bị quản lý đuổi việc vì anh nên phải đành ngậm ngùi quay lại khụy gối xuống nhặt đồ ăn vào khay.

Kim Như và Khang nhìn nhau mỉm cười nhìn Nam nhặt đồ ăn. Khang đưa đôi mắt khinh thường nhìn Nam nói:

- Với một đứa thấp hèn như mày nghĩ sao cũng có đứa yêu được nhóc, nguyên cả cái hình mày với vợ tao đang hôn nhau đăng trên mạng đấy, không ngờ mày cũng biết đem vợ tao ra để đánh bóng tên tuổi ghê.

Nghe những lời nói không hay đó, Nam cố kìm nén đến nỗi bóp nát cả đồ ăn trên tay, muốn đứng dậy đánh cho Khang một trận như từ vì đã xúc phạm anh, nhưng vì anh muốn chỉ muốn bảo vệ lợi ích của những người trong quán cà phê này thôi.

Chợt Hân từ đâu đi tới lời Nam đứng dậy chửi xối xả khi cô ngồi bên cạnh chứng kiến này giờ:

- Sao anh hiền quá vậy, bị xỉ nhục như thế mà không lên tiếng được sao, anh có lòng tự trọng không vậy? Người ta nói vậy mà anh vẫn im lặng được sao?

Nam thả phịch cái khay đồ ăn xuống sàn, cười nhạt và đưa ánh mắt lạnh băng nhìn Hân nói:

- Cô có biết im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ không?

Ánh mắt lạnh băng của Nam khiến Hân phải né tránh.

- Người như mày của biết khinh bỉ sao Nam? Nực cười! Cái mặt của mày còn đáng khinh hơn tao tưởng nữa đấy.

Khang chợt cười lớn lên và lấy nguyên ly ngược hất thẳng vào mặt của Nam, làm mọi người xung quanh phải há hốc mồm, mắt chữ A mà nhìn. Còn Hân đứng đờ ra chỉ biết nhìn Nam bị cái tên Khang kia xúc phạm không thương tiếc.

Nam bình thản đưa tay lên lau đi những giọt nước dính trên khuôn mặt lạnh như băng sương của mình. Anh lạnh lùng ghé sát vào người của Khang trầm giọng nói đủ để mọi người xung quanh nghe được:

- Tôi nhìn không phải tôi hiền mà chẳng qua cậu không đủ tư cách để nói chuyện với tôi.

Nói rồi Nam quay lưng định đi nhưng chưa xong anh còn quay lại nói thêm lời cuối:

- Này, hãy dùng não để suy nghĩ rồi nói. Ngay bây giờ, tao chỉ thấy mày luôn đứng sau lưng tao và có lẽ mãi mãi về sau sẽ đứng sau lưng tao mà thôi vì có cái câu là “những người luôn nói xấu bạn chỉ mãi đứng sau lưng bạn mà thôi”.

Dứt lời, Nam tháo cái tạp dề vứt thẳng trước mặt Khang một cách phũ phàng, ánh mắt sắc lạnh ẩn sâu là sự căm phẫn rồi quay lưng đi. Hân nhanh chóng kéo tay anh lại nói:

- Anh Nam!

- Cô đừng dính líu tới tôi nữa, tin tức cô ngoại tình đăng đầy mặt báo kia kìa. Tôi nói thật, do cô ăn ở hay sao mà lấy phải người chồng suy nghĩ quá kém cỏi, chỉ biết bản thân mình.

Nói rồi, Nam buông tay Hân ra rồi đi khỏi đây phẫn phất lên thần thái sang chảnh đáng khâm phục.

Mọi người xung quanh đều há hốc ngạc nhiên khi nghe chàng trai đó nói quả nhiên quá có lý vì câu nào anh nói ra đều đúng cả.

Còn Khang thì cúi chặt tay vào cạnh mà tức giận không nói được ngay lập tức kêu quản lý của quán ra và đuổi việc ngay tức khắc mặc cho có năn nỉ ỉ ôi cỡ nào. Kim Như thì thấy Hân đứng đờ ra đó đi lại cười nhào nói:

- Từ xó nào chui ra vậy, không ngờ cô còn vát mặt ra đường hay thật.

- Là cô tung tin đúng không hả?

Hân nổi cáu lên.

- Biết ai đang được, đừng có nói cô định xông vào đánh tôi nha.

Kim Như ngổ ngáo đáp lại đã vậy Khang còn chen vào nói thêm:

- Có ai làm vợ như cô không, mang đủ thứ tiếng xấu về cho tập đoàn hết vậy là sao?

Hân tức điên đầy Khang qua một bên và tất nhiên là cô muốn cho Kim Như một trận rồi, tại sao lại dám tung tin không đúng sự thật lên mạng xã hội với mặt báo như thế trong khi cô và Nam chỉ là hành động chăm sóc nhau thôi mà.

- Anh Khang cứu em..

Kim Như la toáng lên khi bị Hân đè xuống sàn đánh bầm dập làm Khang vào ngăn cản cũng không kịp mà còn bị đánh luôn. Cô vừa đánh vừa chửi:

- Ai ngoại tình hả? Sao cô vô liên xi như thế chứ?...

- Dừng tay lại mau.

Khang tức mình đẩy Hân ra khỏi, làm cô đập người vào cạnh bàn đầu giường. Thét cả quán cà phê nổi loạn chỉ vì 3 con người này. Nhân viên bắt đầu bàn tán lại chủ đề cũ:

- Trời sao chủ tịch không bênh vợ mình chứ? Mà cũng phải vợ mình ngoại tình sao bênh được.

- Đúng vậy, ngoại tình không thể nào chấp nhận được. Cô ta làm mất mặt cả tập kim cương này quá còn làm mất mặt luôn cả con trai tập đoàn bất động sản N – House nữa.

- Bảo vệ chỉ cho một, những người ngoại tình như cô ta đáng bị bỏ rơi như vậy.

- Ba... la...

Hân đứng bơ như tượng sáp hứng chịu những lời nói khó nghe từ mọi người xung quanh, cũng may không có fan cuồng của Kim Như ở đây thì chắc cô ăn toàn gạch đá không thôi.

Khang đỡ Kim Như đứng dậy quay sang mắng nhiết không tha cùng với những lời nói bừa bậy từ mọi người.

- Cô đứng là vận đen của tập đoàn này biết không...

Trong đám đông ấy, Nam chen vào chỗ đường luồng trống để đi vào trong quầy pha chế để lấy điện thoại vì anh quên mất. Anh đã đứng đó và chứng kiến mọi chuyện, anh trách thầm:

- Sao lại khờ như vậy chứ?

Hân liếc mắt nhìn xung quanh mà cảm thấy bị thu bé lại trước đám đông. Sao chẳng ai bênh cho cô cả, cô đâu làm gì sai chứ mà để đáng lên án như vậy? Cô gần như rơi nước mắt trong sự yếu đuối, muốn đi cũng không được vì dòng người đang chặn bên trong lẫn bên ngoài. Bao nhiêu cái điện thoại, máy quay đều đổ dồn về cô, đảm bảo tin tức sẽ lại đăng lên mạng lần nữa và lại là vấn đề xôn xao để bàn tán.

Khang đi lại đưa tay đẩy vai Hân liên tục, lên giọng nói:

- Sao cô thích gây chuyện hoài vậy? Đêm khuya rồi còn đi ra ngoài với người con rai khác là sao hả? Dù gì cũng là con gái có chồng rồi mà.

- Tại vì Kim Như mà anh đuổi tôi ra khỏi nhà thôi.

Hân ngông cuồng phản pháo lại.

- Cô còn dám trả treo nữa sao?

Khang đẩy vai Hân khiến cô bị chệch bước chân xém ngã may mà Nam kịp đỡ lấy cô. Anh nhẹ giọng nói:

- Mai cô hãy tổ chức họp báo liền đi, sẽ có cái minh oan cho cô thôi. Tôi sẽ vạch trần sự thật này!

Nói rồi Nam nhếch môi cười nhạt rồi lạnh lùng bỏ đi làm cho Hân đơ cả người chưa kịp nghe gì hết tron.

- Ok. Họp báo thì họp báo, sợ gì.

Kim Như kiêu ngạo hùng hổ nói trước mặt Hân văng hết bao nhiêu nước bọt vào mặt cô.

Hân đưa mặt lạnh nhìn trừng vào Như nói:



- Tôi sẽ tổ chức họp báo, để vạch trần việc làm của ai kia mà còn tung luôn cả cảnh nóng cho ai đó coi... HA!

Hân nhấn mạnh câu nói và liếc nhìn sang Khang đá một phát thật mạnh vào bắp chân khiến Khang đau nhói mà khụy gối xuống không kịp nói lời nào rồi cô bỏ đi một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9

Ngày hôm sau, họp báo được diễn ra mặc cho Lâm Khang có ngăn cản Hân như thế nào. Họp báo được tổ chức tại sảnh, chỗ tổ chức sự kiện của công ty kim cương Thịnh Phụng. Các nhà báo và phóng viên đều tập đông đúc tại sảnh để chờ, ở đó còn có fan hâm mộ của Kim Như cũng đang cầm sẵn những vật dụng để có điều gì nói không đúng sự thật còn có cái mà dằn mặt.

Hân hít một hơi thật sâu để tiếp thêm năng lượng rồi đi ra ngoài sảnh nhưng bị Lâm Khang kéo tay chặn lại, gằn giọng nói:

- Hủy họp báo ngay đi!

Hân lạnh lùng hất tay Khang ra một cách phủ phàng và lên tiếng:

- Tránh ra tôi còn phải ra để họp báo, mọi người đang chờ ở đó. Với lại tôi tổ chức họp báo cũng vì muốn xóa bỏ những tai tiếng cho tập đoàn Thịnh Phụng thôi.

Dứt lời, Hân định bước chân đi thì tiếp tục Khang ngăn cản:

- Cô lấy đâu ra bằng chứng để mà nói trước cánh nhà báo chứ?

- Em nghĩ vợ anh tổ chức họp báo này là vô cùng sai lầm, có khi còn làm hạ thấp danh tiếng tập đoàn Thịnh Phụng xuống thêm hơn đó, thậm chí vợ anh còn mang tiếng xấu nữa.

Kim Như từ đâu đi tới chen ngang, vòng tay lại trước ngực mĩa mai nói. Hân mặc kệ không quan tâm mà đi thẳng một lèo ra sảnh.

Khang chỉ biết thờ dài bức bối đi đến nắm lấy tay Kim Như ra ngoài kia chung với cánh nhà báo chờ xem diễn biến cuộc báo như thế nào.

Ngay khi Hân vừa bước ra, các tay nhà báo đã cầm máy ảnh và máy ghi hình bấm máy liên tục. Hân cúi chặt tay mình để không bị run rẩy nhưng sao cô có cảm giác rụt rè, lo sợ thế này muốn chạy thẳng vào trong kia ngay tức khắc. Chuyện đã lỡ rồi, cô phải cố gắng thực hiện cho tốt thôi. Cô nhẹ nhàng bước lên bậc thang và đi tới bàn ngồi, cầm lấy cái micro để nói nhưng cô chưa kịp lên tiếng thì đã bị công kích từ đám đông phía dưới.

- Đúng là đồ không biết nhục mặt mà, có chồng rồi mà còn ngoại tình này nọ...

- Bày đặt tổ chức họp báo để minh oan nữa chứ.

- Cô ta đúng là đồ mặt dày còn cặp kè với thiếu gia tập đoàn bất động sản N - House...

-...

Bao nhiêu lời nói không hay đều dồn về phía Hân làm cô cảm thấy áp lực vô cùng. Kim Như thì chỉ biết cười trước trò hề của Hân còn Lâm Khang thì cảm thấy xấu hổ thay cho Hân không biết giấu mặt đi đâu nữa.

Và từ trong đám đông ấy, có một chàng trai ăn mặc bánh bao theo sau cùng với quản lý đi vào ngồi ở một góc quan sát lên phía trên khán đài kia.

- Thiếu gia à, để ba cậu mà biết chuyện thì không hay đâu.

Quản lý của chàng ấy lo lắng lên tiếng.

- Không sao đâu!

Chàng trai ấy lạnh lùng đáp lại, vòng tay trước ngực ánh mắt quan sát lên cô gái trên kia.

Hân cố gắng lấy lại tinh thần, cầm mic lên đồng dục nói:

- Gần đây có tin đồn đăng lên nói tôi ngoại tình với một thiếu gia của tập đoàn bất động sản N – House đã khiến tôi rất sốc. Thông tin này tôi xin đính chính lại nó hoàn toàn sai sự thật, nó không hề như mọi người nghĩ. Chỉ vì tấm hình tôi đang lau vệt máu cho người bạn của tôi mà bị đồn là ngoại tình thì

thật sự có hơi quá rồi. Tôi xin nói rõ ở đây, quan hệ giữa tôi và bạn của tôi chỉ đơn thuần là tình bạn vô cùng trong sáng. Tôi chỉ là...

- Người bạn đó của cô là thiếu gia tập đoàn bất động sản N – House phải không?

Hân đang nói thì bị một phóng viên chen ngang hỏi. Cô bắt đầu rung rung nước mắt và tiếp lời:

- Anh ấy chỉ là một người bạn làm thêm mà tôi quen trong quán cà phê đó thôi không phải là thiếu gia gì cả. Tôi chỉ muốn làm những gì bản thân mình muốn cũng như bao người khác trong cuộc sống thường ngày chỉ là đi gặp bạn bè thôi nhưng mà bây giờ lại có người vu cáo tôi ngoại tình quả thật là rất quá đáng. Tôi tuyệt đối không bao giờ làm như vậy, tôi bị người khác hại và người tôi muốn nói đến đó là một cô người mẫu vốn rất nổi tiếng được mọi người yêu mến.

Nước mắt Hân đã trực trào rơi xuống thành dòng nhưng tưởng mọi người sẽ nghe và đồng cảm cho cô thì một phần fan hâm mộ của Kim Như lại ném đá cô tồi bởi bằng những lời khó nghe.

- Đồ giả tạo, người cô ta nói đến là chị Kim Như đây mà.

- Ném đá cô ta dám nói móc xia tới thần tượng của bọn này sao.

-...

Ngay lập một bộ phận fan cuồng xông vào giữa sảnh chen vào chỗ của cánh nhà báo, phóng viên ném bóng, ném giấy vò sấn vào phía Hân làm cô chẳng kịp né tránh.

Hân cứ đưa tay lên để chặn những vật dụng kia, cô đau lắm. Nói như thế từ tận đáy lòng mà cũng chẳng ai tin cô cả, cô biết phải làm gì thì mọi người mới tin cô chứ. Sao số cô đen đuôi như vậy chỉ vì một hành động nhỏ mà đã gây bao tai tiếng cho tập đoàn Thịnh Phụng rồi, cô biết làm sao để nói với mẹ chồng đây chứ?

“A...a...”

Cô kêu lên tiếng kêu đau nhói khi liên tục bị công kích từ phía đám đông. Kim Như bình thản ngồi dưới góc lên cười thỏa mãn, quả nhiên là bộ phim quá hay.

Lâm Khang thì ngồi lý ra đó, mặc cho Hân cứ nhận sự chỉ trích của dư luận. Anh cảm thấy rất khó chịu muốn nhảy ra đó để lòi Hân xuống ngay lập tức dù gì cô cũng là vợ anh trên danh nghĩa. Anh đã nghĩ mình sẽ làm như vậy nhưng khi vừa đứng lên thì bị Kim Như giữ chặt tay lại lắc đầu không cho.

Ngay giữa lúc Hân bị công kích như thế, cô rất cần người đứng là bảo vệ và rồi đã một chàng trai đi ra làm như vậy. Anh trách thầm cái người đang ngồi dưới kia:

- Làm chồng mà chẳng ra bảo vệ gì hết, đúng thật là...

Trong lúc Hân tuyệt vọng và khóc như đứa trẻ thế kia thì có một người đứng ra hứng lấy những trái bóng và những cục giấy vào người thay cho cô. Cô đưa mắt tìm nhòm nhìn anh, anh ấy cao thật cao và đang bảo vệ cô ngay chốn công kích này.

Mọi người ngay lúc này đều dừng tay và đổ dồn về phía chàng trai đó bắt đầu mọi thắc mắc “chàng trai đó là ai?”. Đặc biệt là những cô nữ đều mắt chứa A, miệng chữ O nhìn chăm chăm vào chàng trai mê đến độ vì vẻ đẹp của anh.

Chàng trai ấy mặt trên người nguyên một cây hàng hiệu cực chất tôn lên vẻ sang chảnh vô cùng, tóc mái undercut cực nam tính khoe được đường viền hàm mà bao nam giới ai cũng muốn có, ánh mắt ẩn sâu chiếc kính râm màu đen kia. Nhìn anh không khác gì một fashionista chính hiệu cả. Mọi người bắt đầu cho anh những lời bàn tán xôn xao:

- Anh ấy đẹp quá à...

- Vẻ đẹp không lối thoát...

-...

Khang và Kim Như dờ ra không biết chàng trai kia là ai.

Hân cũng trở mắt nhìn chàng trai này nhưng sao cô thấy đáng vẻ cứ quen quen nhìn giống như Hoàng Nam vậy. Cô chưa kịp hỏi anh là ai, thì anh đã cầm lấy micro lên tiếng:

- Buổi họp báo cũng vui đấy chứ?

Nói rồi anh tháo mắt kính xuống càng khiến cho mọi người một phen ngó người và ngay lập tức nhận ra anh là ai.

- Đó không phải là thiếu gia tập đoàn bất động sản N- House sao?

Kim Như lên tiếng nói vì quá bất ngờ kể cả Lâm Khang cũng ngạc nhiên không kém.

- Sao nhìn na ná giống Hoàng Nam vậy kia?

Khang thắc mắc cố nhìn thật kĩ.

Chàng trai tiếp tục liên tiếng:

- Tôi là ai chắc mọi người cũng biết rồi. Chào cô Gia Hân, tôi là Jason, thiếu gia tập đoàn bất động N – House.

Jason nói rồi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hân lên hôn nhẹ lên tay cô làm cô ngỡ người không biết nói gì, lắp bắp đáp lại:

- Ồ... ừm chào anh.

- Tôi cũng đã đọc qua tin tức về cô Hân đây, nghe cũng bức xúc lắm. Mặc dù tôi cũng không muốn xen vào chuyện này đâu nhưng vì tôi bị gọi đến đây để minh oan cho cô.

Ngay khi Jason dứt lời thì trên màn hình chiếu xuất hiện hình ảnh mà Gia Hân đang thân thiết với một người con trai khác đang lan truyền khắp trên mạng xã hội. Anh cho người phóng thật to ảnh lên và nói:

- Tôi không hiểu sao cái người tung tin mất có vấn đề không mà nói đây là cảnh hôn nhau trong khi là cô Hân đang lau vết máu cho bạn mình thôi mà. Còn nữa, người con trai trong hình này không phải là tôi, chẳng qua bạn cô Hân có đôi nét giống tôi mà thôi. Nếu mọi người không tin, bây giờ có thể mạng xã hội lên ngay lập tức trên đó sẽ có đoạn video mà mọi người muốn xem thôi, toàn bộ chuyện diễn biến như thế nào.

Nghe anh nói thế, đám đông bắt đầu mở điện thoại ra xem liền. Cả Khang và Kim Như đều mở ra xem như thế nào.

Trong lúc họ cầm cúi xem thì Jason quay sang nhìn Hân thờ nhẹ, cảm thấy Gia Hân quá đen đũi. Anh nghĩ thầm:

“Nhờ cô mà tôi bị gọi hồn đó biết không!”

Hân vẫn đứng im không lên tiếng gì, mà chỉ nhúu mày nhìn Jason. Cô càng nhìn anh càng thấy giống Hoàng Nam không thể nào nhìn lầm được. Cô chợt nhớ lại lời nói của Nam tại quán cà phê, chính anh là người kêu cô mở hộp báo này và sẽ là người vạch trần mọi chuyện. Không còn nghi ngờ gì nữa, Hân lôi ngay Jason vào bên trong chẳng kịp cho anh định thần chuyện gì.

Hân bắt đầu cho Jason nguyên bài ca cái lương nghe chói cả tai:

- Này tại sao anh lại giả mạo người ta vậy hả?

Anh cảm thấy bức mình mà gằn giọng nói:

- Cô có bị điên không vậy, cô có biết lời tôi ra đây càng làm lớn chuyện thêm không?

Hân liên tục dí ngón tay vào ngực anh mắng lại:

- Anh bị điên thì có, dám giả mạo thiếu gia nổi tiếng như thế anh không sợ bị báo công an hả? Hay là anh muốn tôi trả tiền cho anh sau khi giúp tôi minh oan, đúng không?

“Chắc nổi khùng với chị hai này mất thôi!” Jason thì thầm cảm râm, muốn nổi đóa lên nhưng cố kiềm chế lại sợ làm mất thể diện. Anh gằn giọng nói không muốn đôi co thêm nữa:

- Tùy cô muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Dứt lời, Jason đưa khuôn mặt lạnh chính lại cổ áo sơ mi của mình và nắm tay Hân kéo đi thật nhanh ra ngoài không kịp để cô nói được gì.

Cánh nhà báo lại đổ dồn về phía Jason và Hân lần nữa, bao nhiêu cái máy cứ chụp ảnh lia lịa không ngừng làm Hân cứ né tránh liên tục. Jason đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn Kim Như và Khang nghiêm túc nói:

- Người trong hình đó không phải là tôi và cũng như mọi người đã xem qua camera thì người thanh niên đó và cô Gia Hân chẳng có ý gì chỉ là giúp đỡ nhau thôi. Nói thật, chỉ có những người nào phăng mới làm ra ba cái chuyện này thôi. Còn nữa, lần đầu tiên tôi chưa thấy có một người chồng nào để vợ mình mất mặt trước công chúng mà không biết đứng ra bảo vệ hay bênh vực vợ mình gì hết tron, những người đó chỉ là những người chồng vô tích sự thôi.

Nghe Jason nói vậy Kim Như thì chột dạ còn Khang thì muốn đứng lên cho Jason một trận vì dám nói anh vô tích sự như vậy nhưng anh không dám động tới Jason. Do Jason là vị thiếu gia có tiếng quyền lực đến nỗi người khác cũng phải dè chừng lờ như đụng vào anh ta mất công anh ta kêu nguyên bày đàn em tới đánh cho như từ nữa.

Jason nói rồi đẩy Hân ra phía trước nói lời cuối cùng trước khi đi:

- Này, tôi thấy cô chịu thiệt thòi nhiều đấy, mạnh mẽ vào và hãy tìm một người tin tưởng biết bảo vệ mình thay vì người nào kia. Có lẽ ở nơi nào đó, có

người đang chờ cô đấy.

Anh vừa nói vừa đưa ánh mắt nhìn Khang, nói rồi anh vỗ nhẹ vai Hân và rời đi nhanh chóng để lại phía sau Hân nhìn anh với cặp mắt lảng động chất chứa bao cảm xúc khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10

Sau khi Jason rời khỏi đây, mọi chuyện tới đây tưởng chừng chấm dứt nhưng những tên nhà báo vẫn xúm lại cùng fan cuồng của Kim Như bao vây xung quanh cô ta, Lâm Khang và Gia Hân đến độ cảm thấy ngạt thở, cô đứng ngây người ra đấy với những dòng suy nghĩ đâm chiều mà không thêm để ý gì đến đám đông đang công kích kia:

“Lúc này, có lẽ mình đã quá yếu đuối chẳng, mình còn suýt khóc nữa... bình thường mình mãnh mẽ lắm cơ mà?... Còn nữa, có thật Hoàng Nam là Jason – thiếu gia tập đoàn N – House không, mình vẫn còn chưa tin đây là sự thật nữa... Nếu anh ta không phải là Jason thì con có gì tổ chức buổi họp báo? Có khi nào mình ngây thơ quá đâm ra thành kẻ ngốc không vậy trời... Phải định hình lại thôi Gia Hân... Đâu phải tự nhiên có soái ca ngôn tình nào bước ra bảo vệ mình như thế... Không thể nào...”

- Này, cô bày ra cái trò hợp bái này để cái tên thiếu gia kia si và vào mặt tôi đấy hả Gia Hân? Hân đang nói chồng cô đấy mà sao cô im re vậy hả?

Lâm Khang lên tiếng quở trách Gia Hân ngay trước mặt mọi người, mặt mày thể hiện sự khó chịu. Còn Kim Như đứng bên cạnh nắm chặt lấy cánh tay Khang, lườm mắt nhìn cô lên tiếng:

- Kệ cô ta đi anh, cô ta đâu biết nhục mặt, chỉ làm nhục cả tập đoàn Thịnh Phụng thôi. Đúng là mặt dày, đồ sao chổi đi đâu cũng bị ghét vậy mà lại có thể quyền rũ được thiếu gia N – House hay thật... Chắc phải bày mưu tính kế dữ lắm mới được... Thôi dù sao cũng kết thúc rồi, chúng ta về thôi anh, các fan của chị chắc cũng mệt rồi, các em về nghỉ ngơi đi nha.

Kim Như nói nhẹ nhàng, điệu đà đến chảy nước cùng với nụ cười khinh bỉ Gia Hân. Cô ta khoát lấy tay Lâm Khang quay người đi, trên môi vẫn giữ nụ cười đó.

Ánh mắt Gia Hân như hai ngọn lửa bùng cháy, thật sự cô không thể nhịn được nữa rồi. Hân đi nhanh tới dùng chân đạp lên phần tà váy dài của Kim Như.

- A...

Kim Như hét toáng lên khi phần phía trước bị tuột xuống lộ cả miếng dán ngực. Lâm Khang như đứng đờ người nhìn, bao nhiêu con mắt bắt ngờ đầy ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh này, cánh báo trí nhanh tay nháy máy chớp lấy cảnh tượng này.

Cô ta vội kéo lấy phần phía trước lên rồi quay sang trừng mắt nhìn Gia Hân quá lớn lên:

- Cô làm cái quái gì vậy hả? Anh Lâm Khang, cô ta dám đạp vấy em đồ em mặt mặt trước mọi người đấy... hức... hức...

“Chưa gì đã rơi vào giọt nước mắt cá sấu rồi... Cô ta bị vậy là đáng lắm” Gia Hân nói thầm trong miệng, vẻ mặt vô cùng thản nhiên.

Lâm Khang thấy vậy đẩy vai Gia Hân gần giọng nói:

- Này cô làm gì kim Như vậy hả? Sao lại có hành động không biết nhục mặt như thế hả?

- Nhục mặt sao? Anh xem lại những hành động của anh trước đi rồi hãy nói tôi. Tôi đâu có cô ý chi là vô tình thôi mà, đó là câu nói mà cô ta cũng đã từng đạp vấy tôi trước mặt bao nhiêu người đấy. Đó là cái giá mà cô ta phải nhận lấy, còn anh làm chồng mà chẳng được tích sự gì cả. Có lẽ tôi quá hiền để cho các người ăn hiếp, tôi chỉ vì cái danh dự cả hai bên gia đình mà nhịn anh đấy biết chưa.

- Cô...

Lâm Khang như cứng họng không biết nói gì khi nghe Hân nói.

Nét mặt Hân vênh lên không một chút gì gọi là ngại ngùng hay sợ hãi, bao nhiêu ống kính điện thoại, những con mắt trở đều đổ dồn vào cô. Cô bình thản nhếch môi cười đi khỏi đây.

Kim Như tức điên lên lao tới nắm lấy tóc Hân kéo mạnh lại khiến Hân nhăn mặt vì đau hết cả đầu. Hân thờ phất một cái quay người đẩy mạnh cô ta ngã phịch xuống nền một cách tự nhiên, rồi phui tay đi nhanh khỏi đây.

- Gia Hân, cô hãy chờ đó! Tôi không để yên cho cô đâu.

Kim Như hét toáng lên, nét mặt hiện rõ vẻ vừa tức vừa đau. Lâm Khang vội đỡ Kim Như đứng dậy, khẽ đưa mắt nhìn bóng dáng nhỏ bé đó đi khuất dần chợt cảm thấy lòng mình xuất hiện cảm giác rất lạ sau khi thấy rõ được tích cách thật của Gia Hân.

...

Hoàng Nam chậm rãi bước về khu phòng trọ nhỏ trong con hẻm sau khi giải quyết xong mọi việc. Anh mở cửa bước vào thì chợt đứng đờ người với vẻ mặt hoảng hốt, giật mình, miệng thốt lên một từ rõ to:

- Ba!

- Con về rồi sao?

Giọng nói khàn khàn vang lên từ người đàn ông trung niên đang ngồi trên chiếc ghế gỗ kia, vẻ mặt toát lên đầy quyền lực, ánh mắt nhìn Hoàng Nam vô cùng nghiêm túc. Đứng bên cạnh ông là quản lý và một tên vệ sĩ đi cùng.

Hoàng Nam vô cùng bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của ba mình ở đây, anh đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía quản lý, chú ấy vội né đi chỗ khác. “Kiểu này là tiêu mình rồi, đằng nào cũng bị ông ấy cho một trận rồi tống cổ qua lại bên Mỹ cho xem. . . giờ cũng đã bại lộ, thôi thú nhận với ông ấy cho rồi. . .” Nam nghĩ thầm trong đầu rồi trầm giọng lên tiếng:

- Ba à, cho con xin lỗi! Thật ra con muốn. . .

- Con muốn về nước ở luôn ở chứ gì?

Ông đáp nhanh lại cắt ngang lời Nam định nói, ánh mắt hăm he có chút dữ tợn nhìn Nam khiến anh cảm thấy có chút lo lắng. Ông đứng dậy đi lại gần Nam, đưa tay đặt lên vai anh khẽ mỉm cười rồi nói:

- Con muốn về thì cứ về, ở luôn cũng được. Có cần phải giả thân phận nhà nghèo rồi đi làm thêm chi cho khổ hã con, còn ở trong căn phòng còn nhỏ hơn cái phòng tắm của con nữa, vậy mà con cũng ở được.

- Ba nói gì vậy? Con tưởng ba sẽ mắng con một trận chứ?

Hoàng Nam ngạc nhiên khi thấy thái độ thay đổi tức thì của ông, vừa rồi thấy vẻ mặt nghiêm túc đáng sợ của ông làm anh chuẩn bị tinh thần nghe bài ca cái lương chứ, rồi chuyện gì xảy ra tiếp theo thì anh không biết.

- Cái thằng quý này, ta định gọi con bảo con thu xếp làm giấy tờ về nước ở luôn, ở bên đó làm gì nữa đâu. Ta có đứa con trai là con thôi, nên con muốn gì cũng được. Mà này, vụ con với cô vợ mới cưới của chủ tịch tập đoàn Thịnh Phụng là sao vậy hã? Mới về nước mà tai tiếng dữ vậy con?

Ông nói một mạch rồi nhanh chóng chuyển chủ đề ngay tức khắc làm Nam như bơ ra.

- Thì con. . . Mà thôi dù sao cũng giải quyết rồi, ba đừng lo. . .

- Ta không cấm con qua lại với cô gái nào nhưng đừng làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của con là được. Nay tìm đúng người đúng tình yêu biết chưa con, đừng như ba, đánh mất mẹ con là điều ba hối hận nhất đấy.

Hoàng nam chợt mỉm cười khi nghe những lời ba mình nói, anh thật may mắn khi lại có người ba tâm lý như thế.

...

Tối, Gia Hân từ phòng tắm bước ra một môi ngả người xuống dưới giường. Ánh mắt nhìn thẳng lên trần nhà khẽ thở dài nặng nề, than vãn:

- Sao số mình đen đui dữ vậy trời? Hết chuyện này đến chuyện khác, duyên phận của mình sẽ đi về đâu đây? Ráng hết đèn cuối năm mình sẽ ly hôn hã ta và mình sẽ được tự do thôi. . . À đúng rồi, mình phải nhắn tin hỏi Hoàng Nam về chuyện lúc chiều mới được, hỏi thử có phải thật sự anh ta là thiếu gia N – House hay không? Hay chỉ là tên giả mạo thôi. . .

Cô chòì tay lấy điện thoại phía bên cạnh, vào danh bạ rồi nhanh tay bấm bấm với rồi gửi với dòng tin nhắn như sau: “Giờ anh đang làm gì vậy? Tôi có chuyện này muốn hỏi anh? Tôi muốn xác nhận một số chuyện?”

“Cạch”

Tiếng cửa mở, Lâm Khang bước vào mang vẻ mặt hùng hực lúc chiều về nhà. Gia Hân có chút giật mình nhưng mặc kệ không quan tâm mà nằm đó bấm điện thoại.

- Cô đi ra khỏi phòng đi, tối nay cô ngủ phòng khác đi, phòng này của tôi với Kim Như.

Lâm Khang nói giọng dứt khoát, ánh mắt nhìn thái độ của Gia Hân những chẳng thấy cô phản ứng gì. Cô vừa bấm điện thoại vừa nói:

- Tôi không đi, anh và cô ta ngủ ở ngoài đi.

- Cái con nhỏ này?

Lâm Khang gần giọng lên, vẻ mặt hiện rõ sự bức bối.

- Đây tôi không phải là con nhỏ biết chưa?

Gia Hân đáp nhanh lại, dán mắt vào màn hình điện thoại, cô đang cảm thấy bức mình vì chờ nãy giờ mà không thấy tin nhắn của Hoàng Nam, cô cảm râm: “Cái tên này, sao nãy giờ nhắn tin mà không trả lời chứ?”

Lâm Khang thật sự không thể chịu nổi cái tính ương bướng của Gia Hân, anh nhất định phải tống cô ra khỏi cái phòng này ngay bây giờ vì anh đang cảm thấy rất mệt trong người, anh quyết định đi tới lời cô dạy.

- Anh làm cái quỷ gì vậy? Bỏ ra, anh kéo rách áo tôi đây? Tôi quyết sẽ không ra khỏi cái phòng này đâu.

- Tôi phải lôi cô ra bằng được cái phòng này... lôi cô ra khỏi luôn cái nhà này càng tốt...

Gia Hân giãy giụa, chống trả với Lâm Khang, cô không thể để anh ta leo lên đầu cửi cổ cô hoài được. Lâm Khang cứ nắm hai tay cô kéo cho ra khỏi phòng bằng được, còn cô thì cứ giằng co giật tay mình lại chạy vù lên giường, Khang nhanh chóng bắt lại nhưng không may cả hai đều ngã nhào lên giường.

Khang đè lên người Hân, mặt sát mặt, hai ánh mắt trừng lên nhìn nhau với một biểu cảm ngạc nhiên, cả hai như nén hơi thở tại giây phút này. Hân cảm thấy tim mình đập liên hồi, Khang cũng như vậy không khác gì cô.

Chợt tiếng chuông điện thoại reo lên, phá tan bầu không khí căng thẳng này. Gia Hân vội đẩy người Lâm Khang ra, lấy điện thoại chạy ra ngoài nghe máy:

- Alo, tôi nghe đây Hoàng Nam!

Lúc này, cô mới thở phào nhẹ nhõm, mặt cô chợt đỏ ửng cả lên chẳng biết vì sao nữa.

Lâm Khang như chờ người ngồi xuống giường, nhớ lại cái khoảnh khắc suýt chút nữa hôn Gia Hân làm tim anh đập thình thịch, anh không hiểu sao dần cảm thấy có chút gì đó thú vị về tính cách của cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 11

Tại công viên gần nơi mà Gia Hân ở, Hoàng Nam ngồi trên chiếc ghế đá gần đó ngồi đợi, anh trở thành tâm điểm chú ý của những cô gái đi ngang qua và tụ tập xung quanh công viên này. Anh chỉ mặc đơn giản áo thun oversize xê tà hai bên màu trắng cùng quần jean đen với cái áo khoác sơ mi to rộng nhưng vẫn vô cùng cực chất và ngầu, với thần thái lạnh lùng trên khuôn mặt không góc chết làm say đắm bao nhiêu cô gái có mặt ở đây.

“Cái cô này, hẹn nãy giờ còn chưa thấy tới nữa?...” Nam cảm cảm trong miệng, có chút bức mình vì anh ngồi đây đã hơn nửa tiếng rồi mà không thấy Gia Hân tới. Anh lấy điện thoại bấm số gọi:

- Đây cô tôi chưa vậy hả?

- Tôi nãy giờ rồi, anh quay lại đi...

Nam đứng dậy quay người lại thì nhìn thấy Hân đang đứng bên kia đường, trông như cô có chuyện gì đó thì phải.

- Đây, cô mau qua đây đi, đứng bên đó làm gì vậy?

Nam nói giọng trầm thấp qua điện thoại, ánh mắt thối mắng nhìn qua.

- Có thể nói chuyện qua điện thoại được không?...

Hân ập a ập ứng đáp lại, vẻ mặt cô tỏ ra nghiêm trọng.

- Gặp mặt nhau rồi sao không nói chuyện trực tiếp mà phải bằng điện thoại? Cô bị gì vậy, tôi thấy cô hình như không được ổn thì phải? Để tôi qua đó.

- Anh không được qua... Không được...

Hân chưa kịp nói thì Hoàng Nam đã tắt máy và đang đi qua đây, cô bối rối không biết phải làm sau, hai tay đưa ra phía sau đứng nép vào bức tường ngay đằng sau.

“Trời ơi, làm sao đây? Tới ngày đèn đỏ mà bị chẳng biết gì hết, đã vậy đi ra đường còn chẳng để ý quần áo hết trơn... Minh đúng là đồ hậu đậu mà... Để anh ta thấy được thì ngại chết mất... Hay bị bỏ chạy cho xong...” Hân lầm bầm, mặt mày nhăn nhó rồi chợt có chút giật mình khi Hoàng Nam đã đứng ngay trước mặt, nét mặt cô trở nên đỏ ửng như trái cà chua, lúng túng né tránh đủ kiểu.

- Cô bị sao vậy?

Hoàng Nam nhìn cô hỏi, ánh mắt khó hiểu pha chút lo lắng.

- Không có gì đâu...

Hân đáp nhanh lại, cúi mặt xuống mà không ngược lên nhìn Nam, cô càng cảm thấy câu hỏi hơn khi Nam cứ nhìn cô chằm chằm làm cô muốn đi cũng không đi được.

Nam không biết Hân đang bị gì nữa cứ thấy cô đứng sát vào tường, hai tay thì lại để đằng sau, thấy cô cứ loay hoay nhìn đi đâu đó. Nam thôi không để ý làm gì rồi lên tiếng:

- Vậy chúng ta lại ghé đá kia ngồi nói chuyện.

- Không được!

Hân gần giọng nói lớn làm Nam giật mình, tròn mắt ngạc nhiên nhìn cô. Mặt cô càng trở nên đỏ hơn bao giờ hết, thật sự cô chỉ muốn phấn đi ngay lập tức mà thôi.

Nam chợt lắc đầu, mỉm cười cời lấy áo khoác sơ mi của mình ra rồi kéo Hân lại gần, đưa áo ra phía sau Hân che lấy và cột hai cánh tay áo lại khiến Hân vô cùng ngạc nhiên, mở căng đôi đồng tử ngẩn mặt nhìn anh. Đột nhiên cô cảm thấy tim mình đập liên hồi không biết tại sao nữa, mỗi lần đứng gần anh lại có một mùi hương của gỗ hương với bạc hà phảng phất đặc biệt. Lần đầu trong cô xuất hiện thứ cảm giác gọi là cảm nắng một người có tính cách đôi chút lạnh lùng nhưng lại quan tâm, đôi khi hài hước và ấm áp. Cô bắt đầu với dòng suy tư trong đầu:

“Công nhận nhìn kĩ Hoàng Nam mới thấy được nét cuốn hút thật sự, tiếp xúc với con người này nhiều lần mình lại có cảm giác rất muốn gần gũi và thân thiết...”

- Này Gia Hân, cô đang suy nghĩ gì mà đứng ngây người ra thế?

Nam quơ tay trước trước mặt Hân rồi nói khiến cô giật mình vội hoảng hồn, vội định thần lại mọi thứ trở về bình thường rồi cô lại rơi trạng thái xấu hổ, ngượng ngùng.

Điều bộ cùng với biểu cảm của Hân khiến Nam cảm thấy có chút buồn cười, khẽ đưa tay xoa lấy đầu cô rồi trầm giọng nói:

- Đúng là đồ ngốc! Định như thế không nói đứng đây luôn sao?... Đi thôi, lên xe tôi trở về, hôm khác nói chuyện cũng được.

- Không được, lỡ như ngồi làm bản xe của anh, tôi không muốn đâu.

Hân lên giọng cao trào khi nghe Nam nói rồi hạ thấp dần xuống, cúi mặt xấu hổ.

- Vậy thì chịu khó đi bộ thôi!

Thế là hai người cùng nhau đi bộ trên con đường với hai hàng cây xanh trải dài, cả hai đều im lặng, không ai nói gì. Con gió khẽ thoảng qua phả vào khuôn mặt mang hai cảm xúc khác nhau.

- Này tôi hỏi anh cái này nha, nghĩ là bạn bè nên chắc anh sẽ trả lời. Anh đã có mối tình đầu nào chưa? Có cô gái nào lọt vào mắt xanh của anh chưa?... Thôi tóm lại, anh đã có bạn gái chưa?

Hân nghiêng đầu sang nhìn anh thắc mắc hỏi, cô cũng vô cùng tò mò về con người thật của Hoàng Nam, còn về việc anh có phải là thiếu gia N – House giả mạo hay không thì tạm gác qua một bên.

Nghe Hân hỏi Nam có chút ngạc nhiên vì độ ngây thơ không biết ngại của cô khi lại hỏi chuyện tình cảm của người khác như vậy, anh nhếch môi cười mỉm rồi trả lời:

- Có rồi!

- Anh có bạn gái rồi sao?... Cũng phải người như anh mà không có bạn gái mới lạ, chắc cô gái đó phải may mắn lắm. Vì anh vừa đẹp trai, vừa ga lăng còn tốt bụng nữa. Chỉ có tôi xui xẻo mới lấy phải người chẳng ra gì...

Hân nhẹ giọng nói với vẻ mặt thoáng buồn, vừa đi vừa xị mắt xuống nhìn dưới mặt đường chẳng để ý gì phía trước.

Hoàng Nam im lặng không nói gì, định đưa tay đặt lên vai Hân an ủi nhưng lại thôi, nét mặt anh trở nên lãnh đạm.

- Thật ra... Tôi với tên chủ tịch Lâm Khang kia lấy nhau chỉ trên danh nghĩa vì hôn ước giữa hai bên gia đình. Lấy nhau không có tình yêu thì làm sao có hạnh phúc được phải không?... Tôi chỉ mới 20 tuổi thôi, tôi không muốn làm tổn thời gian thanh xuân của tôi bị gò bó trong cuộc hôn nhân này... Chỉ đợi hết năm nay thôi, tôi và anh ta sẽ ly hôn, lúc đó tôi sẽ được tự do làm những điều mình muốn...

Hân nói hết nỗi lòng của mình cho Hoàng Nam nghe, chẳng hiểu sao cô lại chia sẻ với anh nữa, nhưng cô lại cảm thấy rất nhẹ lòng.

Hoàng Nam chợt dừng lại nhìn bóng dáng bé nhỏ của Hân bước đi trước, giờ anh mới biết được sự thật của cô gái này, anh nói thầm: “Thì ra, Gia Hân bị ép kết hôn, thảo nào lại xảy ra nhiều chuyện giữa cô ấy với người tình của tên Lâm Khang. Vậy mà mình thắc mắc tại sao hán là chồng lại không bảo vệ vợ, thì ra nguyên nhân là vậy”. Anh dứt tay vào túi quần sai chân bước đi tới chỗ Hân.

- Mà này...

Hân chợt quay người lại định nói tiếp thì vô tình áp mặt vào ngực Hoàng Nam khiến cô như đứng hình, một lần nữa trái tim cô loạn nhịp.

Hoàng Nam có chút giật mình khi Hân đụng trúng người mình, nhưng anh lại có cảm giác rất lạ, anh muốn được gần gũi và bảo vệ cô gái này. Anh khẽ đưa tay lên vén phần tóc lên tai, sờ lấy khuôn mặt Hân.

Hân cảm thấy vô cùng ngại ngùng không dám ngước mặt lên nhìn Nam, tim cô đập thình thịch không ngừng nghỉ. Chẳng phải cô rất muốn được ai đó quan tâm hay sao nhưng hành động này của anh chỉ dành cho bạn gái của anh thôi, cô vội nhấc chân lùi ra sau rồi lên tiếng:

- Ồ... ờ... Hôm khác chúng ta nói chuyện nha, tới nhà tôi rồi, tôi vào nhà đây.

Nói xong, Hân mở cổng chạy một mạch vào trong nhà, tay áp lấy ngực trái của mình thở hổn hển rồi vỗ má liên tục.

“Tình lại đi Hân... Tình lại... Mà làm sao vậy hả?... Trời ơi sao tim mình đập nhanh thế này không biết...”

“Mình còn chưa kịp nói gì mà chạy mất rồi... Tôi muốn nói với em, tôi chưa có bạn gái cũng chưa có mối tình đầu nào, nhưng có lẽ vẫn chưa nói được...” Nam nói thầm, chợt cười rồi lẳng lặng bước đi.

...

Sáng ngày hôm sau, Gia Hân tờ mờ tỉnh dậy, xuống dưới bếp kiểm gì đó để lót cái dạ dày trống rỗng cả đêm qua đến giờ. Tối nay cô có giấc ngủ khá là ngon lành khi đột nhiên tên Lâm Khang kia đỡ chứng nhường phòng cho cô, anh ta qua phòng làm việc ngủ cùng với cô bồ của mình – Kim Như.

Cô lục lọi lấy gói mì nấu ăn tạm, vừa ăn vừa coi điện thoại, chợt cô nghĩ lại chuyện tối qua nó khiến cô xấu hổ vô cùng.

“Tình” tin nhắn đến, cô mở ra xem, nét mặt cô tỏ ra ngạc nhiên: “Sáng vui vẻ! Hoàng Nam.” Hân mỉm cười khi biết tại sao lại vui đến vậy khi nhận được tin nhắn của Hoàng Nam.

- Cô dậy rồi sao? Mới sáng ăn mì gói, thiếu gì món ngon sao không ăn?

Lâm Khang từ trên lầu đi tới khi thấy Hân đang ăn ở trong bếp, anh cầm lấy bình rót đầy ly nước rồi uống ực một hơi đến cạn.

- Tôi thích ăn mì, mì cũng ngon cần chi ăn mấy món kia.

Hân đáp lại, nâng tô mì húp lấy nước mì còn sót lại chỉ còn cái tô không. Cô cầm tô đứng dậy định đi thì không may mắc chân vào chân ghế ngã nhào phía trước.

- Ôi mẹ ơi...

Lâm Khang kịp thời đỡ lấy Hân, cô nằm gọn trong vòng tay của Khang, cả hai đơ toàn tập.

- Nhìn hai đứa có vẻ thân thiết quá ta, hình như ta về không đúng lúc thì phải.

Một giọng khàn khàn vang lên từ một người đàn ông trung niên làm Lâm Khang và Gia Hân giật mình vội buông nhau ra, gần căng đôi đồng tử nhìn, miệng thốt lên:

- Ba, mẹ!

- Trời ơi, hai cái đứa này! Mới sáng mà đã thân thiết như thế này rồi!

Bà Kim vừa cười vừa nói, cảm thấy vui khi thấy Lâm Khang và Gia Hân đang ở bên nhau.

- Ba mẹ về sao không báo cho con biết, để con ra đón?



Lâm Khang lên tiếng, vẻ mặt chưa hết bất ngờ vội đứng sát bên cạnh Gia Hân khẽ nói:

- Cô lo đóng kịch cho tốt vào, ba tôi bệnh tim dễ tái phát lúc nào không hay đấy.
- Khỏi lo, anh lo mà giải quyết cái cô người tình của anh đi kia...

Gia Hân đáp lại, tỏ ra gượng cười trước mặt ba mẹ chồng, trong miệng thì thầm: “Kiểu này thì tiêu mình rồi, tại sao ba chồng lại trở về chứ? Mong chỉ ở vài ngày rồi qua Mỹ lại chứ về ở luôn là mình chết chắc... Lỡ như ông ấy nghe vụ ly hôn cộng thêm mất danh tiếng chắc ông ấy lên con đau tim mất...”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 12

- Hìhì, ba mẹ mới về ngồi đây đi ạ, để con đi pha nước trái cây cho ba và mẹ uống.

Gia Hân nhìn ba mẹ chồng nói giọng nhẹ nhàng, tỏ ra thủy mì trước mặt hai người rồi đi tới tủ lạnh nhưng không quên gửi gắm Lâm Khang một câu: “Tôi ở đây giữ chân ba mẹ, anh liệu mà đưa cái cô Kim Như đó đi đâu thì đi đi!”

Lâm Khang nghe được những gì Hân nói anh vội đi lên lầu, còn Hân loay hoay cắt cam để ép nước cho ba mẹ chồng. Cô có chút gượng gạo khi ba mẹ chồng cứ nhìn cô chăm chăm làm cô cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

“Tinh” Tiếng chuông cửa vang lên.

- Để con ra xem ai tới!

Gia Hân nói rồi dừng tay chạy ra xem thử ai tới. Hân mở cổng thì bất ngờ khi thấy Hoàng Nam đang đứng trước mặt cô, cô mỉm cười nhìn Nam nhẹ giọng nói:

- Ủa, sáng anh tới đây làm gì vậy? Có chuyện gì sao?... À hay anh tới đây đòi áo vậy?
- Cứ cho là vậy đi!

Nam trầm giọng trả lời, ném hộp gà rán vào người Hân.

cô nhanh tay chụp lấy hộp gà, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Nam lên tiếng:

- Gà rán này? Anh mua cho tôi hả?
- Chẳng phải cô nhắn tin thèm ăn gà rán sao?

Nam nhúm mày nhìn cô đáp, vẻ mặt trở nên lạnh lùng khó ở. Mới sáng anh phải tắt bận dọn đồ chuyển tới căn nhà mới đối diện với ngôi mà Hân đang ở, khi cô nhắn tin trả lời tin nhắn của anh nói muốn ăn gà rán nên anh đã đặt gà và mang tới cho cô.

- Ủa, nhắn vậy mà anh mua cho tôi thật sao? Mà anh đi bằng gì tới vậy, sao không thấy xe đạp anh đâu vậy?

Hân thắc mắc hỏi, ánh mắt dòm ngó xung quanh.

- Từ nay tôi chuyển tới khu này sống, tôi ở căn nhà nhỏ bên kia đường đây.

Hoàng Nam nói giọng đều đều, đưa tay chỉ thẳng về phía căn nhà màu trắng rộng lớn kia. Hân như há hốc mồm khi thấy Nam chỉ cái căn biệt thự phía trước kia, vậy mà Nam nói là căn nhà nhỏ, cô thốt lên:

- Cái đó mà căn nhà nhỏ sao, mất anh có vấn đề hả? Trời ơi căn biệt thự to nhất khu này đây. Mà anh nghèo như vậy lấy tiền đâu mà mua nó thế hay là anh nói xạo vậy hả?

Hoàng Nam như ngờ người đứng nhìn cô với ánh mắt ngờ ngác, đưa tay áp lấy hai bờ má phúng phính của Hân làm cô nhúm mày khó hiểu rồi thả ra, anh nâng giọng nói:

- Đây cô giả ngốc hay ngây thơ đến nỗi không biết gì vậy? Cuộc họp báo lúc trước đã cho cô biết thân phận thật của tôi là ai rồi đấy.
- Thật sự anh là thiếu gia của tập đoàn N – House sao?

Hân lấp bắp nói, đưa tay lên gỡ đầu, ánh mắt ngây thơ như con nai vàng đến mức Hoàng Nam cũng phải lắc đầu chịu thua. Đến nước này mà cô vẫn còn chưa nhận ra được anh là con trai cả tập đoàn bất động sản N – House có tiếng.

Anh chợt nở nụ cười khi thấy biểu cảm ngốc nghếch nhưng cũng có phần đáng yêu. Anh khẽ đưa tay xoa đầu cái cô gái khiến anh có chút xao động nhất thời này.

- Anh nhìn thấy chưa? Công nhận cô ta cũng có giang tình ở ngoài, mà còn tới tận nhà anh nữa đấy. Mà hình như nhìn quen quen thì phải? Sao giống cái người lúc trước ở cuộc họp báo vậy? Chẳng phải là thiếu gian N – House sao?

Kim Như đứng trên hành lang lầu hai nhìn xuống nói, nhanh tay lấy điện thoại ra chụp hình lại. Lâm Khang đứng nhìn mà cảm thấy có chút bức mình trong lòng không biết tại sao nữa.

- Anh, em nghĩ anh nên xuống đó nói ba mẹ anh ra bắt quả tang đi, để xem cô ta phản ứng như thế nào? Biết đâu mẹ anh đuổi thẳng cổ cô ta ra khỏi nhà thì sao? Lúc đó chúng ta lại có cơ hội về chung một nhà rồi.

Kim Như vừa vừa cười đất ý khi nghĩ ra kế sách này nhưng Lâm Khang lại chẳng phản ứng gì trước lời nói của cô, mà chỉ thấy vô cùng khó chịu khi thấy Gia Hân đang cười nói vui vẻ với người con trai khác.

- Này Lâm Khang, sao anh không nói gì hết vậy?

- Em lo mà rời khỏi đây đi, để ba mẹ anh biết được thì không xong đâu.

Lâm Khang lên tiếng khiến Kim Như ngạc nhiên khi thấy thái độ hờn hợt của anh.

...

- Này, Gia Hân! Con nên nhớ con đã có chồng rồi biết chưa? Mà mẹ thấy con có vẻ thân thiết với cậu thanh niên mặt đẹp hơn hoa này đấy?

Gia Hân vội buông tay Hoàng Nam ra khi thấy bà Kim bất ngờ đi ra. Hoàng Nam không có gì ngạc nhiên, bình thần cúi đầu chào bà thể hiện sự kính trọng rồi nói:

- Chẳng lẽ cô ấy có chồng thì không được có quyền thân thiết với người con trai khác hay sao, thưa bác?

“Trời ơi, anh đang nói cái gì vậy?... bà ấy là mẹ chồng tôi đấy...” Cô thì thầm trong miệng, có chút lúng túng rồi gượng cười nhìn bà khi thấy vẻ mặt hăm hăm của bà vội lên tiếng phân bua:

- Anh ấy nói đùa thôi mẹ, mẹ đừng hiểu lầm. Anh ấy là bạn con, Hoàng Nam, anh ấy bị bê đê nên có mấy hành động thân thiết là chuyện bình thường thôi đúng không mẹ? Tại bọn con là bạn bè mà. Hihi...

Nam như dơ toàn tập khi nghe Hân nói, đôi đồng tử giãn căng nhìn cô. “ Cái cô này nói mình bê đê sao?... Mắt cô ấy có bị sao không vậy? Mình nam tính thế này cơ mà... Mình mà bê đê thì cả lũ nam giới trên này chẳng có tên nào là đàn ông đâu. ”

Hân nháy mắt nhìn Hoàng Nam như muốn anh hiểu cho cô, tại cô đang dấn vào tình thế bí không biết nói khi mà mẹ chồng cô đã vô tình nhìn thấy những hành động thân thiết giữa cô và Hoàng Nam.

- Bạn con là bê đê hả? Nhưng sao nhìn men quá vậy, góc mặt chẳng có nét nào xấu cả. Cậu này mà làm gương mặt thương hiệu trang sức cho chúng ta chắc thu hút dữ lắm đấy... À mà nếu là bạn con thì bảo cậu ấy vô nhà chơi?

Bà Kim nói giọng hài hước, bà cũng bị thu hút bởi khuôn mặt đậm chất vương giả và đỉnh đặc của Hoàng Nam. Anh chỉ biết đứng nhìn mà gượng cười nuốt cục tức này vào bụng khi có người nói anh là bê đê.

- À thôi mẹ ơi, bạn con giờ có việc rồi phải đi liền bây giờ, đừng không hà Hoàng Nam?

Hân vội lên tiếng đáp trả khi nghe bà Kim gợi ý muốn mời Hoàng Nam vào nhà chơi, cô như chặn họng anh lại không cho anh nói vậy. Nắm lấy tay anh lắc nhẹ, ánh mắt nhìn anh như muốn anh đi khỏi đây một cách nhanh chóng vậy.

Nam thấy vậy đành lên tiếng, vẻ mặt có chút gượng gạo:

- Giờ con có việc phải đi, có gì hôm khác con tới chơi với bác và Gia Hân. Con xin phép!

Nói rồi, Hoàng Nam rời khỏi đây, anh cảm thấy có chút nực cười khi rơi vào tình huống dở khóc dở cười này.

- Mẹ, chúng ta vào nhà thôi. Bạn con có mua gà rán cho con, chúng ta cùng ăn nha mẹ.

...

Hoàng Nam bước chân vào ngôi nhà mới tựu của mình, đi tới ghế sofa ngồi phịch xuống khẽ thở dài thì chợt tiếng chuông điện thoại reo lên, anh mở

máy nghe:

- Alo...

- Hoàng Nam hả? Em xin lỗi anh nha, vừa rồi bí quá nên em mới nói bừa mong anh bỏ qua cho em!

Gia Hân nói bên đầu dây.

“Sao hôm nay cô ấy xưng em nghe ngọt thế! Bình thường nói chuyện với mình toàn xưng tôi thôi mà...Kì lạ!” Anh nói thầm trong miệng, vẻ mặt hiện lên sự khó hiểu và thắc mắc.

- Alo, anh có nghe em nói gì không vậy Hoàng Nam?

- Ồ... Tôi đang nghe!

Hoàng Nam trả lời một cách ngập ngừng, chợt mỉm cười. Không biết tại sao anh lại có cảm giác vui đến thế.

- Có gì tối nay em qua nhà trả áo cho anh rồi đền bù cho anh phần pizza nha! Gà rán anh mua, ăn ngon lắm, mẹ chồng em cũng thích nữa, hình như mẹ chồng em cũng có cảm tình với anh đấy và đang có ý định mời anh làm gương mặt thương hiệu cho... Ôi mẹ ơi...

- Alo... Gia Hân... Sao đang nói lại cúp máy giữa chừng thế...

Hoàng Nam đang nghe Gia Hân nói thì chợt cô tắt máy, anh nghe có tiếng đồ vật rơi bên đó, hình như có chuyện gì xảy ra thì phải, anh vội nhắn tin hỏi: “Có chuyện gì xảy ra sao, Gia Hân?”

Bên đó, Gia Hân như giật cả mình khi Lâm Khang xuất hiện bất thành lình phía sau khi vô tình nghe cuộc nói chuyện của cô, chiếc điện rơi xuống nền tatmàn hình đen thui. Cô đưa tay áp lấy ngực mình thở gấp rồi nhăn mặt cau nhàu:

- Anh làm gì xuất hiện như ma vậy? Làm giật hết cả mình!

- Cô gọi cho ai mà lên lút vậy? Có phải cái tên Hoàng Nam phải không?

Lâm Khang nói giọng đều, ánh mắt nhìn Hân bán tính bán nghi.

Gia Hân đẩy vai Lâm Khang qua một bên đi ra khỏi phòng tắm rồi lên tiếng:

- Hoàng Nam nào, tôi gọi cho bạn tôi thôi, gì mà mặt anh căng thế? Tránh ra, tôi còn xuống làm công việc nhà nữa, mà anh đưa cái cô Kim Như kia đi chưa vậy?

- Lát nữa, ba mẹ tôi sẽ đi tới nhà người quen chào hỏi, tôi sẽ đưa Kim Như đi. Cô liệu tối nay chuẩn bị tiệc đi, sẽ có khách hứa, bạn bè thân thiết của gia đình tôi tới đấy.

Nói rồi, Lâm Khang đi khỏi phòng ngay lập tức, khẽ nhếch môi cười.

- Cái gì, tối nay bắt mình tôi chuẩn bị tiệc sao? Làm sao tôi làm được chứ... Này...

Gia Hân hét lên như chôn chân dưới đất khi nghe Lâm Khang nói và bắt cô chuẩn bị bữa tiệc tối này, cô đã lỡ hẹn tối nay sẽ qua nhà Hoàng Nam nhưng kiểu này chắc cô khỏi qua mất.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 13

Gia Hân mệt mỏi xách trên tay những túi đựng đồ ăn mà cô mua ở siêu thị, cô vừa đi vừa than thở một mình như con tịt kị: “Trời ơi, nặng quá đi mất... Mình đúng là cái đồ hậu đậu, đi chợ chẳng chịu tính toán gì cả, để mua hết tiền rồi không có tiền đi taxi về... Nội trong chiều nay phải chuẩn bị xong bữa tiệc nữa chứ, sao không ở nhà hàng đi cho rồi, bày đặt tổ chức ở nhà rồi hành sát mình... Hay mình đặt đồ ăn nấu sẵn tới ta, nhưng không được lỡ họ biết thì khổ mất công mang tiếng con dâu vô dụng...”

Cô thở dài bước đi lê thê, mồ hôi chảy nhễ nhại trên khuôn mặt nóng đỏ hừng hực giữa tiết trời nắng nóng này.

- Ồ, Hoàng Nam!

Gia Hân đứng khựng lại khi thấy Hoàng Nam từ đầu đi tới đứng trước mặt cô, ánh mắt to trong ngạc nhiên nhìn anh.

Hoàng Nam nhìn với ánh mắt của sự quan tâm có chút lo lắng khi thấy vẻ mặt mệt mỏi, thờ không ra hơi của cô dưới cái trời oi bức này. Anh đưa tay lau đi những giọt mồ hôi trên khuôn mặt cô, khẽ vén vài cọng tóc bết lại trên trán qua một bên, rồi lấy cái áo khoác trùm lên đầu cô.

- Đi dưới nắng thế này sẽ làm da em đen hết đấy. Anh không muốn thấy cô gái của mình như thế đâu!

Hoàng Nam nói giọng trầm thấp, xách lấy túi đồ từ tay Gia Hân quay người đi trước.

- Ai là cô gái của anh? Chẳng phải anh có bạn gái rồi sao?

Gia Hân nâng giọng nói, chạy tới cho kịp bước chân của Nam, ánh mắt thắc mắc nhìn anh.

- Dạ thưa chị, em chưa có bạn gái, em vẫn còn FA. Vì lúc em du học bên Mỹ nét mặt em lạnh lùng, khó ở quá không ai thèm theo. Cho tới khi về nước gặp chị em lỡ đem lòng thích chị mất rồi.

Hoàng Nam nói giọng đùa giỡn nhưng đó cũng lời anh muốn nói với Gia Hân, cùng nụ cười chết người vô cùng có duyên làm Gia Hân như bất động 1 phút ngay khoảnh khắc đấy. Nhưng cô nhanh chóng trở lại bình thường, nhìn anh ngờ ngác hỏi:

- Ủa, thế anh chưa có bạn gái hả?... Mà anh nói thích em sao?

- Thật tình cái cô này, nói vậy rồi còn hỏi sao?

Hoàng Nam dở khóc dở cười khi nghe Hân hỏi, cô làm anh có chút hụt hẫng quay người lạnh lùng bước đi, anh chỉ biết lắc đầu chịu thua, ngày thơ cũng phải có mức độ chứ.

Gia Hân vội chạy theo níu tay Nam giữ lại, bắt anh nói lại những gì vừa nói:

- Đây Hoàng Nam, anh nói lại câu vừa nãy đi?... Anh nói đang hoảng đi... Đừng nói em là chị, em không thích đâu... .

- Nói một lần không nói lại lần hai!

Nam đáp lại một cách phũ phàng, rồi đi tiếp mặc cho cô có níu kéo năn nỉ.

- Vậy thôi! Hôm nay anh giúp em một việc này nha, giúp em chuẩn bị bàn tiệc, tối nay sẽ có họ hàng khách hứa của nhà bên đó qua, cái tên Lâm Khang thối tha kia bắt em làm mà em không biết làm sao cả. Định tối nay mua pizza qua nhà anh nhưng không được rồi... Giúp em nha... buyn buyn... nha...

Gia Hân vừa nói vừa làm điệu bộ dễ thương, đưa hai tay nắm lại lên mặt kiểu con mèo cộng thêm cái nháy mắt làm Hoàng Nam không thể nào từ chối được.

- Được rồi, cô nương!

Nam đồng ý làm Hân như muốn nhảy lên vì vui mừng khi có người giúp cô. Anh lại đưa tay xoa lấy đầu Hân như một thói quen.

...

Tại căn hộ trung cư cao cấp, Lâm Khang đưa Kim Như về căn hộ của cô. Kim Như đưa tay quàng lấy cổ anh hạ thấp xuống định trao cho Lâm Khang nụ hôn, nhưng đột nhiên anh lại phớt lờ đi khiến cô cảm thấy có chút bất ngờ.

Khang buông tay Kim Như ra, nét mặt anh trở nên nghiêm túc nói:

- Bây giờ anh có việc phải tới tập đoàn giải quyết rồi, có gì anh sẽ qua chỗ em sau.

- Anh sao vậy? Bình thường anh đâu như vậy? Giờ anh còn phớt lờ nụ hôn của em là sao/ Nhìn anh lạ lắm đấy!

Kim Như nói giọng đều đều, ánh mắt tỏ ra thắc mắc và có chút thoáng buồn nhìn anh.

- Anh xin lỗi! Tạm thời chúng ta nên hạn chế gặp nhau vì ba mẹ anh cũng về nước rồi, dự là sẽ ở lâu dài không biết bao giờ mới trở lại Mỹ, anh không muốn gây ra nhiều chuyện phiền phức nữa. Đợi thêm một thời gian nữa anh ly hôn với Gia Hân sẽ đưa em về ra mắt với ba mẹ anh.

- Anh nhớ đấy! Em sợ anh ở tiếp xúc lâu ngày với con nhỏ đó sẽ nảy sinh tình cảm mất.

Kim Như nhìn Khang nói với giọng lo lắng, ánh mắt nhìn anh chứa đựng cảm xúc khó tả.

- Vậy thôi, không có gì thì anh đi đây!

Lâm Khang đánh trống lảng khi nghe Kim Như nói, anh quay người nhanh chóng rời khỏi đây. Trong thâm tâm anh nghĩ rằng: "Cô ấy nói cũng phải, có lẽ

do tiếp xúc với Gia Hân nhiều lần với lại còn ở chung nhà, lâu ngày mình dần cũng có cảm tình với cô ấy mất rồi.”

...

“Ôi mẹ ơi, cay mắt quá đi mất...” Gia Hân than thở, nước mắt chảy giàn giụa khi phải sắc những củ hành tây, trông như cô đang khóc vậy.

Hoàng Nam thấy mặt mũi tèm nhem nước mắt của Hân cảm thấy buồn cười, nên anh đi tới lấy con dao trong tay cô khi cô đang khổ sở cắt hành, cắt nốt số củ còn lại.

“Minh đúng là đồ hậu đậu, cắt củ hành cũng không xong... Woa, công nhận Hoàng Nam cắt nhanh gọn lẹ thật, mọi thứ rau củ quả Nam đều cắt rất đẹp mắt...” Gia Hân thì thầm, ánh mắt phải nhiên khi nhìn thấy sự chuẩn bị nguyên liệu mà Hoàng Nam đã làm rất khéo léo. Cô nhìn chăm chăm nhìn Nam thái hành, trông đáng vẻ anh lúc này không phù nhận độ cuốn hút của anh với khuôn mặt nhìn góc độ nào cũng đẹp, thảo nào đến nỗi mẹ chồng cô còn phải khen.

- Này qua nếm nếm nồi súp gà hộ anh.

Nam vừa nói vừa tập trung thái hành.

- Ừm...

Hân mỉm cười gật đầu đáp rồi đứng dậy đi tới bếp, nơi nồi súp gà đang sôi sùng sục bốc khói nghi ngút, có thể ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt kích thích đến vị giác. Cô nhìn vào nồi không thôi là muốn ăn rồi, cô lấy thìa múc một ít nước dùng lên nếm thử.

“Có vẻ hơi nhạt nhè... À mà Nam nhờ mình nếm nếm cơ mà... Lạc thì cho muối vào thôi, mà cho bao nhiêu thì đủ ta, chắc một muỗng lớn là đủ nhè...” Hân lăm bằm, cầm lấy hũ muối loay hoay không biết cho sao để vừa ăn nên lấy cái thìa lớn múc một thìa đầy định cho vào thì Nam đi tới cản lại:

- Này em định cho người ta vừa ăn vừa uống nước hay sao vậy? Ai mà lấy em về chắc ngày nào cũng bị em cho uống nước thay cơm mất. Nấu ăn như em, kiểu này không ai dám cưới em về.

Nam nói giọng đều đều rồi tự cho gia vị nếm nếm lại món súp gà.

Nghe Nam nói vậy, Hân bĩu môi đáp nhanh lại:

- Thì có anh cưới em mà! Chẳng phải anh lỡ chót thích em rồi còn gì thì yêu em luôn đi, có gì mai mốt về chung một nhà, có anh nấu cơm cho em ăn được rồi... Sẵn tiện đây em nấu cũng được...

- Anh định cưới em hồi nào?

Nam trầm giọng đáp lại, nhìn Hân rồi nhếch môi cười, đưa tay vờ lấy đầu cô.

- Anh không cưới em thì anh cưới ai?

Hân vênh mặt đáp lại làm Nam không biết nói gì khi nghe cô nói.

“Tĩnh”

- Chết rồi, chắc mọi người về rồi đây. Làm sao đây...

Hân cuống cuống cả lên khi chạy ra đã thấy mọi người đang mở cổng bước vào, cô lóng ngóng rồi chạy tới kéo Hoàng Nam chạy lên lầu, trong khi anh đang trang trí thức ăn dở dang.

- Mọi người về rồi sao?

Hoàng Nam thắc mắc hỏi khi thấy vẻ bối rối của Hân, gấp gấp của cô.

Hân mở cửa phòng của mình đẩy Hoàng Nam vào trong làm anh như đứng đơ ra, giãn căng đôi đồng tử nhìn cô.

- Anh ở trong này một lát nha, có gì đợi mọi người vào tiệc không để ý em sẽ lên đưa anh ra khỏi đây. Xin lỗi anh nha, đã nhờ anh mà còn đẩy anh vào tình huống này nữa. Em quên canh giờ mất, anh chịu khó nha.

Nói rồi, Hân đóng sầm cánh cửa lại chạy xuống dưới lầu Hoàng Nam chưa kịp nói gì mà cô đã chạy đi mất. Giờ anh không biết làm trong cái căn phòng lạ lẫm này nữa.

- Ba mẹ, hai người về rồi! À con đã chuẩn bàn tiệc nhỏ này, mọi người ngồi vào bàn đi ạ!

Hân mỉm cười tươi rói, chào mọi người một cách lễ phép thể hiện lịch sự.

Ai nấy đều bất ngờ khi nhìn vào bàn tiệc với những món ăn được trang trí đẹp mắt, đặc biệt là ba mẹ chồng của cô và Lâm Khang.

- Một mình con chuẩn bị hết mọi thứ sao?

Bà Kim nhìn Hân thắc mắc hỏi.

- Ồ... Dạ, vâng thưa mẹ!

Hân lúng túng trả lời, gượng cười trước những ánh mắt đang đổ dồn vào mình, cô thầm nghĩ: “Cái này mình chẳng hề động tay một tí nào, toàn Hoàng Nam làm không à...”

- Công nhận chị có đưa con dâu khéo tay thật đấy!

- Phải chi tôi có cô con dâu biết nấu ăn như chị thì sướng biết mấy, lại còn vừa hiền dịu, xinh đẹp nữa chứ. Chắc Lâm Khang phải hạnh phúc lắm đây khi cưới được cô vợ như vậy.

- Bla... Bla...

- Thôi mọi người ngồi vào đi, không thì đồ ăn nguội hết ạ!

Hân lên tiếng khi thấy mọi người bàn tán sôi nổi làm cô cảm thấy vô cùng ngại ngùng. Mọi người thôi không nói nữa mà ngồi vào bàn tiệc.

Sau khi mọi người đã có mặt đầy đủ trong bàn tiệc, Hân định lên đi lên thì bị Lâm Khang kéo tay giữ lại:

- Cô định đi đâu vậy? Không ở lại tham gia cùng mọi người sao?

- Ồ... ờ... đâu có, tôi định vào phòng vệ sinh rửa tay thôi mà...

Hân phân bua đáp lại, có vẻ lúng túng, đưa mắt nhìn lên lầu.

- Vậy thì ngồi vào bàn ăn đi cùng mọi người đi. Đây phải tỏ ra thân thiết trước mặt mọi người đấy.

Lâm Khang nói giọng đều đều rồi nắm lấy tay Hân đi tới chỗ bàn tiệc, kéo ghế ra để cho cô ngồi xuống. Trong lòng Hân lúc này cứ bồn chồn lo lắng, sợ bị phát hiện.

“Làm sao để Hoàng Nam ra khỏi đây bây giờ?... Chết rồi, mình quên mất từ chiều đến giờ mình nhờ anh ấy làm mà không cho anh ấy ăn gì hết, chắc anh ấy đói lắm đây... Thôi mình phải ăn nhanh rồi kiếm có chuông lên đó mới được!”

- Công nhận nhìn hai đứa nó đẹp đôi thật đấy!

- Ông bạn thân tôi, không ngờ lại sinh đứa con gái xinh đẹp như vậy. Chúng tôi đã hứa với sẽ cho hai đứa lấy nhau nếu một trong có con trai hoặc gái. Giờ tôi đang muốn có cháu để bồng đây.

Ba của Lâm Khang ôn tồn nói, khẽ bật cười lớn làm Gia Hân suýt chút nữa phun luôn đồ ăn trong miệng ra rồi, vội nhanh tay vớ lấy ly nước uống ừng ực.

- Ba, bọn con còn trẻ chưa tính đến chuyện có con đâu, nên cứ từ từ.

Lâm Khang đáp lại nhanh khi nghe ông nói, làm mọi người đều cười rầm rộ cả lên, không khí trong bàn tiệc trở nên vui vẻ.

Khang đưa tay gấp miếng thịt bỏ vào trong bát của Hân làm Hân có chút ngạc nhiên quay sang nhìn anh.

- Ăn đi, đồ ăn hôm nay cô nấu cũng ngon đấy.

Hân chỉ biết gật đầu, gượng cười gấp miếng thịt bỏ vào miệng mà thầm nói: “Mình có nấu đâu? Toàn Hoàng Nam nấu, không ngon mới lạ... Mà thôi mình phải lên lầu tìm cách đưa Hoàng Nam ra khỏi cái nhà này đã...”

Hân đặt đĩa xuống không ăn nữa, đứng dậy nhẹ giọng nói:

- Thôi mọi người tiếp tục đi ạ, con no rồi, xin phép lên phòng trước ạ!

Nói rồi, Hân nhanh chóng phóng lên phòng ngay lập tức trong bao nhiêu ánh mắt thắc mắc. Hân vội mở cửa bước vào phòng nhìn ngó xung quanh thì chợt nhìn thấy Hoàng Nam đang ngồi tựa vào tường ngủ.

Hân bước nhẹ đi tới chỗ Nam, khẽ khụy chân cúi người xuống gần Nam, mỉm cười đưa tay sờ lấy khuôn mặt của anh, miệng thì thầm: “Trong lúc như thế này, anh ngủ mà vẻ đẹp trên khuôn mặt anh vẫn không bị lu mờ... Chưa ăn gì, chắc đói bụng lắm đây mà đã ngủ mất tiêu rồi...” Hân nhướn người hôn nhẹ lên trán Nam.

Hân không biết rằng những hành động của cô đã được ghi lại từ ánh mắt của Lâm Khang, mà cô quên mất không đóng cửa chặt lại mà để nó mở hé hé.

Nét mặt Khang hiện rõ sự bức mình khi nhìn thấy: “Thì ra hai người lợi dụng không có ai ở nhà nên qua lại với nhau sao? Đã vậy ngay trong chính căn phòng của mình nữa chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 14

Lâm Khang đứng yên nhìn hành động thân mật của Hân trao cho người con kia mà cảm thấy nóng ran cả người, tay cứa chặt vào cạnh cửa.

Hân hôn nhẹ lên trán Nam rồi nhìn anh bằng ánh mắt sâu lắng và cảm thấy có lỗi khi đã để anh rơi vào tình thế dở khóc dở cười như thế này. Cô vội lay nhẹ cánh tay Nam để đánh thức anh dậy:

- Anh Nam... anh Nam...

Kêu hai lần Nam vẫn chưa tỉnh, Hân ghé sát vào người Nam và gọi tiếp nhưng đang định gọi thì anh chợt mở mắt nắm lấy tay cô kéo lại làm cô ngã nhào vào người anh.

Hân như đờ ra chỉ biết đưa ánh mắt tròn long lanh nhìn Nam một cách đầy bất ngờ. Anh khẽ lên tiếng còn nở một nụ cười làm gục đối phương:

- Biết lợi dụng lúc người khác đang ngủ rồi hôn trộm ha?

Hân vội lấp bắp phân bua:

- Làm... làm gì có! Buông em ra coi.

Nói rồi, Hân giãy giụa tay chân định đứng dậy nhưng không được vì bị bàn tay rắn chắc kia ôm chặt. Cô bức mình thở phắt một cái, gằn giọng nói:

- Anh muốn gì đây? Muốn trả thù...

Chưa kịp nói hết câu thì cô đã bị Nam áp hai ngón tay vào môi làm cho im lặng, ánh mắt anh nhìn cô một cách lưu luyến làm cho tim cô cứ đập thình thịch liên hồi. Nam nhẹ tay hất gọn những sợi tóc trên mặt Hân qua một bên, khẽ cúi người xuống để trao cho Hân nụ hôn và Hân cũng hiểu được anh đang làm gì cô vòng tay lên cổ anh và nhắm hờ đôi mắt lại để đón nhận. Nhưng mà cái giây phút ngọt ngào vẫn chưa đến lúc diễn ra với hai người khi có cuộc điện thoại cắt ngang.

“Reng... reng...”

Tiếng chuông điện thoại của Nam reo lên làm cho anh và Hân đều tụt hứng. Anh thở nhẹ một cái, cầm lấy điện thoại lên xem ai gọi.

- Ba! Thật tình!

Nam nhíu mày, bắt máy:

- Con nghe!

- Con đang ở đâu vậy, sao ba sang nhà chẳng thấy con đâu hết tron vậy?

- Con đang ở ngoài, chuẩn bị về liền đó ba. Có chuyện gì mà ba phải sang nhà vậy?

- Ba được gia đình của tập đoàn Thịnh Phụng mời tới ăn bữa tiệc nhỏ này, tính giới thiệu con với mọi người luôn dù gì họ cũng là bạn thân của ba, ai cũng muốn được gặp con hết đó. Giờ ba đang ở nhà của họ này, con qua luôn đi. Ba đợi con!

- Con biết rồi!

Kết thúc cuộc nói chuyện, Nam nhíu mày, nhìn Hân nhẹ giọng nói:

- Ba anh đang ở nhà ba mẹ chồng em này!

- Cái gì? Ba anh đang ở đây hả?

Hân nhảy ngồi bật dậy khi nghe Nam nói vậy.

- Giờ anh phải rời khỏi đây thôi!

Nam nói rồi vội đi tới chỗ cửa sổ kéo tấm rèm ra, mở toan cửa và nhảy vọt xuống làm Hân giật mình lo lắng. Nhưng thấy anh tiếp đất nhẹ nhàng vậy thì cô yên tâm, cô vội đi ra khỏi phòng và vừa mới cửa ra thì gặp ngay Lâm Khang làm cô giật mình nhảy tưng lên.

- Làm cái gì như ma vậy hả?

Lâm Khang nhìn cô với khuôn mặt đưa đám trong có vẻ gì đó đáng sợ khiến cô cứ thấp thỏm lo âu. Khang nhìn cô hồi lâu và trong lòng thầm nghĩ: “Hai người thân thiết thế kia vậy mà cô nói không ngoạn tình. Cô thật là biết khiến cho người khác phải vì cô mà bức bối cả lên.”

Thấy Lâm Khang cứ nhìn mình chằm chằm, Hân vội lên tiếng thật lớn:

- Này, anh bị gì vậy hả? Sao cứ nhìn tôi hoài vậy? Mà này, tôi nói luôn nha tôi chỉ cho phép người tôi thích nhìn tôi như thế thôi còn anh á thì đừng có mơ.

Lúc này, Lâm Khang mới định thần lại mà gần giọng nói:

- Đừng có đứng đó cảm rằm nữa, xuống ăn tiệc với mọi người đi. Có vị khách đặc biệt đến đấy.

- Tôi biết rồi, khỏi cần nói!

Dứt lời, Hân hất tóc mình qua một bên một cách chanh chua và đi xuống dưới.

“Tôi biết rồi, khỏi cần nói!” Lâm Khang lập tức lặp lại lời nói của Hân, mặt mày nhăn nhó khó chịu nhưng anh chợt mỉm cười và thầm nói: “Cũng dễ thương đấy chứ!...” Khang chợt nhận ra tự dung mình lại cười vì Hân, vội trở lại với khuôn mặt lạnh và nhanh chân đi xuống dưới với mọi người.

Ở lầu dưới, mọi người đều chào đón vị khách đặc biệt đó là chủ tịch của tập đoàn bất động sản N – House đến chơi cùng với mọi người, lâu ngày mới gặp lại.

- Lâu rồi mới được gặp ông đấy?

Ba của Lâm Khang vui vẻ ôm lấy người bạn chiến hữu của mình.

- Gặp lại mọi người ở đây tôi rất vui!

Ông Hoàng cũng vội đáp lời và đi vào chỗ ngồi để hòa vào tiệc vui với mọi người.

- Ủa anh, nghe nói con trai anh đang ở đối diện với nhà chúng tôi, sao anh không bảo nó tới luôn anh?

Mẹ Lâm Khang vội lên tiếng.

Ai trong bữa tiệc này cũng đều muốn được gặp con trai của ông Hoàng vì họ muốn xem cậu ấy như thế nào để còn làm mai mối cho con của họ.

Ông Hoàng nhanh chóng đáp lời:

- Tôi gọi nó rồi, nó tới liền thôi. Mà kia là con dâu của hai vợ chồng hả?

Ông Hoàng nhìn Hân hỏi khi thấy cô đang mang bình nước cam đi lên rót cho mọi người. Mẹ Lâm Khang cười nói:

- Đúng rồi anh!

“Cái thằng con của mình thiệt tình, thích ngay cái con bé đã có chồng rồi mới lạ chứ. Cứ bắt ba nó phải chấp nhận cho bằng được. Mà không sao, dù gì con bé chỉ là ép cưới thôi, cũng sẽ ly hôn rồi lấy con mình để còn có cháu ẵm bông nữa chứ, không thì thằng con nó không chịu lấy vợ nữa.” Đó là những ông Hoàng nghĩ sau khi nhìn thấy Hân lần đầu tiên và cũng có cảm tình, nghĩa sao con trai ông chọn ông đều chịu hết.

Hân thắc mắc tại sao ba của anh Nam cứ nhìn cô hoài mà còn cười nữa, làm cô cảm thấy ngại vô cùng không khác gì lọt vào mắt xanh của ông ấy vậy.

“Reng... reng...”

Tiếng chuông cửa vang lên.

- Chắc con trai tôi đến đấy, để tôi ra đón nó vào!

Ông Hoàng định đứng dậy ra mở cửa thì Hân vội lên tiếng:

- Bác cứ ngồi ở đó đi ạ, để con ra mở cửa cho.

- Đi nhanh đi con.



Mẹ Hân vội hối thúc Hân, cô nhanh chóng đi ra mở cửa vừa lúc Lâm Khang từ trên lầu đi xuống.

Hân đi ra mở cổng để đón Nam, ngay khi cô vừa mở cổng là cô đã nhảy vọt vào ôm lấy anh làm anh chẳng kịp phản ứng gì hết trơn. Nam buông thả nhẹ Hân ra, véo nhẹ vào bờ má hồng hồng của cô, nhẹ giọng nói:

- Này, làm gì ôm nhào lấy anh vậy?

- Muốn ôm được không hả?

Hân ngược lên nhìn anh vừa nói vừa nháy đôi mắt mình liên tục làm Nam không thể nào không cười được.

- Chắc tôi ở với cô, ngày nào cũng cười chắc thét thành ông già mất thôi.

- Thôi không đùa nữa, đi vào trong thôi. Nhìn anh đẹp trai thật đó, khác hẳn với dáng người lúc bình thường, trông giống nhìn hoàng tử ghê đó mà em thấy anh bình thường cũng đẹp lắm rồi. Kiểu này mà ra ngoài đường, chắc em chùn kín mít anh lại quá.

Đã nói đi vào trong mà Hân cứ đứng nói gì tùm lùm để Nam phải đẩy cô đi vào chứ để cô nói nữa thét anh thành bom nổ tung ở đây mất.

- Cô nói nhiều quá rồi đấy, mà này nhớ vào trong đừng có nói tôi bị bê đê này nọ biết chưa? Mẹ chồng em cũng không nhận ra anh đâu.

Nam khoác vai Hân nói rồi véo nhẹ lấy cái mũi bé xinh xinh của Hân. Ngay lập tức Hân quay sang lườm anh một nhìn sắc lạnh làm anh giật cả mình và cô lại trở lại ánh mắt ngây thơ như mèo nũng nịu nói:

- Dạ thưa anh, em biết rồi em không nói anh bê đê nữa đâu... buyn... buyn...

Nam nhìn điệu bộ chạy nước của Hân mà muốn điên cả người lên vì độ dễ thương của cô, anh chưa gặp cô gái nào lại biết làm aegoo như thế khiến anh rung động như vậy, làm anh mất luôn cái danh “Hoàng tử lạnh lùng”.

Nam và Hân đi vào trong nhà còn cười tươi với nhau làm mọi người phải chú ý, đặc biệt là Lâm Khang. Anh nhìn Nam mà như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

- Chào mọi người đi con!

Ông Hoàng vội lên tiếng nhìn con trai mình.

Nam vội cúi người lịch sự cúi chào và nhẹ giọng chào hỏi:

- Chào mọi người, con tên Jason nhưng mà mọi người cứ gọi con là Nam được rồi.

Khang ngạc nhiên khi nghe Nam nói, khẽ thì thầm: “Hoàng Nam, nó là Jason thiếu gia của tập đoàn bất động sản N – House sao? Mình đã coi thường nó quá rồi, vậy mà ngay tại buổi họp báo mình lại không nhận ra nó chứ, để một thằng như nó xỉ nhục. Vậy là nó đang quen với Gia Hân rồi... đúng thật là oan gia mà...”

Khang vội nhìn sang Hân, thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào Nam mỉm cười tùm tùm làm anh rất bức mình.

Mọi người cứ thế nhìn vào Nam không rời, còn cho anh những lời khen này nọ làm ông Hoàng nở mày nở mặt vì có đứa con trai tài giỏi này.

- Con đẹp trai lắm mà con tài giỏi trong việc lãnh đạo nữa.

Mẹ Lâm Khang mỉm cười nhìn Nam nói, Khang ngay lập tức bủi môi nói thầm “Giỏi gì đâu mà giỏi, chắc qua được cái mác mặc đẹp hơn hoa thôi!”

- Con có bạn gái chưa hả Nam?

Một bác gái lên tiếng hỏi.

- Dạ rồi thưa bác.

Nam vừa nhìn Hân vừa mỉm cười đáp. Ba anh thấy vậy vội lấy tay vỗ nhẹ vai anh, để anh hiểu vì ở đây đông người không khéo mọi người lại nghĩ lung tung.

- Thôi mọi người ăn đi, Hân cũng tới ngồi đi con.

Hân nghe mẹ nói vội đi tới ngồi ở giữa Lâm Khang và Hoàng Nam, đương nhiên cô sẽ quay sang mỉm cười với Nam thay vì người ngồi bên cô.

Mọi người hòa vào tiệc ăn uống cùng với những ly rượu trái cây.

Nam cảm thấy no không muốn ăn nữa, xin phép mọi người đi ra trước để ngồi. Anh ra ngoài sân cỏ và ngồi ở ghế đá ngồi gọi điện cho bạn bè ở bên Mỹ lâu rồi cũng chưa liên lạc.

Và đương nhiên, Hân thấy Nam đi ra ngoài cũng vì thế mà xin phép mọi người đứng dậy để ra ngoài đó. Khang thấy vậy cũng xin phép và vội khoác lấy vai Hân nói:

- Mọi người cứ ăn ngon miệng, vợ chồng con ra ngoài nói chuyện một chút.

Hân khó chịu khi Khang khoác vai cô nhưng không thể buông được vì có mọi người ở đây. Hai người cùng đi ra ngoài sân cỏ. Ra đến đó, Hân bực mình buông cánh tay Khang ra khỏi và mắng:

- Anh đang làm tôi đau đấy?

- Đau chỗ nào, đưa coi.

Khang nhẹ giọng nói xoay người Hân lại nhìn cô nhưng mà cô dường như chẳng để ý sự quan tâm của Khang mà lại nhìn về hướng Hoàng Nam, anh đang nhìn cô rất khó chịu khi thấy cô bị đau như vậy.

Thấy vậy, Khang nhếch môi nhìn Hoàng Nam. Anh khẽ trầm trong lòng: “Nam à, chắc mày sẽ tức giận khi thấy tao hôn người con gái của mày đúng không?”

Dứt ngay cái suy nghĩ đó, Khang đưa tay lên áp lấy má Hân và hôn cô cuồng nhiệt chẳng kịp để cô phản ứng gì ngoài sự giật mình. Tay chân Hân luống cuống cả lên, đôi mắt giãn căng đồng tử hết cỡ liếc nhìn sang Hoàng Nam, giờ cô chẳng thể nào buông ra được vì bị Khang giữ quá chặt. Đã vậy, hành động của Khang và Hân còn ngay ở cửa mà mọi người có thể thấy được.

Ba mẹ của Khang ngạc nhiên thốt lên:

- Vợ chồng nó đang làm gì vậy trời, còn ngay trước chỗ mọi người để ý ra vào chứ?

- Không sao đâu anh, chúng tôi thấy bình thường mà.

Một người trong số các vị khách lên tiếng. Còn ba Nam thì trầm ngâm mà khẽ nói: “Con trai ta, đến lúc con bước vào cuộc chiến để dành lấy người con yêu rồi đấy.”

Bên ngoài, Nam rất giận khi thấy Khang làm vậy với Hân nhưng anh không thể nào vào ngăn cản được, sợ mang tai tiếng đến cho hai bên và làm mất đi danh dự của ba mình nên anh chấp nhận chịu đựng làm ngơ đứng dậy đi chỗ khác nghe điện thoại.

Thấy Nam bỏ đi chỗ khác nghe điện thoại, lúc này Khang mới buông Hân ra mà cười nhạt, nói nhẹ:

- Vợ à, anh vui khi em chịu đứng yên để anh làm vậy đấy.

Hân im lặng cúi đầu lại mà nuốt con tức xuống dưới, thật sự cô muốn cho anh ta ngàn cái tát vào mặt vì đã dám cướp đi nụ hôn đầu của cô, mà vốn dĩ cô định trao cho người cô yêu là Hoàng Nam kia chứ không phải một tên mắc dịch như anh ta.

Khang thấy vẻ mặt nhăn nhó của Hân, anh lại lên tiếng:

- Giận tôi à?

“Anh đợi đó đi, tôi sẽ làm cho đôi môi dơ bẩn của anh sưng húp cả lên cho mà coi!”

Hân nghĩ thầm và trừng mắt nhìn Khang rồi vội đi ra sân cỏ ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 15

Hoàng Nam đi về nhà của mình ngồi phịch xuống ghế sofa, khẽ thở dài tựa lưng vào thành ghế ngẩng mặt nhìn thẳng lên trần nhà với vẻ suy tư.

“Tình cảm giữa mình và Gia Hân có lẽ đã đi quá nhanh chóng? Mình cần phải xác định lại và cần thời gian tìm hiểu kỹ hơn về chuyện tình cảm... Sợ một điều rằng đó chỉ là tình cảm nhất thời mà thôi...”

Chợt điện thoại của anh reo lên, anh mở máy nghe:

- Alo!

- Hoàng Nam, mới này những gì anh thấy không như anh nghĩ đâu. . .

- Anh không quan tâm chuyện vừa rồi giữa em và Lâm Khang, thôi em nghĩ ngơi đi!

Hoàng Nam nói rồi tắt máy, ngã người xuống ghế sofa nhắm mắt lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

...

Sáng hôm sau, Hoàng Nam chuẩn bị đi tới tập đoàn N – House để đảm nhận công việc mới với vị trí tổng giám đốc mà ba anh giao cho. Anh không diện vest vì anh không thích sự gò bó mà chỉ đơn giản mặc áo sơ mi trắng và quần kaki đen, tóc để mái layer lãng tử đơn giản. Anh lấy chìa khóa xe rồi đi khỏi nhà, anh mở cổng ra định đi thì chợt đứng khựng lại khi có một cô gái mặc bộ váy màu đen đứng trước mặt anh, ánh mắt vui mừng nhìn anh cùng với nụ cười thật tươi và cô ấy thốt lên:

- Anh Hoàng Nam!

- Cherry!

Hoàng Nam nói giọng đầy bất ngờ, ánh mắt to tròn ngạc nhiên nhìn Cherry. Cô đi tới ôm chầm lấy anh khiến anh một lần nữa bất ngờ.

Cherry là bạn học cùng trường với anh lúc bên Mỹ, sau anh hai khóa. Là con gái của đối tác cực kì thân thiết với gia đình của anh, ba anh thì rất mến Cherry nhưng chỉ gái anh thì không hề, chẳng biết vì lý do gì. Anh cũng chỉ xem Cherry như đàn em của mình như những người xa giao, cũng không thân thiết gì cho lắm.

“Cô gái ôm Hoàng Nam là ai vậy? Có khi nào là... Không, Hoàng Nam nói với mình chưa có bạn gái mà... Nhưng sao nhìn hai người đó thân thiết quá vậy? Mà cô gái đó nhìn xa cũng thấy được vẻ cao quý của một tiểu thư con nhà giàu rồi...” Gia Hân thì thầm trong miệng với vẻ mặt thoáng buồn khi nhìn thấy Hoàng Nam đang ôm người con gái khác. Cô cầm trong tay chai nước trái cây mà cô đã chuẩn bị đem qua cho anh để giải bày chuyện tối qua, nhưng chắc có lẽ là chai nước này cô giữ lại uống luôn.

Hoàng Nam bắt gặp ánh mắt của Gia Hân phía bên kia đường đang nhìn anh, anh vội buông Cherry ra trầm giọng nói:

- Cherry, giờ anh phải đến tập đoàn làm việc. Có gì rảnh nói chúng ta sẽ nói chuyện.

Hoàng Nam nói giọng đều đều, ánh mắt nhìn về phía Gia Hân nhưng cô lại quay người bước vào trong nhà. Anh cảm thấy có chút bối rối khi thấy sự xuất hiện của Cherry.

Cherry nở nụ cười tỏa nắng, nhìn anh với ánh mắt chứa đựng cảm xúc, khoác tay anh rồi nhẹ giọng nói:

- Vậy anh cho em đi ké xe của anh đi. . . Em về nước để xin vào tập đoàn N – House thực tập. Ba anh cũng đồng ý cho em làm thư kí của anh rồi đấy, thật là mừng quá đi. Cho nên sáng nay em tranh thủ qua nhà anh luôn này, để xem nhà anh như thế nào thôi. . .

“Làm thư kí?... Sao ba không nói cho mình biết chứ?...” Hoàng Nam nói thầm trong miệng, nét mặt có chút khó chịu.

...

Hôm nay tại tập đoàn Thịnh Phương có sự kiện diễn ra, Gia Hân bị mẹ chồng ép đi cùng với Lâm Khang tới tham gia, lần này bà tiếp tục chọn cô làm gương mặt đại diện và sẽ đảm bảo không có chuyện gì xảy ra như sự kiện trước.

Gia Hân cùng Lâm Khang đi vào nơi tổ chức sự kiện, vẻ mặt cô chẳng mấy tươi vui tựa như một cảnh bông hồng bị úa tàn vậy, mặc dù cô trông vô cùng xinh đẹp trong đầm dạ hội màu trắng tinh khôi với khuôn mặt trang điểm theo lối cổ điển, làm cô nổi bật hơn bất kì cô gái nào.

Lâm Khang thấy mặt Gia Hân không được vui nên nghiêng đầu sang nhìn cô hỏi:

- Có chuyện gì mới sáng thấy mặt cô như đưa đám vậy?

- Không có gì, chỉ là. . .

- Ủa, anh Lâm Khang!

Chợt có một giọng vang lên cắt ngang lời nói của Gia Hân.

- Cherry, lâu quá không gặp! Em về nước hồi nào vậy? Mà em với cậu Hoàng Nam đây. . .

Lâm Khang nói giọng đầy vẻ ngạc nhiên khi vô tình gặp Cherry ở tập đoàn của anh. Anh và Cherry là bạn của nhau trong câu lạc bộ đêm ở quán bar Diamond, nhưng vì Cherry đi du học nên cũng không gặp nhau, chỉ thỉnh thoảng liên lạc qua mạng xã hội.

Gia Hân thì chỉ biết đứng đó đưa mắt nhìn Hoàng Nam rồi nhìn đi chỗ khác, khi thấy cô gái đi bên cạnh anh khoác lấy tay anh với những cử chỉ khá là thân thiết. “Cô gái ấy thật sự đẹp thật!”

Còn Hoàng Nam thì cảm thấy có chút phiền phức vì những cử chỉ quá tự nhiên của Cherry đối với anh, trên mức cả bạn bè, anh hất nhẹ tay của Cherry ra nhưng cô lại nắm chặt lấy tay anh hơn.

- Em về nước thực tập để tốt nghiệp, em làm thư kí cho anh Hoàng Nam đây. Anh ấy là bạn học của em bên Mỹ đấy, gia đình bọn em cũng qua lại thân thiết lắm, hihi... Ừa, mà cô gái đi bên cạnh là...

- Vợ của anh, cô ấy tên là Gia Hân!

Lâm Khang vừa cười vừa nói, khoác vai Hân lại gần mình khiến Hân có chút giật mình, đưa mắt nhìn anh.

- Woa, nhìn vợ của anh công nhận xinh đẹp thật đấy!

Hân chỉ gượng cười không nói gì khi nhận lời khen của Cherry, ánh mắt chứa đựng cảm xúc nhìn Hoàng Nam nhưng anh lại nhìn đi đâu đó.

- Giờ anh phải đưa vợ vào nơi tổ chức sự kiện để chuẩn bị cho buổi ra mắt nhãn hàng trang sức Fulcy. Hẹn gặp em tại lớp họp đêm!

Nói rồi, Lâm Khang đưa Gia Hân đi lướt qua mặt Hoàng Nam, trên môi Khang còn nở nụ cười khinh bỉ dành cho Nam.

Hoàng Nam cảm thấy vô cùng khó chịu khi Gia Hân và Lâm Khang bên nhau, nhưng anh cũng không thể làm gì được vì cô ấy là vợ của anh ta hiện tại, anh hất tay Cherry ra đi một mạch với vẻ mặt lạnh lùng.

- Ô, anh Nam đợi em với!

Cherry vội kéo váy chạy theo Nam khi thấy anh đi trước mà không đợi.

...

- Cô ngồi đây đi, để tôi đi lấy nước cho cô uống!

Lâm Khang nhìn cô nói, tỏ ra quan tâm cô dù sao cô cũng là vợ trên danh nghĩa của anh, nên coi như anh làm tròn bổn phận của một người chồng vậy.

Gia Hân chỉ gượng cười đáp, cũng thắc mắc không hiểu sao hôm nay Lâm Khang lại có hành động quan tâm cô vậy. Lâm Khang rời đi chỉ còn mình cô ngồi trong phòng chờ ngồi đợi, thì Hoàng Nam từ ngoài đi vào khiến cô có chút ngạc nhiên đứng dậy mà thốt lên tên anh:

- Hoàng Nam!

Anh đi tới gần chỗ Hân kéo cô lại ôm chầm lấy cô vào lòng làm cô bất ngờ, giằng căng đôi đồng tử, anh khẽ phả ra hơi thở lạnh lẽo trầm giọng nói:

- Anh chỉ muốn nói em một câu rồi đi, em tin anh chứ? Cô gái mới nãy đi cùng anh chỉ là bạn mà thôi!

Kim Như thần thờ đi vào để thay trang phục chuẩn bị ra trình diễn catwalk trình làng trang sức Fulcy, thì vội lánh sau bức tường khi nhìn thấy cảnh tượng đôi nam nữ đang ôm nhau trong đó.

“Có trò hay để xem rồi, lần này cô chết chắc Gia Hân.” Kim Như nói giọng đầy đắc ý, ánh mắt mờ mờ, nhếch môi cười. Kim Như lấy điện thoại ra quay lại cảnh tượng đó.

- Thôi anh đi đây, có gì tối anh sẽ gọi cho em!

Dứt lời, Hoàng Nam buông Gia Hân ra rồi đi khỏi đây một cách nhanh chóng bằng cửa sau, đúng lúc Lâm Khang đi vào thì bắt gặp Kim Như cũng ở đó.

- Em làm gì ở đây vậy Kim Như?

Kim Như vội giấu điện thoại ra phía sau, ấp a ấp úng nói:

- Không có gì đâu, em chỉ định vào đó thay đồ để chuẩn bị trình diễn thôi. Mà tối nay anh có rảnh không qua với em đi?

- Chắc có lẽ không được, tối nay anh phải ở nhà ăn cơm với ba mẹ rồi. Có gì anh ngày hôm sau anh sẽ qua chỗ em, được không?

Lâm Khang nói giọng đều đều, anh đưa tay lên sờ nhẹ lấy bờ má của kim Như.

- Vậy cũng được, anh nhớ qua đây, em chờ!

Nói rồi, Kim Như quay người đi khỏi, khẽ thờ phào nhẹ nhõm tưởng chừng bị phát hiện.

...

Buổi sự kiện bắt đầu diễn ra, rất nhiều người đến tham dự để xem sản phẩm kim cương mới đến từ tập đoàn Thịnh Phụng, bao nhiêu nhà báo đều chuẩn bị bắt lấy những thông tin xoay quanh sự kiện này. Hoàng Nam ngồi phía dưới dãy ghế dành cho khách VIP, bên cạnh là Cherry, cô nàng rất thích thú khi tham gia sự kiện này, còn có một số đối tác đến từ các công ty lớn nhỏ khác nhau.

Sân diễn bắt đầu với những gương mặt đầu tiên mang trình bộ trang sức thời thượng. Phía sau cánh gà, Kim Như đứng chờ đến lượt mình đi ra, tiếp sau đó là đến lượt Gia Hân.

Hân có chút lo lắng và hồi hộp khi đảm nhận vị trí vedette, cô phải thể hiện khí chất sang chảnh và đẳng cấp cho bộ trang sức ruby đặc biệt kỉ công này, ra đó cô sẽ cùng sách đôi với Lâm Khang, còn tạm thời thì chưa.

- Woa, thật đúng là một cảnh lãng mạn hay mà... cái này mà đăng lên mạng sẽ câu view cao lắm đây!

Kim Như nói cười một cách viên mãn khi xem đoạn video mà cô đã quay lại được. Gia Hân đưa mắt xem thử thì chợt tá hỏa, gần cả đôi đồng tử khi đôi nam nữ trong đoạn video đó là cô với Hoàng Nam. Cô giật lấy điện thoại của Kim Như xem, nét mặt trở nên nóng bừng trừng mắt nhìn Kim Như gần giọng nói:

- Cô dám... Cô mau xóa video này ngay lập tức cho tôi...

Kim Như lấy lại điện thoại của mình, nhếch môi cười khinh rồi nói:

- Cô yên tâm, có xóa trong điện thoại tôi cũng vô ích thôi, vì tôi đã gửi qua mail rồi, kể cả tin nhắn messenger nữa... Cô nghĩ xóa được hết chắc!

- Cô...

- Nếu cô không ra trình diễn cho sự kiện này biết đâu tôi sẽ đổi ý, còn nữa ly hôn với Lâm Khang đi. Còn không thì cô và cái anh thiếu gia mặt đẹp hơn hoa của N – House sẽ nổi tiếng lắm đây. Tôi cho cô chọn đây... Thôi đến lượt tôi rồi, tôi đi đây... Suy nghĩ đi!

Dứt lời, Kim Như vẫy tay nhún miệng cười đi ra sân diễn trong sự vỗ tay nồng nhiệt của mọi người có mặt ở đây.

“Cô nghĩ tôi sẽ để cô lấy video đó hăm dọa tôi sao? Tôi không sợ cô đâu Kim Như à...” Gia Hân nói thầm, nét mặt trở nên lãnh băng. Không chần chờ suy nghĩ gì, cô hùng hổ đi ra nhào tới xô Kim Như ngã phịch dưới sàn trong sự chứng kiến của mọi người, ai nấy đều há hốc mồm khi nhìn thấy. Lâm Khang và Hoàng Nam đều đứng bật dậy, đôi đồng tử giãn rộng nhìn.

- Cô đang làm gì vậy hả, Gia Hân?

Kim Như hét lên nhưng chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì cô ta bị Hân lao vào tát tới tấp ngay mặt, rút lấy chiếc gót và mạnh vào mặt cô ta đến nỗi tứa cả máu miệng, rồi đứng dậy trừng ánh mắt sắc bén nhìn cô ta.

Những tên báo chí được dịp trở tài săn ảnh của mình, cầm máy ảnh chụp liên tục.

- Cô nghe rõ đây Kim Như, cô tưởng có video này cô sẽ điều khiển được tôi sao? Cô nghĩ tôi sẽ sợ chắc... Cô không thấy nhục nhã hả?... Nếu cô muốn có tình yêu thật sự thì tự đi mà giành lấy bằng những hành động trong sạch chứ không phải mưu kế hạ nhục người khác, chỉ cần nói một tiếng thôi tôi sẽ chủ động rồi đi... Tôi nhìn cô đủ rồi đó Kim Như à. Lâm Khang, anh hãy giữ người tình cho tốt vào, đừng để cô ta làm phiền tôi nữa, tôi mệt mỏi lắm rồi, đúng là tham gia những sự kiện chỉ toàn lăm thị phi... Tôi không muốn những người không liên quan đến việc này vì tôi làm mất cả danh tiếng đâu.

Dứt lời, Gia Hân quay người ngẩng mặt đi khỏi đây một cách bình thản, không có gọi là xấu hổ hay mất mặt cả.

Bao nhiêu chiếc máy ảnh đều hướng về phía Kim Như, những ánh mắt dòm ngó, chỉ trỏ, bàn tán từ phía mọi người có mặt.

- A...

Kim Như hét lớn lên trong sự nhục nhã, hướng ánh mắt đỏ hoe đầy nước mắt nhìn Lâm Khang, anh nhưng đứng hình với những gì đang xảy ra.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao đột nhiên vợ của anh Lâm Khang ra đánh cô người mẫu Kim Như kia ngay trong lúc trình diễn vậy?

Cherry lên tiếng, vẻ mặt hơi bất ngờ khi chứng kiến chuyện xảy ra. Hoàng Nam vội lảng lảng rời khỏi sự kiện đi ra phía sau cánh gà để xem Gia Hân như thế nào.

Sau khi tự mình giải quyết Kim Như, Hân đi ra phía sau cánh gà mà gục xuống, nét mặt cô trở nên tái xanh, trên trán lấm tấm cả mồ hôi, sự sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt cô, hai bàn tay cô run run cấu chặt vào vạt váy.

- Cô không sao đấy chứ, Gia Hân? Có chuyện gì xảy ra giữa cô với Kim Như sao?

Lâm Khang từ phía sau cô đi tới, khụy chân cúi xuống đặt tay lên vai cô, lo lắng hỏi.

Hân thấy vậy hất tay Lâm Khang ra, đứng phắt dậy gần giọng nói:

- Chúng ta ly hôn đi, tôi không muốn dính dáng gì đến anh và cái cô Kim Như kia nữa. Tôi cũng phải được tự do tìm tình yêu của mình nữa chứ? Tôi đã chịu quá nhiều tai tiếng rồi.

- Khoan đã, cô bình tĩnh lại đi, chúng ta cần phải nói chuyện cho rõ ràng đã!

Lâm Khang nói nắm lấy cánh tay Hân khuyên nhủ nhưng bị cô hất ra, nét mặt cô hiện rõ sự tức giận. Cô quay người nhấc chân bước đi thì đúng lúc Hoàng Nam xuất hiện, cô khẽ chạy tới ôm chặt lấy anh khóc nức lên, vỡ òa trong nước mắt với bao cảm xúc dồn nén.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Này Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 16

Tại nhà Hoàng Nam

Gia Hân ngồi thần thờ ở ghế sofa, giờ cô chẳng muốn nhớ lại những gì mình đã làm ở sự kiện vừa rồi, chắc mẹ chồng cô sẽ thất vọng về cô lắm vì cả hai buổi sự kiện ra mắt sản phẩm mới bà đều tin tưởng giao cho cô quảng bá, vậy mà đều bị cô phá hỏng gây ra tổn thất lớn với số tiền không hề nhỏ.

Hoàng Nam cầm ly nước trên tay đi tới chỗ Gia Hân, ngồi xuống bên cạnh cô rồi đưa ly nước cho cô, trầm giọng nói:

- Uống đi, ở đây một lát rồi anh đưa em về!

Gia Hân cầm lấy ly nước gượng cười nhìn anh rồi uống vài ngụm, đặt ly nước xuống bàn, thờ dài nặng nề.

- Có chuyện gì xảy ra với em với cô người mẫu Kim Như kia sao?

- Chỉ là... Em không muốn làm ảnh hưởng đến danh tiếng của anh nên em mới làm vậy. Cô ta quay video trong lúc anh và em ôm nhau trong phòng chờ, đem ra hăm dọa em bắt em lựa chọn.

Hân nhẹ giọng nói đầy nghẹn ngào như có gì đó chặn lại ở cổ họng, cố kìm nén nước mắt và bao cảm xúc trong lòng.

- Vậy em vì anh sao?

Hoàng Nam nghiêng đầu sang nhìn Hân nói, ánh mắt chứa đựng cảm xúc sâu lắng. Lúc này anh đã thật sự cảm nhận tình cảm của Hân giành cho anh, có lẽ ban đầu anh còn vẫn còn do dự những bay giờ thì đã rõ ràng rồi.

- Không phải vì anh không đâu mà còn vì chính bản thân em, danh dự gia đình em. Em không muốn bất kì ai do em mà bị sự chỉ trích của người khác. Thôi giờ em phải về để giải quyết rõ ràng chuyện này cho ba mẹ chồng của em.

Gia Hân nói giọng đều đều rồi đứng dậy, vẻ mặt cô thoáng buồn, hiện giờ cô cảm thấy không được ổn cho lắm sau những gì diễn ra vừa rồi.

- Để anh đưa em về!

Hoàng Nam đứng dậy, nắm lấy tay Hân đi ra ngoài đúng lúc gặp Cherry đang đi vào. Cả ba đều đứng khựng lại nhìn nhau với ánh mắt ngạc nhiên.

- Anh Hoàng Nam, anh về hồi nào không chờ em? Mà đây chẳng phải là vợ của anh Lâm Khang sao?

Cherry nhìn Hân nói với giọng khó hiểu và thắc mắc.

Hân buông tay Hoàng Nam ra, quay sang nhìn anh nhẹ giọng nói:

- Anh nói chuyện với cô ấy đi, em tự về được.

Nói rồi, Hân nhấc chân bước đi lướt qua mặt Cherry khiến Hoàng Nam có chút hụt hẫng, pha sự khó chịu khi thấy sự xuất hiện của Cherry. Anh không quan tâm đi thẳng qua mặt Cherry để đi tới với Hân.

Hân đang đi lững thững qua đường thì chợt cô cảm thấy mọi thứ trước mắt cô như nhòe đi, cô không nhìn thấy rõ gì cả khiến những bước chân cô trở nên loạng choạng không vững tưởng chừng sắp ngã nhưng Hoàng Nam đã kịp giữ lấy cô, anh lo lắng hỏi khi thấy sắc mặt tái nhợt của cô:

- Em không sao đấy chứ, Gia Hân?

Gia Hân ôm lấy đầu mình lắc nhẹ vài lần, mọi thứ đều trở về bình thường, cô đã nhìn thấy rõ lại những gì trước mắt, chắc có lẽ cô mệt quá nên bị hoa mắt, chóng mặt thôi. Cô gượng cười nhìn Nam nói:

- Em không sao chỉ hơi mệt thôi! Anh về đi nhà đi, dù sao cũng tới nhà em rồi, anh đừng lo.

Hân nói rồi buông tay Hoàng Nam ra, nhìn anh mỉm cười quay người mở cổng đi vào trong ngôi nhà đó. Anh chỉ biết đứng nhìn cô đi mà không biết làm gì.

...

- Gia Hân con về rồi sao? Con đã ở đâu vậy, có biết mẹ và thằng Khang lo lắng cho con lắm không? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra giữa con với cô người mẫu Kim Như kia vậy?

Bà Kim vội chạy tới chỗ Hân khi thấy cô về, ánh mắt lo lắng của bà nhìn Hân khi nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của cô.

Lâm Khang cũng thấy lo lắng khi thấy Hân như vậy, anh biết cô đã ở bên nhà Hoàng Nam nhưng không nói cho mẹ chồng biết, anh để cô bình tĩnh lại rồi tự khắc cô sẽ về, anh thật sự không hiểu có chuyện gì xảy ra với cô ngay tại sự kiện đó nữa.

- Con xin lỗi, vì con lại phá hỏng buổi sự kiện đó lần nữa khiến cho tập đoàn bị tổn thất nhiều, mai con sẽ đi làm để bù lại số tiền mà tập đoàn đã bỏ ra. Con không muốn trở nên vô dụng trong mắt mọi người, chỉ biết ăn không ngồi chờ sung rụng.

Hân nhìn bà Kim nói giọng đều đều, nét mặt vô cùng nghiêm túc trước lời mình nói ra, khiến mẹ chồng cô và Lâm Khang tỏ ra ngạc nhiên.

- Con đừng nói vậy, Gia Hân. Mà con tính đi làm gì hả con, hay mẹ sẽ tìm cho con vị trí nào đó trong tập đoàn làm được không?

- Cô định đi làm sao? Mà cô muốn đi làm gì chứ?

Lâm Khang nhíu mày hỏi.

- Lúc trước con đang học dở dang kinh doanh bất động sản, con dự định sẽ làm ở bên tập đoàn của bạn con. Thôi con mệt rồi, con lên phòng nghỉ ngơi đây.

Dứt lời, Hân đi một mạch lên phòng khóa chặt cửa phòng lại không cho ai bất kì vào làm phiền. Cô lại thở dài, cảm thấy bất lực ngay lúc này, cô lại rơi vào sự yếu đuối. Chợt tiếng chuông điện thoại reo lên, cô đi tới tủ để lấy điện thoại nghe. Nhưng vừa bước tới định cầm lấy điện thoại thì chợt cô lại thấy trước mắt mình mờ đi không nhìn rõ gì cả, chân cô mắc phải vào vào chân bàn làm cô ngã phịch xuống một cách đau đớn hất luôn cả điện thoại văng xuống, màn hình vẫn sáng và rung lên hiện rõ tên người đang gọi "Hoàng Nam".

- Mình bị sao vậy không biết? Sao không nhìn thấy gì cả thế này...

Hân nói giọng run run, cô gắng đưa tay lần mò tìm cái điện thoại rồi mở máy nghe:

- Alo...

Nhưng Hân chưa kịp nói gì thì ngắt lịm đi trong vô thức.

- Gia Hân, em bị sao vậy?... Gia Hân...

Hoàng Nam gằn giọng nói, nét mặt vô cùng lo lắng khi gọi điện cho Hân nhưng đang nghe cô nói thì tắt máy giữa chừng, không biết có chuyện gì với cô nữa. Anh rất muốn qua bên đó để xem Hân bị gì nhưng không được.

- Hoàng Nam, tối nay em ngủ ở nhà anh nha! Anh uống ly rượu này đi, em mua bên Mỹ về đấy, ngon lắm!

Cherry mỉm cười nhìn anh nói, đưa ly rượu trước mặt anh nhưng bị anh hất xuống sàn vỡ tan tành, rượu đổ ra lênh láng khiến Cherry giật mình tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh.

- Anh bị sao vậy, Hoàng Nam?

- Mau về nhà của em đi, đừng làm phiền tôi, tránh ra.

Hoàng Nam gằn giọng nói, nét mặt hùng hực pha sự lạnh lùng cùng với những nỗi lo bồn chồn trong lòng.

- Anh Nam... Anh Nam...

Cherry nâng giọng gọi Nam nhưng dường như anh không nghe thấy, cô có chút bức mình, bĩu môi, mặt mày nhăn nhó thì vô tình nhìn thấy điện thoại của Hoàng Nam ở trên ghế sofa, cô tò mò cầm lấy mở ra xem. Cô ngạc nhiên khi thấy hình nền điện thoại Nam để là hình mà Nam chụp chung với Hân, miệng cô thì thầm:

"Anh Nam và cô vợ của Lâm Khang đang quen nhau sao? Không thể nào?... Lúc vừa rồi mình thấy cô ta ở nhà của anh Nam, hai người còn nắm tay nhau có vẻ rất Hân thiết... Vậy là hai người này đang cặp kè với nhau sao?... Mình phải tìm hiểu chuyện này mới được! nếu chuyện này là thật mình sẽ không để anh Nam thuộc về cô ta đâu..."

...

Sáng, Gia Hân lơ đãng tỉnh dậy, cảm thấy cơ thể tê rần khi cả đêm cô nằm bất tỉnh dưới nền gạch lạnh lẽo, trên người vẫn còn mặc nguyên si bộ váy hôm qua.

“Mình bị sao thế này không biết?... Đạo này mình chẳng biết tại sao lâu lâu mất lại mờ không thấy gì nữa một lúc mới trở lại bình thường... Chắc do mình hay chơi game nên mới vậy thôi... Để lát tí đi bệnh viện khám thử coi...”

Gia Hân đưa tay vào lấy đầu tóc rối bù của mình, đứng dậy đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân. Sau khi xong cô đi ra khỏi phòng, mau chóng lấy lại vẻ mặt tươi tỉnh như thường.

- Chúng ta nói chuyện một lát! Nói ở đây có lẽ không tiện, chúng ta vào phòng nói đi.

Lâm Khang từ đầu đi tới đứng trước mặt cô nói, trên tay có bung một ly sữa nóng bốc khói. Gia Hân im lặng không nói gì chỉ gật đầu đáp, rồi cả hai đi vào phòng.

- Hôm qua có chuyện gì xảy ra với cô và Kim Như vậy? Nhìn cô lúc đó có vẻ rất giận dữ?

Lâm Khang thắc mắc nhìn cô hỏi.

- Chỉ là tôi không muốn một người bị mất danh tiếng vì tôi. Anh nên xem xét lại chuyện tình cảm của mình với Kim Như đi, tôi thấy hai người yêu thương nhau thật lòng thì nên tìm cách nói chuyện với ba mẹ đi. Sau khi tôi kiểm đủ số tiền hoàn lại số vốn cho hai sự kiện vừa qua, tôi sẽ kí đơn ly hôn. Dù sao anh có cũng có người con gái yêu anh đang chờ anh, còn tôi thì có người đang chờ tôi, tôi không muốn vì chuyện giữa chúng ta ảnh hưởng đến những thứ xung quanh. Lúc đó tôi sẽ lựa lời nói với ba mẹ anh.

Gia Hân nói hết những gì mình cần nói cho Lâm Khang nghe. Điều đó khiến Lâm Khang cảm thấy tim mình như nhói lên tức thời khi nghe những gì Hân nói, trong đầu anh nghĩ rằng: “Em làm tôi cảm thấy có chút rối bời, đúng là tôi yêu Kim Như nhưng tôi lại lỡ thích em. Giờ em nói ly hôn thật sự tôi lại không muốn điều này xảy ra... Phải làm sao đây?”

- Thôi giờ tôi phải đi có việc rồi, tôi đi đây!

Hân nói rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng để lại phía sau khuôn mặt có chút thoáng buồn của Lâm Khang.

...

Tại trụ sở chính tập đoàn N – House.

Gia Hân thần thờ đi vào bên trong sảnh của tập đoàn như người mất hồn, vì cô đã hẹn với Hoàng Nam để nhờ anh một số chuyện. Ánh mắt cô rung rung những giọt lệ sắp rơi sau khi có một tin động trời giáng xuống đầu cô, giờ đây cô như hoàn toàn bất lực.

“Tại sao mọi thứ xui xẻo lại đổ dồn lên đầu mình như vậy chứ?... Mình không thể cho Hoàng Nam biết chuyện này được, mình không muốn anh ấy phải vì mình mà lo lắng...”

Hân nói thầm, giọt nước mắt chảy dọc xuống bờ má, cô vội lấy tay lau đi, gượng cười để có khuôn mặt trở nên tươi tắn hơn. Nhưng khi nhắc chân đi được vài bước thì cô lại không thấy gì phía trước cả, mọi thứ đều trở nên nhòe đi trông thấy.

“Bộp”

- Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi, tôi không có cố... Tại tôi không có thấy đường... Xin lỗi...

Hân vội cúi người xin lỗi theo bản năng mặc dù cô không nhìn thấy rõ người mà cô đụng trúng.

- Ủa... Cô... Mà cô ta bị sao vậy? Mình đứng ở đây mà cô ta xin lỗi mình mà nhìn đi đâu vậy?

Cherry ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của Gia Hân tại đây, cô đang đi thì Gia Hân vô tình va phải, làm tài liệu trên tay cô rơi xuống nền. Ánh mắt khó hiểu nhìn Gia Hân khi thấy cô cứ loay hoay nhìn đi đâu đó một cách mơ hồ.

- Gia Hân!

Hoàng Nam từ phía xa đi nhanh tới gọi Hân khi nhìn thấy cô. Lúc này cô mới nhìn thấy rõ lại bình thường, quay người nhìn thấy anh vội chạy tới chỗ anh với vẻ mặt có chút hoang mang, nhưng vô tình đánh rơi một tờ giấy gấp xờ sãi bay ra từ trong túi áo của cô.

Cherry thấy được cúi người nhặt lấy, ánh mắt nhìn hai người họ thân thiết bên nhau khiến cô cảm thấy ghen tức trong người. Cô đã tìm hiểu và biết rõ những gì về Gia Hân khi hỏi người quản lý của Hoàng Nam. Cô tò mò mở tờ giấy ra xem thử, ánh mắt có chút ngạc nhiên, miệng thốt lên:

“Bệnh án sao? Cô ta bị bệnh u màng não, chèn ép dây thần kinh mắt... Thảo nào vừa rồi nhìn thấy cô ta có vẻ như loay hoay không thấy gì... Mình nghe nói bệnh này dễ bị mù mắt và cũng dễ chết nữa... Lần này, mình có cách để có được anh Hoàng Nam rồi... chắc cô ta đang trong giai đoạn không



nhìn thấy gì rồi...”

Gia Hân đang chạy tới Hoàng Nam thì Kim Như ở đâu xuất hiện giật mạnh lấy tóc cô từ phía sau, khiến cô ngã phịch xuống nền một cách đau đớn đột ngột. Mọi người xung quanh đang đi đều quay lại nhìn.

Kim Như lao vào tát vào mặt Hân tới tấp, Hoàng Nam vội đẩy mạnh cô ta ra ngã nhào ra sau, đỡ Hân đứng dậy. Ánh mắt anh sắc lạnh nhìn cô ta gần giọng nói, nét mặt lạnh tanh đến đáng sợ:

- Cô đang làm cái gì vậy hả? Nếu có chuyện gì thì hẹn ở đâu đó rồi nói, đừng gây loạn ở tập đoàn tôi... Em có sao không, Gia Hân? Miệng em bị chảy máu rồi này.

Nam đưa ánh mắt lo lắng nhìn Gia Hân khi thấy nét mặt cô đỏ ửng cả lên, miệng cô rơm rơm máu, anh vội lấy tay lau đi vệt máu đó.

- Tôi sẽ không để yên cho cô đâu Gia Hân, cô mau mà rời bỏ cái danh vợ của chủ tịch tập đoàn Thịnh Phụng đi... Để chúng được ở bên nhau, chính vì cô mà Lâm Khang đang càng lạnh nhạt với tôi đây... Cô đã làm tôi mất mặt trước biết bao nhiêu người rồi biết chưa...

Kim Như nói với giọng đầy sự bức xúc, trừng mắt căm phẫn nhìn Hân.

Hân thả tay Hoàng Nam ra đi đến gần trước mặt Kim Như nhẹ giọng nói một cách nghiêm túc:

- Tôi đã làm gì cô chứ Kim Như? Chính cô là người làm tôi mất mặt đấy và đó là cái giá mà cô phải nhận. Cô không thể ráng chờ được sao, chỉ còn một tháng nữa thôi là tôi sẽ ly hôn với Lâm Khang rồi, chúng tôi lấy nhau chỉ vì hôn ước giữa hai bên gia đình mà thôi, cô cũng biết rõ chuyện này rồi cơ mà... Chuyện này chỉ liên quan đến ba chúng ta, thì còn có gì cô lại lôi Hoàng Nam vào chứ?...

- Đủ rồi, Gia Hân! Đừng phí lời với loại người như cô ta. Không biết điều thì tự hại mình thôi!

Hoàng Nam buông một câu thẳng thắn, khoác vai Gia Hân đưa cô rời khỏi đây. Kim Như chỉ biết đứng đó nhìn hai người bước đi mà cảm thấy lòng sôi như lửa đốt, hai tay siết chặt lại trong tức giận.

...

- Đau lắm phải không?

Hoàng Nam nhìn Hân hỏi, ánh mắt nhìn cô một cách sâu lắng thể hiện sự quan tâm. Anh lấy miếng bông trắng thấm thuốc sát trùng bôi nhẹ ở chỗ bị rách trên miệng cô.

- Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi!

Hân nhẹ giọng trả lời, khẽ mỉm cười nhìn anh.

- Mà em tìm anh có chuyện gì sao?

- À... em muốn nhờ anh một việc, tập đoàn anh còn vị trí nào trống không chẳng hạn bên phòng nhân sự hay gì cũng được cho em xin vào làm được không? Em làm để có tiền trả số vốn bị lỗ sự kiện của tập đoàn Thịnh Phụng, sau đó em sẽ rời khỏi căn nhà đó.

Hoàng Nam đưa tay vuốt nhẹ lấy làn tóc suôn mượt của Hân rồi nắm lấy tay cô nói:

- Tập đoàn anh không còn chỗ nào trống để cho em làm đâu, nhưng anh sẽ giúp em. Em sẽ thành trợ lý của anh được chứ? Nhưng anh sẽ không để em làm gì nhiều đâu vì anh muốn em thật sự thoải mái.

- Cảm ơn anh!

Hân mỉm cười nhìn anh, cảm thấy vui khi nghe Nam nói. Nam khẽ ôm cô vào lòng, thật sự ở bên cạnh anh cảm thấy thật sự an toàn và ấm áp, nhưng cô đang rất lo sợ một điều không biết thời gian ở bên cạnh anh được bao lâu, cô rất sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 17

Một buổi chiều hoàng hôn rực rỡ, sau khi Hân được đảm nhiệm vị trí thư ký của Hoàng Nam do anh sắp xếp cho cô, thay thế Cherry và đẩy cô nàng qua phòng ban khác. Chiều nay cô sẽ cùng Hoàng Nam đi picnic, dù sao thì cô anh cũng phải nên dành thời gian tìm hiểu nhau nhiều hơn và cô cũng muốn lưu giữ những khoảnh khắc vui vẻ của cả hai.

Hân và Nam cùng nhau ngồi ở trên bãi cỏ nhìn ra ngoài phía bờ hồ in hằn những đám mây màu cam của buổi chiều hoàng hôn. Hân nghiêng đầu sang nhìn Nam nhẹ giọng hỏi:

- Anh Hoàng Nam này, em hỏi anh một câu nhé! Anh có sợ một ngày nào đó không còn nhìn thấy ánh sáng mặt trời không? Khi đó anh sẽ như thế nào và làm gì nếu không có một ai ở bên cạnh?

Nam nhìn cô với ánh mắt khó hiểu khi nghe Hân hỏi, hôm nay anh nhìn thấy biểu hiện của cô có vẻ gì đó rất kì lạ rồi anh cũng trả lời:

- Nếu không nhìn thấy ánh sáng mặt trời thật sự sẽ rất cô đơn chỉ muốn chết đi để giải thoát, vì chỉ là gánh nặng cho người khác thôi. Mà sao em lại hỏi anh như vậy? Em bị sao hả? Hay coi phim vừa nãy nên đâm ra lo sợ sao?

- À... Không có gì đâu anh, chỉ là em hỏi thử thôi. Lỡ như ngoài đời cũng có số phận như vậy thì sao? Bị căn bệnh u não đó cướp đi khả năng nhìn thấy ánh sáng mà còn không có ai bên cạnh nữa, cuộc đời cô gái đó thật lắm lí bí đáp. Vì sợ khổ cho chàng đó nên cô gái ấy không nói mà giữ trong lòng rồi ra đi.

Hân nói với giọng nghẹn ngào những cổ kìm nén cảm xúc sau khi vừa rồi cùng anh đi xem phim, và cô cảm thấy mình cũng giống như số phận của cô gái đó. Nam chợt cười khi nghe cô nói, đưa tay xoa đầu cô đáp lại:

- Coi phim nhiều rồi suy nghĩ lung tung, con người đều có một số phận cả.

“Số phận?... Mình ghét hai từ này... Đời mình giống cánh hoa tàn vậy! Tại sao, ông trời lại để cho con mắc bệnh u não chứ? Con vẫn còn trẻ, con chưa muốn chết, con không muốn rời xa người con trai này... Có lẽ con nên chạy đua với thời gian thôi!...” Hân nghĩ thầm trong lòng, ánh mắt hướng về phía nơi xa xăm bất tận kia.

...

Tối, Hoàng Nam đưa Gia Hân về tới nhà sau một buổi chiều đi chơi vui vẻ cùng với nhau. Anh đứng nhìn cô một lúc rồi nói, ánh mắt nhìn cô thể hiện sự quan tâm:

- Em vô nhà đi, mai gặp em ở tập đoàn!

- Bye anh!

Hân mỉm cười nhìn Nam rồi quay người mở cổng đi vào trong, cô gắng định hình những gì trước mắt vì cô dần cảm thấy mọi thứ mờ đi, cô lắc nhẹ đầu để lấy lại sự bình thường thì cơn đau nửa đầu chợt ập đến khiến cô không thể nào chịu nổi, một chất lỏng đặc sánh màu đỏ từ mũi cô chảy ra.

Cô vội lấy tay quệt đi vì không muốn ai trong thấy cả, cô như muốn gục ngã ngay tại cổng như cố gượng người đi vào trong, vì Hoàng Nam vẫn còn đứng đó nhìn cô cho tới khi cô vào trong nhà rồi mới rời đi.

Vừa bước chân vào trong nhà, Hân ngã phịch xuống, mọi thứ trước mắt như tối sầm lại, cô ngất lịm đi trong vô thức.

Lâm Khang từ trên lầu đi xuống thấy Hân nằm co queo dưới nền trước cửa ra vào, anh vội chạy tới đỡ cô, miệng không ngừng kêu tên cô:

- Gia Hân... Gia Hân... Tỉnh lại đi, em bị sao vậy hả?... Gia Hân...

Anh vội bế Hân ra xe nhanh chóng đưa cô tới bệnh viện ngay lập tức khi thấy máu từ trong mũi chảy ra, nét mặt tái nhợt.

...

Tại bệnh viện.

- Bác sĩ nói gì, cô ấy bị u não sao?

Lâm Khang bất ngờ khi nghe bác sĩ nói, tin này đối với anh cực kì sốc, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Hân đang nằm trên giường bệnh kia.

- Khối u trong não cô ấy đang dần phát triển chèn ép dây thần kinh mắt, điều đó sẽ khiến cô ấy dần mất đi khả năng nhìn rõ mọi thứ. Bệnh của cô ấy đang tiến triển khá nhanh và xấu đi, nếu không phẫu thuật sớm. Mà tỉ lệ phẫu thuật thành công chỉ có 10% thôi!

Bác sĩ nói giọng đều đều, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

- Chỉ có 10% thôi sao?

- Phải! Tỉ lệ thành công không nhiều, nhưng biết đâu sẽ có kì tích xảy ra. Trong thời gian này, cậu bảo cô ấy chú ý nghỉ ngơi đừng suy nghĩ gì nhiều. Gia đoạn này, cô ấy sẽ dần mất đi thị lực tạm thời, gia đình nên suy nghĩ đến chuyện có nên phẫu thuật cho cô ấy không? Vì sự sống nằm trong tay cô ấy cả, cô ấy chỉ có thể cảm cự được 1 đến 2 tháng thôi. Tôi xin phép!

Bác sĩ khuyên nhủ rồi cúi đầu chào lịch sự, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Tay Hàn nắm chặt vạt nệm, giọt nước mắt từ hoen mi chảy dọc xuống khi nghe những gì bác sĩ nói, cô thật sự đang vô cùng đau đớn, cảm thấy trước mắt như sụp đổ vậy. Lâm Khang đi tới gần đứng bên cạnh giường nhìn cô với ánh mắt xót xa nói:

- Anh nghĩ chuyện này em nên nói cho ba mẹ biết, có gì anh sẽ báo cho họ để chuẩn bị tinh thần!

- Anh đừng nói với ai hết, em xin anh đấy! Em biết căn bệnh của em trước sau gì cũng sẽ tiến triển rất nặng, em không muốn ba mẹ em ở bên Mỹ phải lo lắng bỏ bê công việc mà quay về đây vì em. Chuyện này, chỉ có em và anh biết thôi, đừng nói cho ai biết cả.

Hàn lên giọng nói nhanh khi nghe Khang nói, cô như uất nghẹn ở cổ họng, nước mắt chọt trực trào khôn nguôi. Cô không muốn ai biết đến bệnh tình của mình cả, cô không muốn làm gánh nặng của bất kì ai.

- Nhưng trước sau gì họ cũng sẽ biết! Vậy Hoàng Nam có biết chuyện này không?

Lâm Khang lưỡng lự nhìn Hàn nói khi anh nhắc đến Hoàng Nam.

- Hoàng Nam không biết chuyện em bị bệnh, em cũng chỉ mới đi khám sáng nay và biết được thôi. Cuối tháng này chúng ta ly hôn đi, anh nói với ba mẹ anh giùm em.

Hàn nói với giọng dứt khoát, nét mặt vô cùng nghiêm túc nhìn Khang, đưa tay gạt nhanh đi những giọt nước mắt.

Lâm Khang nghe cô nói đến hai chữ “ly hôn” làm anh có chút nhói ở trong tim, thật sự anh không muốn chuyện này xảy ra lúc nào cả, thôi cũng đành ngậm ngùi chấp nhận thôi.

...

Ngày hôm sau, Hàn dậy khá là sớm để chuẩn bị đi làm ở tập đoàn N – House, nét mặt cô trông có vẻ nhợt nhạt hơn hẳn nên cô thoa một lớp phấn nền để cho tươi tắn hơn. Sau khi chuẩn bị quần áo thơm mát, cô rời khỏi phòng đi xuống lầu thì đúng lúc gặp Lâm Khang. Anh đi tới đứng trước mặt nói, ánh mắt có chút lo lắng nhìn cô:

- Sáng nay em đi đâu vậy? Sao không ở nhà nghỉ ngơi đi? Bệnh tình của em có thể tái phát bất cứ lúc nào đấy.

- Em đi đến tập đoàn N – House làm việc, cảm ơn anh đã lo cho em. Thôi sắp trễ giờ rồi, em đi đây.

- Vậy để anh đưa em đi!

Hàn lưỡng lự rồi cũng gật đầu đồng ý để Khang đưa cô đến tập đoàn N – House.

Chiếc con xe hơi lăn bánh trên đoạn đường đầy tấp nập, suốt quãng đường đi cả hai không ai nói gì, bầu không khí trong xe trở nên im lìm đến ngạt thở. Khang thấy vậy nên lên tiếng:

- Cho anh xin lỗi những gì lúc trước anh đã đối xử với em không ra gì!

Hàn gượng cười đáp lại:

- Em không dám nhận lời xin lỗi này từ anh! Chúng ta chỉ vì tình cảnh bất buộc nên mới như vậy thôi. Đôi khi tính nóng nảy của anh tựa như một người anh trai cãi nhau với em gái vậy, em nghĩ cũng vui. Mà anh với Kim Như như thế nào?

- Kể từ lúc sự xảy ra anh chưa gặp cô ấy!

Lâm Khang trả lời với giọng thoáng buồn.

- Vậy sao?... À tới N – House rồi!

Lâm Khang dừng xe lại, Hàn bước xuống xe vẫy tay chào tạm biệt anh rồi nhanh chóng vào trong tập đoàn đó. Lâm Khang chỉ biết nhìn cô gái đang chiến đấu căn bệnh ác nghiệt đó đi khuất dần, giờ anh phải xác định lại tình cảm của mình thôi.

Hàn đi vào trong thang má để đi tới phòng làm việc của Hoàng Nam, sau khi thang máy dừng lại cô đi ra chậm rãi sai chân đi trên dây hành lang. Đột nhiên có một cô lao công từ đâu xuất hiện trước mặt cô khiến cô có chút giật mình, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

Cô lao công đưa ly cà phê trước mặt cô mỉm cười nói:

- Cô uống cái này đi, cậu Hoàng Nam nhờ tôi đưa cho cô và bảo cô tới phòng họp đợi cậu ở đây, cậu ấy sẽ tới. Cô thật có phước mới quen được cậu Hoàng Nam đấy, thôi tôi đi đây.

Hàn cầm lấy có chút ngạc nhiên rồi chỉ đứng nhìn cô lao công đi khỏi đây. Cô nở nụ cười mỉm, cầm lấy ly cà phê uống vài ngụm rồi đi tới phòng họp cuối dãy để chờ Hoàng Nam.

Cô ngồi trong phòng họp rộng lớn không có một người, cô uống muốn cạn ly cà phê rồi mà vẫn chưa thấy Hoàng Nam tới.

- Sao tự nhiên mình cảm thấy khó chịu trong người vậy nhỉ? Ở trong phòng máy lạnh mà sao cơ thể nóng lên như thế này...

Đột nhiên Hân cảm thấy trong người vô cùng khó chịu, mồ hôi mồ kê tuôn ra như tắm thấm đẫm cả áo, dường như trong người cô như trời dậy sự ham muốn quan hệ vậy. Cô đứng dậy đi qua đi lại, đưa tay tháo vài hạt nút áo vẩy vẩy. Căn bệnh của cô tự nhiên tái phát ngay lúc này, mọi thứ trước mắt cô lại mờ đi cô chẳng thể nhìn thấy rõ gì cả.

“Cạch” tiếng cửa mở.

- Là anh phải không Hoàng Nam? Anh...

Hân chưa kịp nói hết câu thì anh đi tới trao cho cô những nụ hôn cuồng nhiệt, cô hơi bất ngờ trước hành động của anh và cô không ngần ngại mà đáp trả lại quên cả căn bệnh đang tái phát khiến cô không nhìn thấy rõ mặt của anh, vì trong cô đang trời dậy lòng ham muốn không biết tại sao nhưng như thế này khiến cô rất thỏa mãn và hưng phấn.

Tại phòng làm việc của Hoàng Nam, anh đang dán mắt vào sếp tài liệu vô cùng tập trung thì Cherry từ ngoài bước vào đi tới chỗ anh, nhưng anh chẳng hề để ý gì.

- Anh Hoàng Nam!

- Có gì thì nói nhanh đi, tôi bận lắm không có thời gian đâu!

Hoàng Nam nói giọng đứt khoác, nét mặt trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết.

- Em có cái này muốn cho anh xem, anh sẽ phải ngạc nhiên lắm đấy.

Cherry nhẹ giọng nói, nhếch môi cười đưa điện thoại để trước mặt Hoàng Nam, trên màn hình đang chạy một đoạn clip đôi nam nữ khiến anh dừng lại công việc đang làm dở dang.

Anh cầm lấy điện thoại của Cherry lên xem, đôi đồng tử giãn rộng khi xem đoạn clip này.

- Chắc anh cũng đoán được là ai rồi phải không? Cô ta dám tình tứ với người đàn trai lạ mà là nhân viên tập đoàn chúng ta nữa chứ, mới vô chưa được một ngày mà đã làm chuyện đồi bại ngay trong tập đoàn rồi, thật ô ế mà. Cái này vô tình thấy được.

- Im đi!

Hoàng Nam gằn giọng nói pha sự tức giận, nét mặt anh lạnh tanh đến đáng sợ. Anh ném thẳng điện thoại của Cherry vào tường khiến nó bị vỡ tan tành làm cô giật mình, rồi đi ra khỏi phòng ngay lập tức.

“Lần này Hoàng Nam thuộc về mình rồi? Coi như cô trắng tay nhé Gia Hân, bị bệnh sắp chết rồi thì thôi đừng bám lấy anh ấy chi cho mệt.” Cherry nói thầm, nhếch môi cười đầy mãn nguyện.

Hoàng Nam đi tới phòng họp nhìn qua cánh cửa mở hờ, hai tay anh siết chặt lại khi chứng kiến cảnh người con gái anh yêu đang có những hành động âu yếm điên cuồng kia, nằm dài ngay trên bàn thế kia. Tim anh như thắt lại thật sự không thể tin được khi người con gái anh yêu phản bội anh. Anh kìm nén cảm xúc trong lòng đi khỏi đây, thật sự rất căm phẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 18

NOI NÀY CÓ ANH! (đăng bởi: An Viên)

Chap 18

Bên trong đó, tên nam thanh niên lạ mặt đó đang cuống cuống lo sợ khi thấy Hân nằm bất động ra đó, nét mặt tái mét cùng bờ mồ hôi tím rím, dịch lỏng sánh từ trong mũi chảy ra.

- Cô ta bị sao vậy chứ? Mới nãy còn hôn cuồng nhiệt lắm sao tự nhiên ngất xỉu vậy chứ? Làm sao giờ ta?

Anh ta vô đầu rối trí, tay chân luống cuống không biết làm gì, vội quay người nhanh chóng chuẩn bị khỏi đây trước khi có người phát hiện.

- Đi đâu đây? Cậu đã làm gì cô gái kia vậy?

Một giọng nói uy quyền vang lên, một cô gái đứng vòng tay trước mặt anh ta chặn lại, vẻ mặt hiện lên khí chất lạnh lùng của một đả nữ, mặc đơn giản chiếc áo sơ mi trắng đáng rộng cùng quần da đen đậm chất cá tính, mạnh mẽ. Ánh mắt sắc lạnh nhìn anh ta khiến anh ta lúng túng. Cô vô tình đi ngang qua thì bất gặp có chuyện gì đó xảy ra bên trong phòng họp nên xem thử. Và cô là Jelly Hoàng, mọi người thường gọi cô là chị đại Jelly.

- À, cậu dám dõ dỏi đòi bại ngay trong tập đoàn N – House này sao? Lần này cậu chết chắc khi rơi vào tay con này rồi.

Jelly nắm chặt lòng bàn tay thành nắm đấm, vung tay đánh mạnh vào mặt anh ta, khiến anh ngã nhào xuống nền, ôm lấy gò má đau đến soái quai hàm, nhanh chóng đứng phắt dậy guồng chân chạy khỏi đây.

- O cái tên này... Mà thôi, lại xem cô gái này như thế nào đã...

Jelly đi tới xem Hân thử, chiếc áo thì bị bung hết nút, sắc mặt trắng bệch cùng với những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

...

Trên chiếc giường chăn ấm nệm êm, Hân mở đôi mi mắt tỉnh dậy, chiếc bóng đèn trần chiếu rọi xuống khiến cô cảm thấy chói mắt, phải mất một lúc cô mới nhìn thấy rõ mọi thứ. Cô cảm thấy cơ thể mình vô cùng mệt mỏi, ều oải, đầu óc hơi choáng váng và lằng lằng.

Hân chóng tay ngồi dậy, giờ cô mới nhận ra mình đang ở nhà, cô cảm thấy kì lạ tại sao cô lại ở nhà chứ? Đã có gì xảy ra với cô sao?

“Cạch”

Tiếng cửa mở, Lâm Khang bước vào, trên tay cầm ly sữa nóng đi tới chỗ Hân đưa trước mặt cô rồi nói:

- Em tỉnh rồi sao? Uống sữa đi!

- Anh Khang, có chuyện gì xảy ra với em sao? Sao em lại ở nhà vậy?

Hân đưa mắt nhìn Khang thắc mắc hỏi, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

- Có một cô gái gọi lấy số điện thoại của em gọi cho anh, tới bệnh viện đưa em về khi thấy em ngất xỉu ở trước phòng gì đó thì anh không biết. Em nằm mê man từ sáng đến giờ đây. Em không nhớ gì sao?

Lâm Khang nói giọng đều đều, ánh mắt nhìn cô có chút lo lắng.

Gia Hân cảm thấy có gì đó kì lạ ở đây, cô nhủ mảy mố lục lại trí nhớ, cô chỉ nhớ cô ở cùng với Hoàng Nam trong phòng họp chỉ có hai người, sau đó chuyện gì xảy ra thì cô lại không nhớ gì cả. Nhưng có một điều cô nghĩ: “Mình bị như vậy Hoàng Nam có biết không ta? Nếu mà Lâm Khang đưa mình về thì chắc lúc đó Hoàng Nam đi họp hay giải quyết công việc gì đó... Chắc anh ấy không biết mình bị ngất đâu... Mà nghĩ cũng kì, giờ lại cảm thấy xấu hổ tự nhiên lúc ở phòng họp hôn nhau lỡ như ai thấy được chắc độn thổ mất...”

Thấy Hân ngồi đờ ra không phản ứng gì, anh quơ tay trước mặt Hân nói:

- Em đang nghĩ gì vậy, Hân?

Hân giật mình nhìn Khang, dòng suy nghĩ trong đầu tan biến trong phút chốc, gượng cười nói:

- Không có gì đâu anh!

Hân cầm lấy ly sữa uống vài ngụm, cảm giác vị lạc của sữa ở cổ họng không có gì ngọt của sữa cả.

- Anh nghĩ em nên ở nhà ở nghỉ ngơi đi, hay em hãy phẫu thuật đi biết đâu... .

- Em không sao đâu, anh đừng lo...

Hân cắt ngang lời nói của Khang khi mà anh đang khuyên nhủ cô, mỉm cười nhìn anh mặc dù cô biết tình trạng bệnh của cô đang một ngày tệ hơn, cô đang dần mất đi khả năng nhìn thấy ánh sáng rồi, nhưng cô cũng cố gắng tranh thủ những lúc có thể nhìn thấy được làm những điều ý nghĩa.

Khang chỉ biết thờ dài, giờ anh nói gì hay thuyết phục cô đi phẫu thuật thì cô cũng không đồng ý nên đành thôi. Giờ anh coi Hân như em gá của mình vì anh cũng đã xác định được tình cảm của mình, người con gái anh thật sự là Kim Như, mặc dù Kim Như có làm nhưng chuyện ngồng cuồng nhưng cũng chỉ vì yêu anh nên cô ấy mới làm thế thôi.

Tiếng chuông điện thoại của Hân reo lên, cô lấy máy mở ra nghe:

- Alo, em nghe anh Hoàng Nam!

- Em ra ngoài đi, anh có chuyện muốn nói với em.

- Anh...

Hân chưa kịp nói gì thì Hoàng Nam tắt máy, cô cảm thấy giọng nói của anh rất lạ, có gì đó lạnh lùng và nghiêm túc. Cô thôi không nghĩ nữa mà đứng dậy rời khỏi giường, lấy áo khoác mặc vào rồi đi khỏi đây. Lâm Khang chỉ biết đứng nhìn Hân rồi đi với vẻ mặt thoáng buồn.

Hân mở cổng đi ra ngoài thì đã thấy Hoàng Nam đang đứng phía bên kia đường trước cổng nhà anh. Cô chạy sang nhìn anh mỉm cười nhẹ giọng nói:

- Có chuyện gì mà anh hẹn em ra đây vậy?

Hoàng Nam không nhìn Hân mà nhìn đi đâu đó với ánh mắt lạnh nhạt, vẻ mặt lạnh lùng không thể hiện cảm xúc gì, anh trầm giọng nói với vẻ dứt khoát:

- Có lẽ chúng ta nên chấm dứt tại đây, đừng gặp nhau nữa!

- Anh nói gì vậy? Chấm dứt là sao? Em không hiểu?

Hân nói giọng hoang mang khi nghe Hoàng Nam nói, cô nhận ra thái độ của anh hiện giờ đang lạnh nhạt với cô, cô không còn cảm thấy sự ấm áp gì từ anh qua ánh mắt, đột nhiên tim cô như nhói lên tức thời.

- Em không hiểu hay cố giả vờ không hiểu?

Hoàng Nam nói giọng cay đắng rồi đưa điện thoại mở sẵn đoạn clip cho Hân. Cô cầm lấy xem thử đó là thứ gì, thì cô như chết sững khi xem đoạn clip này, tay cô run run cả lên.

“Không thể nào? Vậy lúc ở phòng họp không phải là anh Hoàng Nam sao?... Lúc đó căn bệnh của mình tái phát nên mình không nhìn thấy rõ, mà lúc đó mình không biết tại sao trong người mình vô cùng khó chịu sau khi uống xong ly cà phê đó, vậy mà mình với người lạ mặt đó lại hôn nhau điên cuồng nhưng mình lại cảm thấy rất thoải mái... Không lẽ... Mà Hoàng Nam đã hẹn mình trong phòng họp cơ mà... Nhưng sao... thôi giờ mình có giải thích thế nào thì đây cũng là bằng chứng chống lại mình mà thôi, ai coi rồi cũng tin thôi... Dù sao mình cũng bị bệnh, có lẽ đây là lúc mình rời xa anh ấy... Cứ để anh ấy nghĩ mình là loại người như vậy đi... Mình cũng không muốn tra cứu xem ai đã hại mình... Mình mệt mỏi lắm rồi...” Hân đứng suy nghĩ một lúc lâu, mà nước mắt cô không ngừng tuôn rơi, nhưng cô vội lau đi mà kìm nén cảm xúc trong lòng, trái tim cô như tan vỡ thành từng mảnh vỡ, đau lắm! Cô quay ra đưa điện thoại cho Nam nghẹn giọng nói:

- Nếu anh đã muốn chấm dứt thì chúng ta chấm dứt thôi! Mọi việc đã rõ rồi thì em cũng không biết nói gì cả!

- Em nói nghe sao thật êm tai, vậy tình cảm tôi đối với em mà em coi như trò đùa hả? Tôi đã sai lầm khi tin tưởng em, chúng ta từ nay coi như không quen biết. Tôi đã sai lầm khi yêu em!

Dứt lời, Hoàng Nam đi thẳng vào trong nhà, đóng sầm cổng lại một cách thẳng thừng, giờ trái tim anh không còn chứa đựng cảm xúc gì cả, bao nhiêu đó quá đủ để anh chịu đựng rồi.

Đúng lúc trời lất phất vài hạt mưa rơi xuống, Hân lững thững bước về nhà, nhưng rồi cô lại gục xuống ngay giữa đường mà khóc nức lên thành tiếng, tay cầu vào áo ngay phía bên trái. Những giọt nước mắt mặn chát chảy dọc xuống khuôn mặt mang nỗi đau khổ của cô hòa vào những giọt nước mưa.

Lâm Khang từ trong phòng đi ra ngoài hành lang để hóng gió nhưng chợt anh nhìn Hân đang ngồi bệt dưới đường ngay trong lúc trời đang mưa lớn. Anh vội chạy xuống nhà, cầm ô lao ra che cho Hân. Ánh mắt anh lo lắng nhìn Hân khi thấy sắc mặt tái nhợt của cô, ánh mắt như người mất hồn vậy, người cô ước chừng hết cả. Anh lay nhẹ người Hân nói:

- Có chuyện gì xảy ra với em vậy, Gia Hân?... Người em lạnh ngắt hết, để anh đưa em vào nhà!

Khang đỡ Hân đứng dậy bước đi, tay cô nắm chặt vào vạt của anh, cất tiếng nói nghẹn ngào:

- Anh à, sao giờ em không thấy gì nữa vậy?... Mọi thứ trước mắt chỉ toàn một màu đen mà thôi!

Nói rồi Hân ngất lịm đi trong vòng tay của Khang, anh vội đỡ lấy cô rồi bế cô nhanh chóng vào nhà.

...

Sau khi cắt đứt mối quan hệ với Gia Hân, Hoàng Nam ngồi thất thần ở ghế sofa uống rượu, nét mặt anh trở nên đượm buồn vì người con gái anh yêu đã phản bội anh. Anh cầm tấm hình anh và Hân chụp chung nhìn nó chợt cười một cách đau khổ, anh ném nó đi rồi cầm lấy ly rượu uống một hơi đến cạn.

Cherry từ đâu đi vào thấy Nam đang ngồi uống rượu nên đi tới ngồi gần anh, mùi nước hoa oải hương nồng nàn xông vào cánh mũi anh, khiến anh cảm thấy có chút khó chịu, nhưng anh không quan tâm, anh chẳng hề liếc nhìn cô lấy một lần.

- Anh đang buồn vì cô ta phản bội anh phải không?... Thôi quên cô ta đi... Ừm... Tối nay em sẽ uống rượu cùng anh! Mà này sao anh không nhìn em, hãy nhìn em một lần thật kĩ đi...

Cherry nhẹ giọng nói, đưa tay đẩy mặt Nam nghiêng về phía mình. Nam đang lảng lảng trong con men rượu, đầu óc anh hiện giờ đang trống rỗng chẳng muốn nghĩ gì, ánh mắt nhìn Cherry như vô hồn vậy.

- Em đẹp hơn cô ta nhiều lần mà, tại sao anh lại yêu cô ta chứ? Tối nay em sẽ ở bên anh, sẽ cho anh cảm giác thế nào là hạnh phúc.

Cherry nói giọng điệu dàng, khẽ đưa tay quàng lấy cổ Nam ghé sát lại chao cho anh nụ hôn ngọt ngào nhưng anh chẳng phản ứng gì. Cô đưa tay lần mò tháo nút áo của Nam nhưng lần này cô bị Nam đẩy ra, anh đứng phắt dậy loạng choạng bước đi rồi chột ngã phịch xuống bất tỉnh, chắc có lẽ do uống nhiều rượu.

...

Sáng hôm sau, ánh sáng mặt trời rọi vào, Hoàng Nam chột tỉnh giấc khẽ đưa tay che lấy vì chói mắt. Anh chống tay ngồi dậy, tay ôm lấy đầu lắc nhẹ vì có hơi đau đầu và choáng váng.

Nam chột nhìn thấy Cherry đang nằm bên cạnh anh, ánh mắt anh có chút ngạc nhiên nhưng rồi mặc kệ, anh không quan tâm đã có chuyện gì xảy ra. Anh đứng dậy đi xuống dưới lầu với vẻ mặt bơ phờ.

- Thăng Nam đâu rồi?... Hoàng Nam... Hoàng Nam...

Một giọng nói uy lực vang lên khắp cả không gian trong phòng khiến Hoàng Nam giật mình, rồi chột đứng khựng lại, vẻ mặt bất ngờ rồi thốt lên:

- Chị Jelly!

- Là chị mày đây? Mau đi VSCN đi rồi ra đây chị mày có chuyện muốn xử mày đây! Nhìn mặt mày đẹp trai mà sao giờ tàn phai thế hả Nam? Mau đi nhanh lên...

Jelly noi giọng nghiêm khắc, vẻ mặt vô cùng băng lãnh cùng ánh mắt sắc bén. Jelly chính là chị gái của Hoàng Nam, ở bên Mỹ lâu rồi giờ có dịp mới về nước.

Hoàng Nam còn chưa định hình được chuyện gì khi thấy sự xuất hiện của chị gái mình, anh bình thần đi vào phòng về sinh.

Jelly thờ phắt một cái, ngồi phịch xuống ghế sofa lâu bàu:

- Cái thằng quỷ này chắc tôi uống rượu chứ gì, chai rượu trông không thế này là biết rồi... Ủa tấm hình gì đây?

Jelly vô tình nhìn thấy một tấm hình ở dưới chân bàn nên cô cúi xuống nhặt lên xem thử.

- Ủa, cô gái trong hình này nhìn quen quen, chẳng cái cô gái mình đưa vô bệnh viện hay sao? Không lẽ là bạn gái của thằng Hoàng Nam?

- Chị về hỏi nào sao không báo cho em biết?

Hoàng Nam đi tới nói, cầm chai lọc uống một hơi đến nửa chai rồi ngồi xuống ghế sofa.

- Mới về hôm qua. Mà cô gái trong hình này là bạn gái em sao?

- Chia tay rồi!

Hoàng Nam trả lời một cách phũ phàng, nét mặt lạnh lùng không chứa đựng cảm xúc gì.

- Chia tay rồi sao? Tại sao lại chia tay?

Jelly nhìn Nam thắc mắc hỏi.

Hoàng Nam im lặng không nói gì, lấy điện thoại mở đoạn clip đưa cho chị gái mình xem.

“What?... Cái này...?” Jelly ngạc nhiên khi xem đoạn clip này, nét mặt có đôi chút ngạc nhiên rồi nhanh chóng trở lại bình thường, cô nói:

- Em đã bị...

- Anh Hoàng Nam, sáng nay anh có cuộc họp đấy, sắp trễ giờ anh mau chuẩn bị đi. Ủa, chị Jelly...

Cherry đi xuống lầu nói cắt ngang lời nói của Jelly, ánh mắt ngạc nhiên nhìn cô.

“Cái con nhỏ này, sao nó lại ở đây chứ?... Không lẽ thằng em mình hẹn với con nhỏ này là thật sao, những bức ảnh nó chụp ăn mặc hở hang bên cạnh Hoàng Nam đăng lên instagram là thật rồi... Cái thằng quỷ này...” Jelly nghĩ thầm, ánh mắt không mấy ưa gì khi thấy sự xuất hiện của Cherry, nét mặt hiện rõ sự khó chịu và hậm hực.

- Được rồi! Giờ em có việc phải đến tập đoàn rồi, có gì chúng ta nói chuyện sau!

Nam đứng dậy nhìn chị mình nói.

- Ủ, đi đi. Chị sẽ ở lại đây, sắp xếp đồ đạc rồi tới tập đoàn sau. Mà này Hoàng Nam, em đừng tự tiện cho ai vào cái nhà này nữa. Từ nay chị sẽ ở đây, chị ghét mấy cái loại lẳng lơ lắm, cho nên em đừng có mà đưa về đây biết chưa.

Jelly nói giọng đều đều mang về ám chỉ Cherry khiến cô ta có chút chột dạ.

...

Tại tập đoàn N – House.

- Em đứng đây đợi anh một lát, anh đi qua kia mua cho em nước uống rồi sẽ đưa em lên gặp Hoàng Nam! Anh cũng có một số công việc cần bàn bạc với cậu ta liên quan đến tổ chức sự kiện. Em đừng đi đâu hết nhé!

Lâm Khang nói giọng đều đều, ánh mắt có chút lo lắng cho cô vì sau đêm qua thì mắt cô thật sự giờ không còn nhìn thấy rõ gì nữa. Đáng lẽ anh chỉ đi một mình nhưng vì cô muốn tới nộp đơn xin thôi việc nên anh mới đưa cô đi cùng.

- Anh đi đi!

Hân gật đầu đáp lại, khẽ gượng cười.

Khanh đi tới quầy coffee shop để mua nước cho Hân. Một mình cô ở đây đợi anh, nét mặt cô vô cùng hốc hác và bơ phờ, ánh mắt như vô hồn nhưng lại chất chứa nỗi đau nhìn về một hướng vô định vì giờ cô chẳng còn nhìn thấy rõ gì trước mắt cả, bây giờ cô đi phải sử dụng gậy dành cho người khiếm thị.

- Lại tình cờ gặp cô ta ở đây rồi? Ủa mà cô ta đến đây làm gì vậy chứ?... lần này mình lại có trò hay để đá đều cô ta rồi?... Chắc có lẽ cô ta không thấy gì đâu, cảm giác là biết rồi.

Cherry vô tình bắt gặp Hân ở tại tập đoàn N – House, ánh mắt cô ta tình ranh nhìn một đám nhân viên đang đứng tám chuyện đứng gần chỗ Hân. Cherry nhìn ngó xung quanh xem xét rồi đi tới đây Hân vào đám người đó, khiến cả đám đó quay lại nhìn nhó nhìn cô, cô ta giả vờ cúi đầu:

- Cô đi đứng kiểu gì vậy hả?

- Tôi không có...

Hân lên tiếng, nét mặt trở nên lúng túng và lo sợ không biết có chuyện gì xảy ra nữa, cô đứng im cơ mà có đụng phải ai đâu, cây gậy của cô bị văng đi đâu.

Cherry nhếch môi cười khinh, rồi tỏ ra là người bị hại bởi nhọ Hân trước mặt đám nhân viên đó:

- Thì ra cô Gia Hân, vợ của chủ tịch Lâm Khang đây mà... Tôi nói cho mọi người, cô ta chính là người dụ dỗ giám đốc Hoàng Nam đấy, cô ta còn dám quan hệ với nhân viên nam trong công ty ngay tại phòng họp luôn đấy. Tôi và Hoàng Nam đang hẹn hò với nhau bên Mỹ lâu rồi, rồi anh ấy về nước không biết cô ta đã bùa mê thuốc lú gì quyến rũ anh ấy nữa, còn xin được vị trí thư kí nữa chứ. Cũng may anh ấy phát hiện cô ta đang dúi với tên nhân viên đó nên bỏ rồi, không biết cô ta còn vác mặt tới đây làm gì nữa...

- Cô nói gì vậy? Tại sao lại nói tôi thế chứ?

Hân nhẹ giọng nói, vẻ mặt có chút hoang mang, cô không định hướng được họ đang đứng đâu vì cô không thấy gì cả. Cô thật sự rất bức mình khi bị bôi nhọ, từng câu nói của cô ta đều không đúng sự thật.

- Thật vậy sao?... Vậy cô ta chẳng khác nào là loại con gái lẳng lơ...

- À, giờ tôi mới nhận ra, cô ta từng xông ra đánh cô người mẫu Kim Như trong buổi sự kiện ra mắt sản phẩm mới của tập đoàn Thịnh Phụng đây mà...

- Bla... Bla...

Hân hứng những lời nói khó nghe từ đám người đó nhưng cô không thể làm gì được, nếu như cô nhìn thấy thì cô sẽ không để yên cho đám người đó đâu. Cô kìm nén cảm xúc trong người, cô lấy điện thoại định gọi cho Lâm Khang nhưng cô loay hoay vì không thấy để bấm số gọi, tay cô run lẩy bẩy đến nỗi đánh rơi cả điện thoại xuống nền. Cô cúi xuống định nhặt lấy thì bị Cherry đá văng tới chỗ hồ vòi nước phun nhân tạo.

- Sorry nha, tôi đâu có cố ý đâu. Điện thoại cô bị văng ở đằng trước kia kia...

Cherry nhún miệng cười đắc ý, ánh mắt đầy mưu mô.

Hân thật sự rất tức giận nhưng cố nghiền răng chịu đựng mà nhấc chân loạng choạng bước đi, lảo đảo phía trước. Nhưng không may cô bị trượt ngã dưới nền nơi chứa nước, khiến quần áo cô bị ướt.

- Trời ơi, cô ta bị ngã kia, thật đáng đời...



- Người như cô ta ở đây chỉ có làm ô ế cái vẻ trong sạch ở N – House thôi...

- Đây cái cô kia, còn không mau đi khỏi tập đoàn N – House đi... Mà mới nãy đụng trúng chúng tôi mà còn không xin lỗi nữa?

Hoàng Nam đứng phía xa thấy những gì xảy ra phía trước kia nhưng anh không quan tâm mà lạnh lùng bước đi.

Lâm Khang từ trong Coffee shop bước ra, thấy có đám đông tụ tập chỗ mà Gia Hân đứng, hình như có chuyện gì đó xảy ra, anh chạy lại thì thấy cô đang ở dưới chỗ vòi vun nước nhân tạo, anh còn nghe những nói bồi nhọ cô, anh đẩy họ ra đỡ cô đứng dậy, nhìn họ gần giọng nói đầy giận dữ:

- Các người làm gì vậy hả?... Cô ấy bị mù đấy, vậy mà các người thấy vậy chỉ đứng nhìn còn nói nhây nọ được sao... Các người có còn tính người không vậy?... Em có sao không Hân?

- Anh đưa em rời khỏi đây đi!

Hân nói trong sự sợ hãi, tay cầu chặt lấy vạt áo Khang, mặt cắt không còn giọt máu. Khang vội cởi áo khoác mình ra khoác cho Hân rồi đưa rời khỏi đây một cách nhanh chóng.

Lúc này, đám người đó mới nhận ra và cảm thấy mình có chút quá đáng, nhưng họ không biết cô gái đó bị mù. Còn cherry đã bỏ đi khi Lâm Khang tới.

- Cô này, cô này nữa, chị này luôn, cậu... Cậu... Tất cả đám này ngay lập tức nghỉ việc hôm nay cho tôi! Không nói nhiều lời, không cần giải thích! Thái độ khinh thường người khác không thể chấp nhận trong tập đoàn này được.

Jelly nói giọng đều đều, đưa tay chỉ từng người một trong đám nhân viên đó với vẻ mặt đầy lạnh tanh khiến họ bất ngờ không hiểu cô đang nói gì cả.

- Cô là ai sao mà có quyền đuổi việc chúng tôi chứ?

- Con gái chủ tịch tập đoàn N – House, kim phó chủ tịch, okk!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19

Tại phòng làm việc của Hoàng Nam

Jelly đi vào một cách thần nhiên không cần gõ cửa, trong khi Hoàng Nam đang chuẩn bị tài liệu để tới phòng họp quản trị. Jelly ngồi phịch xuống ghế sofa với dáng vẻ vô cùng cá tính, cất giọng nói:

- Ê Hoàng Nam, mày hẹn hò với con nhỏ Cherry đó thật à? Mới chia tay bạn gái là có mối tình mới ngay lập tức. Ảnh con nhỏ đó với mày chụp chung ngay trong phòng ngủ của mày, lúc mày đang ngủ đấy đăng khắp trên instagram với Line kia...

- Không quan tâm!

Hoàng Nam trả lời một cách ngắn gọn, nét mặt vẫn giữ trạng thái lạnh lùng hơn bao giờ hết. Câu trả lời của anh khiến Jelly có chút bực mình, cô thờ phất một cái rồi nói tiếp:

- Đây chị hỏi mày, chỉ số IQ mày bao nhiêu thế hả Nam?

- Chị biết rồi còn hỏi!

- Okk, 157! Thông minh hết phần con nhà người ta mà có mấy chuyện này mày không phân biệt được đúng sai sao Nam?... Tao phải làm cho mày thông suốt thôi, mày mà để con nhỏ Cherry lấn tới rồi yêu nó là tao xử đẹp mày luôn đấy... Đây Hoàng Nam... Hoàng Nam... Chị còn nói xong mà mày đi đâu vậy...

Hoàng Nam chỉ gái mình nói như đâm vào tai nên anh lạnh lùng bỏ đi ra ngoài, lúc bên Mỹ anh không thể nào chịu nổi tính hay cảm cảm của chị Jelly, khi suốt ngày nói anh cái này cái này mặc dù đều tốt cho anh.

- Anh Hoàng Nam, anh tới phòng họp sao? Chúng ta đi cùng nha!

Cherry từ đâu đi tới nói, nở nụ cười thật tươi, khoác lấy tay Nam nhưng anh chẳng phản ứng gì, nét mặt không gì ngoài sự lạnh lùng.

Nam mặc kệ không quan tâm mặc cho Cherry muốn làm gì thì làm, anh nhắc chân bước đi còn Cherry thì cứ bám riết bên cạnh anh.

Nhưng đang đi thì chợt Cherry bị Jelly từ phía sau đi nhanh tới đẩy ra, khoác chặt lấy tay Nam khiến anh có chút giật mình, trừng mắt nhìn cô còn Cherry thì mặt mày nhăn nhó. Cô nhìn Cherry gằn giọng nói:

- Này Cherry, tôi nói cho biết nhé! Thằng em trai tôi, chỉ có tôi, ba tôi và người yêu nó mới được nắm tay hay động chạm kể cả ôm nó, còn cô thì no never. Cô chỉ có làm bạn người nó thôi, có khi làm bạn luôn cả danh tiếng của nó đấy.

- Chị nói gì vậy?

Hoàng Nam đáp lại với giọng ngạc nhiên khi nghe chị mình nói, anh cũng đã quên với cái tính ngôn cuồng của chị mình rồi.

- Mày im, không được nói, để chị nói!

- Chị không có quyền nói em như vậy, ai đụng vào người Hoàng Nam thì là quyền của anh ấy mà. Em không hiểu tại sao chị lại ác cảm với em như vậy?

Cherry nói giọng đều đều, nét mặt tỏ ra yếu đuối và đáng thương.

- Làm ơn tháo cái mặt nạ thiên thần của cô xuống đi, tôi thấy ngứa gan mà gái không được đây này. Cô thiên thần trước mặt mọi người nhưng lại là con quỷ trước mặt tôi đây. Còn thằng em tôi thì nó không phân được thiên thần với quỷ đâu, nó vốn dĩ vô tâm lắm, vô tâm đến độ bị người ta gạt mà không biết. Thôi không nói nhiều nữa, mỗi miệng, đi họp thôi Nam.

Dứt lời, Jelly khoác tay Hoàng Nam đi thẳng về phía phòng họp với nụ cười nhếch môi khinh bỉ, cô nhất định sẽ vạch trần cái mặt nạ của Cherry xuống. Còn Nam thì chẳng để tâm đến những lời mà chị mình nói vừa rồi, nét mặt vẫn chỉ giữ một trạng thái là lạnh lùng.

- Chị hãy chờ đó Jelly, tôi sẽ không nhường chị đâu. Tôi không có được anh Nam thì không ai có được cả.

Cherry ậm ục nói, nét mặt hiện rõ sự bức tức khi bị Jelly nói, ánh mắt lờm lờm như thể muốn ăn tươi nuốt sống con mồi vậy.

...

Tại một quán Pun Coffee.

Sau vụ lùm xùm ở tập đoàn N – House, Lâm Khang đưa Gia Hân tới một cái quán khác gần đó. Ánh mắt thoáng buồn của Hân nhìn về một hướng nào đó vô định, nét mặt như một loài hoa đang tươi bỗng chốc tàn phai. Hân nâng lấy tách cappuchino uống vài ngụm, cảm giác vị ngọt của sữa và đắng của cà phê hoà quện ở đầu lưỡi.

- Gia Hân, em ổn chứ?

Lâm Khang nhìn Hân lo lắng hỏi, anh sợ cô sợ những lời dè bêu của đám nhân viên trong tập đoàn đó.

- Em ổn! Anh Khang này, có phải giờ em là gánh nặng của anh không?

Hân nhẹ giọng hỏi, cảm thấy lòng mình như nặng trĩu và cảm thấy có lỗi khi mà cô bị bệnh thế này mà anh bỏ bê cả công việc để đưa cô tới tập đoàn N – House và còn chăm sóc cho cô khi cô chẳng còn thấy gì nữa, chắc có lẽ cô nên đi đâu đó thật xa thôi, dù sao thì cũng sắp tới ngày tận thế của cô rồi mà.

- Em đừng nói vậy, đó là những gì anh nên làm thôi! Em hãy coi như một người anh trai của em đi, đừng cảm thấy phiền gì cả.

Lâm Khang trả lời thật lòng, khẽ gượng cười nhưng anh biết trong lòng Hân đang rất buồn và đau lòng.

- Anh Khang, em cảm thấy hơi đau đầu mà hình như trong lúc tới nay em lỡ làm rơi hủ thuốc trên xe rồi, anh ra xem thử có không đem vào hộ em với, làm phiền anh!

- Để anh ra xe xem sao, em ngồi đây đợi anh một lát!

Nói rồi, Lâm Khang đứng dậy đi ra khỏi quán.

Lúc này một giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt thấm đượm nỗi đau đớn của Hân, bàn tay cô nắm chặt vào vạt váy, cô chống tay lên bàn đứng dậy rồi dùng gậy từ từ mò đường đi ra khỏi đây, trong thâm tâm cô nghĩ rằng: “Xin lỗi anh Khang, cảm ơn vì đã đối tốt với em. Giờ em chẳng còn mục đích gì để sống nữa, căn bệnh này đang dần cướp đi cuộc sống của em. Xin lỗi mọi người nhiều lắm... Xin lỗi...”

Hân cứ đi theo sự cảm nhận của mình, cô chẳng thể nhìn thấy gì trước mắt mình cả cứ thế mà đi, cô nghe được tiếng xe cộ tấp nập ngoài đường lớn kia. Cô hít lấy một hơi thật sâu đặt chân xuống dưới dòng đường đó để tìm lấy sự giải thoát cho mình, thì chợt có một người nắm lấy cánh tay cô kéo phắt lại, làm cô ngã phịch xuống vỉa hè khiến cô giật mình, hơi thở dồn dập, nét mặt cô nhăn lại vì đau.

- Ô cái thằng này, kéo người ta vào kiểu gì để người ta ngã ra thế rồi lạnh lùng bỏ đi phũ phàng vậy trời?...

Jelly càu nhàu, ánh mắt lờm lờm nhìn Hoàng Nam đi phía trước. Cô vội đỡ Hân đứng dậy, nhặt lấy cây gậy đưa cho cô, lo lắng hỏi:

- Em có sao không Gia Hân? Sao lại đại đột thế?... Biết ra đó là sẽ chết không?

- Chị là ai? Sao biết tên tôi?

Hân ngạc nhiên hỏi, nét mặt thối mác mác cho vết thương đau rất ở bàn tay phải đang rỉ máu.

- Chúng ta đi vào trong kia nói chuyện đi, chị sẽ nói chị là ai!

Jelly dẫn Hân đi vào chỗ ghế đá của một công viên gần đó ngồi nói chuyện.

- Chị là chị gái của Hoàng Nam, mọi người hay gọi chị là Jelly. Chị là người đưa em vô bệnh đây khi thấy em bất tỉnh còn bị một tên thanh niên lạ mặt xâm sở.

- Chị gái của Hoàng Nam sao?

Hân thốt lên với giọng đầy bất ngờ khi nghe Jelly nói, bây giờ cô mới biết Hoàng Nam có chị gái vì lúc trước không nghe Hoàng Nam nhắc gì đến mình có chị gái hay anh trai gì cả.

- Chị biết lý do tại sao hai đứa chia tay, Hoàng Nam hiểu lầm em vì đoạn clip đó và nó cũng chứng kiến luôn cảnh tượng đó, chị biết người khiến em và Hoàng Nam chia tay là ai?... Mà em bị bệnh u não nên mới bị mù phải không?

Jelly nói giọng đều đều, ánh mắt đồng cảm nhìn Hân, khẽ nắm lấy tay Hân như sự an ủi.

Hân tiếp tục ngạc nhiên khi chị Jelly biết cô bị bệnh, cô cảm thấy thối mác nên hỏi:

- Sao chị biết em bị bệnh vậy?

- Thì lúc đưa em vào bệnh viện bác sĩ nói nên chị mới biết... Mà này chắc em cũng xem đoạn clip đó rồi phải không, nếu vậy sao em không giải thích cho Hoàng Nam biết mà chịu áp ức như vậy? Mà thằng Nam đâu biết em bị bệnh, để chị nói cho biết...

- Đừng nói, em xin chị! Mặc dù em biết em bị hại nhưng em cũng đồng ý chia tay vì em không muốn làm gánh nặng cho Hoàng Nam, cứ để anh ấy đau khổ rồi sẽ dần quên được em thôi. Em Xin chị đừng nói cho Hoàng Nam biết...

Hân nói một mạch khi nghe Jelly bảo sẽ nói cho Hoàng Nam biết về bệnh của cô, cô không muốn như vậy. Dù sao mọi thứ diễn ra như vậy là quá đủ với cô rồi.

Jelly chỉ biết thờ dài khi Hân cản cô không cho cô nói sự thật với Hoàng Nam, nhìn bàn tay Hân nắm chặt tay cô mà cảm thấy xót xa và tội nghiệp cho cô gái này. Cô đành ngậm ngùi đồng ý nhưng cô sẽ không dễ dàng để chuyện này cho qua như thế, cô nhìn Hân nói:

- Được rồi, chị sẽ không nói! Vậy sao em phẫu thuật biết đâu sẽ chữa khỏi?

- Bác sĩ nói phẫu thuật tỉ lệ thành công chỉ có 10%, em không muốn phải chết trên bàn mổ. Thà cứ như vậy sống qua rồi chết sẽ tốt hơn, dù sao bệnh của em đang xấu đi... em chỉ có thể cặm cụi sống được... 1 đến... 2 tháng thôi.

- Hân, em bị sao vậy, em bị chảy máu cam kia... Hân... Hân...

Jelly hốt hoảng khi thấy máu từ trong mũi Hân chảy ra, vừa rồi Hân nói nghe có vẻ yếu ớt, hơi thở không đều rồi Hân ngất lịm đi, cô vội đỡ lấy Hân và không ngừng gọi tên Hân:

- Hân... Hân... em sao vậy?... Tỉnh lại đi...

- Gia Hân...

Lâm Khang phát hiện ra cô ở đây nên vội chạy tới nhưng Hân đã ngất đi, anh đã tìm cô xung quanh đây mà không thấy khiến anh lo lắng cả lên. Anh vội bế Hân đi và nhanh chóng đưa tới bệnh viện khi thấy sắc mặt tái nhợt của cô. Jelly cảm thấy rối trí nên chạy theo đi cùng.

...

Tại bệnh viện.

Lâm Khang và Jelly ngồi ngoài dãy ghế trước phòng cấp cứu chờ bác sĩ ra nói tình trạng của Gia Hân. Cả hai đều im lặng không ai nói gì vì đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau và cũng chẳng quen biết gì. Rồi Lâm Khang cũng lên tiếng đầu tiên, dù sao im lặng cũng kì:

- Cô quen với Gia Hân sao?

- À... ừ... vậy còn anh là... Mà tôi thấy anh quen quen, hình như anh là chủ tịch tập đoàn kim cương Thịnh Phụng rất nổi tiếng, tôi thấy hình anh được đăng nhiều trên các tạp chí.

Jelly nói giọng đều đều, có đôi chút ngại ngùng khi tiếp xúc với Lâm Khang.

- Tôi là chồng trên danh nghĩa của Gia Hân, chúng tôi lấy nhau chỉ vì hôn ước của gia đình thôi. Cuối tháng này tôi và cô ấy sẽ ly hôn, nhưng khi biết cô ấy bị bệnh như nên chúng tôi đã hoãn lại. Chúng tôi chỉ đơn thuần xem nhau như anh em thôi!

- Vậy sao? Cuộc sống này không có chuyện gì là không xảy ra.

Jelly nói chột mồm cười nhìn Lâm Khang. Anh chẳng biết tại sao mình lại kể chuyện đời tư cho cô gái mới chỉ tiếp xúc lần đầu này nữa, anh cảm giác cô gái này rất thú vị.

- Thôi, giờ tôi phải về đề giải quyết một số chuyện, anh ở lại đây với Gia Hân. Hình như bữa tiệc sắp tới của tập đoàn chúng tôi anh cũng được mời thì hải, gặp lại anh tại bữa tiệc đó nhé! Tạm biệt.

Jelly nói rồi đứng dậy, vẫy tay chào tạm biệt Lâm Khang rồi quay người đi khỏi đây.

...

Về tới phòng làm việc sau bữa ăn trưa, Hoàng Nam cởi bỏ áo khoác ngồi phịch xuống ghế sofa, hai tay đan chéo vào, anh cúi mặt xuống khẽ phả ra hơi thở lạnh lẽo. Anh nhớ đến hành động lúc sáng khi anh kéo Gia Hân bị ngã rồi bỏ đi, lúc đó tìm anh như kẻ nhói đau tức tưởi rồi lại thôi.

Anh lấy điện thoại mở ra xem, hình nền điện thoại anh vẫn để hình của Gia Hân anh vẫn chưa xóa, anh vẫn chưa thể quên được cô ấy, nụ cười đó vẫn in hằn trong đầu anh nhưng cô ấy lại là người phản bội anh.

Cherry nhí nhảnh định đi tới phòng làm việc của Hoàng Nam để gặp anh, trên tay cầm hai ly cà phê đựng trong một cái hộp nhỏ. Nhưng đang đi thì chợt có một tên thanh niên lạ mặt kéo cô đi nhanh tới một căn phòng trống không có người, khiến cô giật mình hoảng hốt.

Vừa tới căn phòng đó, chưa kịp đóng cửa lại thì anh ta đã lao vào hôn Cherry tới tấp khiến túi đựng cà phê trên tay cô rơi xuốngG đổ lênh láng dưới sàn. Cherry vội dùng lực đẩy anh ta ra nhủu mảy gần giọng nói:

- Anh bị điên rồi hả, Quân? Lỡ có ai thấy thì sao đây?

- Này, mấy bữa nay sao em không tới chỗ anh hả? Anh đã làm theo những gì em muốn rồi đấy giờ em phải đáp lại những gì anh yêu cầu chứ? Anh chưa kịp thưởng thức cô ta thì cô ta đã ngắt xi, đã vậy mặt mày tái mét làm anh hoảng hồn vội đi khỏi đó, để cô ta một mình.

Anh ta gần giọng nói, ánh mắt khó chịu nhìn Cherry.

- Em sắp có được anh Hoàng Nam rồi, đợi có được vị thế vững trong tập đoàn này. Em sẽ cho anh một chỗ cố định trong N – House.

Cherry nói giọng nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn anh ta như sự khiêu gợi, tay khẽ vuốt lấy tóc qua một bên, tay sờ nhẹ lên vùng vòng một hờ hang của mình. Điều đó khiến anh thêm khát khi thấy sự quyến rũ gợi cảm của Cherry mà gật đầu đồng ý.

- Được rồi em sẽ cho anh 10 phút để thỏa mãn, chỉ 10 phút thôi nha, có gì để tối mai tới khách sạn Daimond đi em sẽ chiều anh một cách tận tình.

Cherry vừa nói dứt câu, anh ta đã lao vào một cách điên cuồng không kịp thở.

“Lần này mày tiêu rồi Cherry à... Mai tại khách sạn Daimond sao?... Lần này mình có trò hay để xem rồi... Mình thật may mắn khi vô tình bắt gặp hai con người mưu mô, xảo trá này... Dám làm em đau tương lai của tao bị bôi nhọ rồi còn bị thằng Hoàng Nam hiểu lầm rồi chia tay... Tập đoàn N – House này không thể chứa những kẻ dơ bẩn này được... Phải cắt đứt mối quan hệ với gia đình cô ta thôi, cắt hết...” Jelly nói thầm trong miệng, ánh mắt sắc bén nhìn vào điện thoại vừa quay lại cảnh tượng đó cùng với cuộc nói chuyện, rồi tranh thủ chụp lại mấy tấm hình chơi.

- Thôi tới đây được rồi, đứng lại đi, có gì mai gặp!

Cherry đẩy Quân ra, vội chỉnh chu lại quần áo, kéo phần dây áo lên.

- Chưa tới 10 phút nữa cơ mà?

Quân nhủu mảy nói.

- Đủ rồi, em đi đây, có gì gặp lại nhau sau!

Cherry nói giọng dứt khoát, vẻ mặt nghiêm túc đi ra khỏi đây.

“Chết con rồi, nó đi ra phải chuẩn thôi...” Jelly nói rồi nhanh chóng lánh vào phía sau góc tường gần đó tránh bị phát hiện.

Cherry nhanh chóng đi tới phòng làm việc của Hoàng Nam, vừa mở cửa đã thấy anh ngồi trầm ngâm ở ghế sofa, ánh mắt nhìn ra qua khung cửa kính. Cô khẽ nhẹ bước đi lại ngồi xuống bên cạnh Nam, tựa đầu vào vai anh mỉm cười tỏ ra hạnh phúc rồi nói/

- Ước gì ngày nào như thế này, chỉ có hai đứa mình thôi!

Nam thì chẳng bận tâm Cherry đang ngồi bên cạnh, vì trong đầu anh bây giờ đang gọi nhớ thấp thoáng hình ảnh người con gái mà anh đem lòng yêu chưa thể dứt được.

“Lại làm bẩn áo trắng em trai mình rồi... Thật là phải để con chị này ra tay mà, cái thằng này sao nó dễ dãi quá vậy... Mới bước vào đã nghe nồng nặc mùi nước hoa kích thích gọi tình đây mà... Thằng em mình nghĩ nó cũng cứng đấy chứ không như mấy thằng như vừa rồi thấy là lao vào như thằng bệnh dại vậy, con này hồi mình ở Mỹ mình thấy nó quen không biết bao nhiêu thằng rồi... Tự nhiên mình đứng đấy nhìn rồi nói như con tự ki tự vậy trời...” Jelly đứng ở cửa độc thoại nội tâm một mình rồi thôi, ngay lập tức đi tới tách Cherry ra khỏi Hoàng Nam nhào vào ngồi ở giữa.

Cherry tròn mắt ngạc nhiên nhìn Jelly và Jelly chỉ đáp lại bằng nụ cười nhếch môi đắc ý. Còn Hoàng Nam lại chẳng phản ứng gì mà lại tiếp tục nghe cuộc nói chuyện ầu ả của chị mình.

- Cô nhìn tôi cái gì, cô không nhớ gì tôi nói sao? Đi ra ngoài, tôi có chuyện muốn bàn bạc với Hoàng Nam.

- Chị...

- Đây tôi là phó chủ tịch đấy, không nghe sao, ra ngoài đi!

Jelly nói giọng dứt khoát, ánh mắt như viên đạn nhắm thẳng vào Cherry. Cô ta đành ngậm ngùi đứng dậy đi ra ngoài.

- Hoàng Nam, 2 ngày nữa tại tập đoàn của mình tổ chức Party kỉ niệm 20 năm thành lập tập đoàn. Em nhất định phải tới tham gia biết chưa, sẽ có nhiều thú vị cho em xem đấy.

Jelly nghiêng đầu sang nhìn Hoàng Nam nói.

- Tại sao phải tham gia, chẳng phải đã có chị lo rồi sao, em tới làm gì.

Hoàng Nam trầm giọng nói, nét mặt vô cùng nghiêm túc vì anh chẳng muốn tham gia bữa tiệc, nó chỉ khiến anh nhàm chán mà thôi.

- Sao mày khờ thế hả Nam, thôi không nói nhiều nữa, hôm đó mày nhất định phải tới biết chưa, nếu không sẽ hối hận đấy. Mày mà không tới chết tay con chị này, tới đi rồi chị sẽ nói cho em một chuyện quan trọng liên quan tới em.

Jelly lau bàu ra lời hăm dọa đủ kiểu để thuyết phục Hoàng Nam tham dự. Anh chần chừ lưỡng lự một lúc đành gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 20

Hai ngày sau.

Tại bệnh viện, Hân đang ngồi thất thần hướng ra phía ngoài bức tường kính kia với ánh mắt vô hồn, nét mặt như thiếu đi sức sống vậy. Cô đưa tay sờ lấy những bông hoa oải hương được trồng trong cái chậu cây nhỏ mà Jelly tặng cho cô.

Lâm Khang đứng ở ngoài nhìn vào chỉ thấy được phía Hân, không thể biết được cảm xúc của cô lúc này. Từ ngày cô bị bệnh anh không dám nói sự thật này cho ba mẹ cả hai bên gia đình biết chuyện này, nhưng chắc có lẽ anh cũng phải nói thôi không giấu lâu được.

- Cậu Khang, tôi có chuyện muốn nói với cậu về tình trạng của cô Gia Hân.

Bác sĩ từ đâu đi tới nói, ánh mắt nhìn Khang một cách nghiêm túc.

- Vâng bác sĩ cứ nói!

- Khối u trong não cô ấy giờ đang lớn dần nếu không phẫu thuật sẽ rất nguy hiểm, hiện tại khối u đó chèn vào dây thần kinh mắt khiến cô ấy bị mù tạm thời. Nếu không phẫu thuật thì cô ấy sẽ chỉ sống thêm được 1 đến 2 tuần nữa thôi.

- Để tôi thuyết phục cô ấy. Cảm ơn bác sĩ!

Nói rồi, Lâm Khang nhẹ bước vào trong đi tới chỗ Gia Hân khi thấy cô đang sờ lấy những cành hoa oải hương với nét mặt thoáng buồn. Anh ngồi bên cạnh cô nhẹ giọng nói:

- Gia Hân này, anh nghĩ em nên phẫu thuật đi, biết đâu sẽ có kì diệu xảy ra thì sao? Anh nghĩ sau khi phẫu thuật em sẽ nhìn thấy lại ánh sáng thôi. Em

không vì anh nhưng em hãy vì ba mẹ của mình mà phẫu thuật được không em?

Gia Hân im lặng một lúc khi nghe Khang nói, trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng chẳng suy nghĩ gì nhiều và cô cũng không có ý định sẽ phẫu thuật vì cô biết đường mình cũng chết thôi. Cô gượng cười lên tiếng:

- Có phải bác sĩ nói em chỉ sống được 1 hay 2 tuần nữa phải không? Anh Khang à, phẫu thuật xác suất thành công chỉ được 10% thôi, dù sao thì em cũng không muốn đâu. Cứ như thế này có lẽ sẽ tốt hơn. À mà em cảm thấy đói bụng rồi, em thèm ăn cháo gà hầm lãm, anh mua cho em ăn nha...

Lâm Khang không biết nói gì khi nghe Hân trả lời, anh đành thôi giờ có thuyết phục cô cũng vậy. Anh đứng dậy đưa tay xoa đầu cô rồi đi ra khỏi phòng để đi mua cháo cho cô.

Lâm Khang vừa đi ra khỏi phòng, Hân bước xuống giường đặt chậu hoa lên bàn, đưa tay mò tìm một thứ gì đấy và cô dừng lại ở chiếc dao thái sắt trái cây.

...

Sau khi tới một quán cháo nổi tiếng mua cháo cho Hân, Lâm Khang vội tới bệnh viện mang lên cho Hân. Vừa tới nơi, Khang mở cửa bước vào thì thấy Hân đang nằm trên giường, nghiêng người về phía bên kia hướng ra ngoài cửa sổ, khiến anh cảm thấy lạ thì chợt anh nhìn thấy con dao dính máu dưới nền cùng vũng máu đỏ tươi.

- Gia Hân...

Lâm Khang hốt hoảng ném cả cháo xuống nền mà chạy tới xem Hân như thế nào. Nét mặt Hân tái nhợt, bờ môi tím ngắt, cổ tay trái bị cứa một đường đang rỉ máu. Anh vội vớ lấy cái khăn trắng trên bàn quấn chặt cổ tay đang chảy máu đỏ rồi bế Hân chạy tới phòng cấp cứu, gọi bác sĩ. Trong lòng anh chỉ cầu nguyện rằng: “Gia Hân, em đừng có chuyện gì xảy ra. Em mà có mệnh hệ gì thì anh sẽ có lỗi với ba mẹ em lắm đấy, sao em lại dại dột thế chứ?”

...

Tối, bữa tiệc tại tập đoàn N – House.

Khách mời đến từ các công ty lớn nhỏ đều đã có mặt đầy đủ tham dự bữa tiệc kỉ niệm ngày thành lập tập đoàn N – House. Những tên nhà báo đều có mặt để săn đón những thông tin xung quanh bữa tiệc này. Tiếng nhạc bắt đầu vang lên một cách du dương với bầu không khí vui vẻ này.

Lâm Khang từ trên xe bước xuống trong sự cúi đầu chào của nhân viên phục vụ đứng xếp hàng hai bên, anh đi vào bên trong thăm dò trong những ánh mắt của nhiều đối tác nhìn anh vì anh là chủ tịch trẻ nhất nắm giữ chức vị cao trong một tập đoàn kim cương nổi tiếng.

Đáng lẽ ra anh sẽ không tới mà ở lại trong bệnh viện để canh chừng Gia Hân, nhưng vì đã hứa với Jelly và cũng duy trì mối quan hệ hợp tác hai bên nên bắt buộc dĩ anh phải tới.

- Lâm Khang!

Jelly nhìn thấy Khang, vẫy tay gọi anh rồi nắm lấy phần tà váy đi tới chỗ anh. Trông cô hôm nay vô cùng lộng lẫy trong bộ đầm dạ hội màu đen có đính đá lấp lánh, nét mặt trang điểm đậm tôn lên cá tính mạnh của cô không kém phần quyến rũ.

Lâm Khang mỉm cười đáp lại khi gặp Jelly:

- Chào em, Jelly!

- Hình như nhìn mặt anh có vẻ không tốt nhỉ, anh đang có chuyện gì sao?

Jelly nhẹ giọng hỏi, ánh mắt thắc mắc nhìn Khang khi thấy sắc mặt anh không được tốt.

- Không giấu gì em, lúc sáng Gia Hân cắt tay tự tử cũng may anh kịp thời đưa tới phòng cấp cứu nên giờ cô ấy vẫn còn hôn mê chưa tỉnh. Bác sĩ nói cô ấy không có ý định muốn sống nữa, giờ anh lo sợ Hân tỉnh lại sẽ tự tử.

- Thật vậy sao? Sao anh không ở lại bên Gia Hân, anh không phải tới bữa tiệc này đâu mà.

Jelly ngạc nhiên khi nghe Khang nói lại những gì đã diễn ra.

- Vì anh đã hứa với Jelly sẽ tới, với lại vì mối quan hệ hợp tác hai bên tập đoàn nữa. Mà em đừng lo, anh đã cho người canh chừng Gia Hân rồi.

“Anh ấy đến vì lời hứa của mình sao?... Chắc mình bị lừa dối bởi Lâm Khang rồi, mình quyết định sẽ bỏ qua việc lùm xùm với người tình trước của anh...” Jelly thì thầm trong miệng, ánh mắt nhìn Khang có chút ngượng ngùng.

Lâm Khang lấy hai ly rượu vang từ nhân viên phục vụ đưa cho Jelly, cô mỉm cười nhận lấy uống vài ngụm.

Chợt bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về phía chính diện cửa ra vào khi thấy sự xuất hiện của Hoàng Nam. Nhìn anh vô cùng lịch lãm trong bộ suit màu đen, tôn lên vóc dáng cao ráo của mình với khí chất vương giả, trông anh như một vị hoàng tử của hoàng gia quyền lực. Anh trở thành tâm điểm của mọi

ánh nhìn và bàn tán.

- Đó chính là cậu con trai vừa ở Mỹ về của chủ tịch Hoàng đấy, giờ mới thấy mặt đấy.
- Công nhận cậu ta đẹp trai, cao ráo thật đấy lại còn tài giỏi nữa.
- Đúng là ông Hoàng có phước hưởng, đều có hai đứa con tài giỏi điều hành cả tập đoàn lớn này.
- Bla... Bla...

Hoàng Nam đưa mắt nhìn xung quanh tìm một vị trí thích hợp để ngồi một mình, đáng lẽ anh không tới nhưng vì chị Jelly nói nếu anh không tới thì sẽ hối hận và có chuyện quan trọng gì đó liên quan tới anh.

Chưa kịp định vị được chỗ nào thì Cherry từ đâu đi tới khoác lấy tay anh trong sự bất ngờ của mọi người. Hôm nay cô ta diện bộ váy đuôi cá màu đỏ nổi bật trông vô cùng gọi cảm. Cô ta nhìn Nam nở nụ cười thật tươi.

Hoàng Nam cảm thấy vô cùng khó chịu và phiền phức khi Cherry có những cử chỉ hành động quá đỗi thân thiết với anh trước mặt mọi người, anh hất tay Cherry ra, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng. Mặc dù coi cô ta là bạn nhưng anh không hề thích cô ta tí nào, suốt ngày cứ tới nhà anh nhưng anh mặc kệ không quan tâm, cô ta muốn làm gì thì làm, anh chỉ nề tình ba mẹ cô ta thân thiết với gia đình của anh thôi.

Cherry nháu mày nhìn Nam nhưng vẫn nở nụ cười nói:

- Em có bắt ngờ dành cho anh! Đi theo em!

Chưa kịp định hình lại mọi thứ thì Hoàng Nam bị Cherry nắm lấy tay kéo lên trên chính diện, mọi người đều hướng mắt nhìn về phía họ.

- Con nhỏ Cherry đó định dở trò gì đây?

Jelly hướng mắt phía chính diện bữa tiệc, cô đặt ly rượu xuống bàn với vẻ có chút bức mình, miệng khẽ lầm bầm: “Mày muốn làm gì đây hả Cherry? Mày muốn công khai chuyện hẹn hò với thằng em trai tao chứ gì, trong khi nó chẳng biết gì? Lần này mình phải thực hiện kế hoạch sớm hơn dự định rồi, để xem nó định làm gì đây?”

- Xin mọi người hướng mắt về đây được không ạ? Tôi xin thông báo với mọi người một chuyện, tôi với giám đốc Hoàng Nam đây chính thức xác nhận hẹn hò.

Cherry cầm mic nói giọng đều đều, trên môi nở nụ cười đầy đắc ý với ánh mắt sắc sảo đầy vẻ mưu mô.

Hoàng Nam nghe Cherry nói hất tay Cherry ra, trừng mắt nhìn cô ta với ánh nhìn sắc lạnh hiện lên tia giận dữ khi nghe cô ta nói, nét mặt anh lạnh tanh đến đáng sợ, găm giọng nói:

- Cô nói gì vậy hả? Tôi với cô hẹn hò khi nào? Cô đừng nghĩ tôi dễ dãi, không nói gì cô lần tới, muốn làm gì thì làm. Cô thôi ngay cái chuyện này đi!
- Anh nói nhìn vậy? Mọi người đều đã biết hết rồi mà? Anh nhìn lên màn hình chiếu đi, đó chẳng phải là cái đêm anh uống rượu buồn rầu, anh đã cùng em qua đêm với nhau sao?

Cherry nói, đưa tay chỉ về hướng màn hình chiếu đang hiện ảnh Nam và Cherry chụp chung trong phòng của anh, nhưng lúc đó anh đã ngủ chẳng biết gì chỉ có cô ta tạo dáng nằm lên anh trong bộ dạng ăn mặc hở hang với váy hai dây.

Mọi người ai nấy đều bất ngờ, ngạc nhiên khi nhìn thấy, những hình ảnh đó cũng được Cherry đăng lên instagram trước đó.

- Cô...

Hoàng Nam đang định lên giọng nói thì bất ngờ Cherry kéo cổ áo xuống trao cho anh nụ hôn cuồng nhiệt ngay trước mặt mọi người, khiến họ há hốc mồm vội liếc nhìn đi chỗ khác. Chắc có lẽ bữa tiệc này không phải lễ kỉ niệm gì mà là nơi tỏ tình của cặp đôi tình nhân này.

Hoàng Nam định đẩy Cherry ra thì Jelly đã xông tới đẩy cherry và giáng cho cô ta một cái tát thật mạnh vào mặt, khiến cô ta ôm lấy bờ má nóng bỏng của mình tròn mắt nhìn Jelly. Mọi người lại một phen ngạc nhiên, đứng xem một bộ phim với những tình tiết kịch tính.

- Chị làm cái gì vậy hả? Sao lại tát em?

Jelly nhếch môi cười khinh, nét mặt hiện lên vẻ uy quyền của mình, cô lấy đưa khăn nhỏ đưa cho Hoàng Nam nói:

- Này lau cái bờ môi quyến rũ của mày cho sạch vào, rồi đứng đây nhìn tao xử con nhỏ này cho mày coi. Mày chỉ cần đứng nghe rõ những gì chị mày nói đây!

Hoàng Nam cầm lấy khăn của chị Jelly đưa đứng bơ ra đó, vẻ mặt anh hiện rõ sự bức tức nhưng cố kìm nén, đáng lẽ anh là người giải quyết việc này mới phải nhưng có lẽ để người chị ông chồng cá tính mạnh ra tay sẽ tốt hơn anh.

Jelly tháo đôi gót ra nhào tới đẩy mạnh Cherry ngã phịch xuống sàn đánh tới tấp khiến Cherry không kịp né những đòn đánh của Jelly.

- Chị làm cái gì vậy hả? Bỏ tôi ra!

- Mày im đi, tao phải dạy cho mày một bài học vì dám quyến rũ bạn trai của tao khiến nó bỏ tao, rồi còn quyến rũ thằng em trai tao còn dàn dựng kế hoạch làm em trai tao hiểu lầm chia tay bạn gái nó. Mày đúng là con hồ ly tinh! Đàn em của chị đâu, chiếu cái clip nó quan hệ với những tên đàn ông mà nó lợi dụng đi, rồi mấy cái ảnh nóng của nó nữa...

Con nóng trong người Jelly nhưng dằng trào đến tột đỉnh, cô ra lệnh cho đàn em của mình phát đoạn clip mà cô đã nhờ người quay lại cảnh giường chiếu của cô ta với kẻ tên Quân kia, tung luôn cả cái đoạn quan hệ ngay trong công ty mà cô đã quay được.

Mọi người như tá hỏa khi xem những đoạn clip đó, bao nhiêu báo chí có mặt ở đây đều nhanh chóng bắt lấy thông tin nóng hổi này, chắc chắn nó sẽ nổi lăm đây. Họ còn cuối xuống nhặt lấy những tấm ảnh của Cherry xem và bàn tán náo nhiệt.

Hoàng Nam đứng như chết sững khi xem những gì trên màn hình chiếu đó, ánh mắt anh chột như hiện lên những tia đỏ giận dữ, hai tay siết chặt lại quay lại nhìn Cherry.

- Mày đã xem hết chưa Nam, thằng thanh niên mà hại Gia Hân đó khiến mày hiểu lầm là do con Cherry này nó sắp đặt đấy. Nó bỏ thuốc kích thích vào trong cà phê cho Hân uống đấy, cô lao công đã nói lại cho tao biết vì lúc đó cô ấy không biết Cherry đưa cho thứ bột gì nên cứ bỏ vô đại, làm Hân bị ảo giác nên tưởng tên đó là em. Cũng may chị vô tình ngang thấy cứu Hân trong tình bất tỉnh, chị đã đưa vô bệnh viện. Còn nữa cô ta muốn vào tập đoàn chỉ để có được vị trí cao hơn em thôi Nam à, nó chỉ vì danh tiếng thôi.

Jelly nói một mạch không ngừng nghỉ, nét mặt vẫn giữ được sự bình thản và cảm thấy hài lòng khi nói ra hết sự thật này.

Cherry cảm thấy vô cùng tức giận, nét mặt hoang mang khi xem đoạn clip đó nhưng cố giữ bình tĩnh đứng dậy tỏ ra vẻ đáng thương, ánh mắt rung rung vài giọt nước mắt giả tạo, gần giọng nói:

- Chị dám theo dõi tôi sao? Mọi người, đừng tin những đoạn clip đó, chỉ là ghép thời, không phải tôi!

Jelly chột cười phá lên đều cợt, ánh mắt khinh thường nhìn biểu hiện đầy giả tạo của Cherry mà cảm thấy buồn cười, cô vòng tay trước ngực vênh mặt lên nói:

- Thôi cái trò nước mắt cá sấu đi, mọi chuyện đã rành rành rồi còn chối gì nữa. Nói cho mọi người biết đặc biệt là các chàng trai thanh niên trẻ có mặt ở đây, tôi xin trân trọng nói cô ta là một người ham đàn ông với lại mắc chứng cuồng làm tình, cô ta chuyên dùng loại nước hoa kích thích sự thèm muốn của nam giới để quan hệ với mình đấy. Nếu ai không muốn bị bạn gái bỏ thì nên chú ý dùm, em trai tôi đây thì vốn dĩ bị dị ứng nước hoa nên không bị thôi, mà vốn dĩ Hoàng nam chẳng bao giờ bị cô ta làm cho mê hoặc đâu. Nó là loại con gái lẳng lơ đấy!

- Chị dám...

Cherry tức sôi cả máu định vung tay lên tát Jelly vì dám sỉ nhục mình nhưng bị Hoàng Nam nắm chặt lấy hất mạnh ra, nét mặt lạnh tanh, anh gầm giọng nói:

- Cô là loại người không đáng tồn tại trong xã hội này.

- Giờ em tới bệnh viện với Hân đi, giờ Hân đang rất cần em!

Jelly nhìn Nam nói nhanh.

- Bệnh viện là sao?

Hoàng Nam cảm thấy khó hiểu khi nghe chị mình nói.

- Gia Hân bị u não dẫn đến bị mù, đang ở trong bệnh viện điều trị đấy. Anh Khang nói cô ấy có định tự tử, Hân không chịu làm phẫu thuật gì cả đấy, giờ Hân chỉ muốn chết thôi. Em mau tới thuyết phục Hân đi, vì Hân không muốn cho chị nói với em dù Hân biết mình bị hại. Giờ em mau đi đi, ở đây để chị lo.

Jelly nói hết sự thật cho Hoàng Nam nghe, anh cảm thấy trước mắt như sụp đổ vậy. Không chần chừ gì nữa mà ngay lập tức guồng chân chạy đi ra khỏi đây, trong thâm tâm anh chỉ mong rằng: “Gia Hân, anh xin lỗi... Xin lỗi em nhiều lắm, xin em hãy đợi anh...”

Đến lúc, Jelly phải kéo màn kết thúc chuyện này rồi, cô lao tới nắm lấy tóc của Cherry kéo tới bàn đồ ăn khiến cô ta nhăn mặt đau đớn, miệng không ngừng la lên:

- Chị làm cái gì vậy? Mau thả tôi ra... Mau...

Chưa kịp la lối xong thì Jelly đã dúi mặt Cherry xuống cái bánh kem rồi đẩy cô ta ngã phịch xuống nền.

- A...



Cherry hét lớn lên trong sự nhục nhã, cái mặt dính đầy kem trắng. Bao nhiêu con mắt khinh thường nhìn cô ta, những chiếc máy ảnh được dịp lưu hình.

Lâm Khang từ đầu đi tới chỗ Jelly đưa khăn tay của mình cho Jelly, trầm giọng nói:

- Nhìn em cá tính mạnh thật đấy! Nhưng những gì em làm đều phải có lý do phải không?
- Chỉ là hôm nay thôi anh, chứ bình thường em cũng nữ tính lắm đấy. Chỉ vì có con hồ ly này nên em mới như vậy thôi.

Jelly đáp lại với giọng nhẹ nhàng, cầm lấy cái khăn mà Khang đưa cho cô lau đi những vết kem dính trên tay.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 21: Cuối

Tại bệnh viện.

Hân mở dần mi mắt tỉnh dậy, mọi thứ trước mắt cô là một màu đen mù mịt. Cô cảm thấy cơ thể mình mệt lử như chẳng còn sức vậy, cô chống tay ngồi dậy và chợt nhận ra một điều: “Mình vẫn còn sống sao? Đáng lẽ ra mình chết rồi mới phải. . . Tại sao, tại sao lại cứu mình chứ?... Mình muốn chết cơ mà...”

Cô chợt bật khóc nức lên thành tiếng, giật phanh ống tiêm truyền nước ra khỏi tay khiến nó bị chảy máu, hơi thở của cô trở nên gấp gáp. Cô bước chân xuống giường, quơ tay tìm cây gậy rồi bước ra cửa đi khỏi đây, với ánh mắt hoang mang hướng nhìn một phía vô định. Hân cứ thế từng bước xuống bậc thang, tay run run bám vào thành lan can cho tới khi cô xuống được phía dưới sảnh bệnh viện.

Những bước đi loạng choạng tưởng chừng sẽ ngã nhưng Hân vẫn cố gắng đi khỏi bệnh viện, mặc cho tiết trời buổi tối se lạnh đến thấu xương, cổ tay trái cô đang rỉ máu thấm cả băng gạc trắng. Dù có đau đớn như thế nào thì cô vẫn phải tìm cái chết để giải thoát cho số phận đau khổ này của mình. Cô cứ thế đi thẳng ra phía con đường với làn xe tấp nập ngoài kia.

Khi đã tới sát lề đường, Hân vút cây gậy đặt chân xuống mặt đường đi ra ngoài đó, bao nhiêu tiếng còi xe vang lên inh ỏi rồi né tránh.

Hoàng Nam đạp phanh xe dừng lại, vội mở cửa xe guồng chân chạy ra khi thấy Hân đang đứng giữa dòng đường nguy hiểm kia. Anh chạy ra dòng đường xe cộ tấp nập đó nắm lấy tay cô kéo vào khiến Hân giật mình không biết chuyện gì xảy ra.

Nam buông mạnh Hân ra, nét mặt lạnh lùng hiện lên vẻ tức giận, anh phả ra hơi thở lạnh lẽo dưới nhiệt độ dưới 15 độ C này, anh mặc kệ Hân có đang lạnh run, miệng tím ngắt cùng với vẻ mặt nhợt nhạt. Anh gầm giọng nói:

- Em có bị điên không hả, Gia Hân? Em muốn chết như vậy sao?
- Hoàng Nam!

Hân bắt ngờ lên tiếng khi nghe giọng nói của Nam, nhưng cô chẳng thấy gì cả, nét mặt hiện lên sự lo sợ và hốt hoảng.

Bây giờ thật sự Nam đang rất tức giận, anh không thể kìm nén cảm xúc trong lòng vì nó đang rất rối bời làm anh không thể phân định được điều gì nữa, anh nâng giọng nói đầy sự oán trách:

- Một lời giải thích em không nói được hay sao? Em bị bệnh nặng như vậy không nói cho anh biết, để tự mình đi tìm cái chết?... Được thôi em muốn chết chứ gì? Hôm nay anh sẽ bỏ rơi em, anh sẽ không nói lời xin lỗi hay hàn gắn tình cảm của chúng ta gì cả. Em hãy tự mình nhớ những kỷ niệm đẹp đẽ của đôi ta như linh hồn đó đã chết của em.

Trái tim Hân như bị những lời sắc như dao của Hoàng Nam cứa vào vậy, đau lắm. Những giọt lệ lặng động trong ánh mắt sắp rơi, bờ môi cô run run, hai bàn tay siết chặt lại vì lạnh.

Nam nhìn Hân với ánh mắt xót xa hiện lên những cảm xúc khó tả mặc dù anh biết lời nói của mình sẽ gây tổn thương cho Hân, nhưng anh phải nói tiếp:

- Em nghĩ anh nói lời chấm dứt với em rồi em đồng ý và tự mình chịu đựng nỗi đau với căn bệnh dày vò rồi đi tìm cái chết, anh không đau lòng sao? Em nghĩ mình chịu oan ức rồi chết đi để cho anh biết rằng anh sẽ quên em đi nhưng không, cho đến khi anh biết sự thật thì em sẽ khiến anh sống trong sự dày vò của tội lỗi đấy có biết không? Anh sẽ có tâm trạng gì khi em chết rồi? Liệu anh muốn xin lỗi em, có muốn gặp em, muốn được ôm em nhưng cũng không được vì em đã chết rồi!

Hân như khóc nức lên thành tiếng khi nghe những gì Hoàng Nam trách mắng cô, nước mắt mặn chát chảy xuống cùng hơi thở ra hơi trắng nặng nề, cổ họng cô như uất nghẹn không nói được.

- Nếu sớm biết em là một người vô tâm như vậy, chỉ biết nghĩ cho mình không nghĩ đến cảm xúc của người thì việc nấu cơm cho em ăn, cùng đi ngắm hoàng hôn và ôm em, cảm giác đau lòng đó có muốn quên cũng không quên được... Những hồi ức đó...

Hoàng Nam đang nói thì bị ngắt ngang khi Hân đi tới định ôm anh nhưng bị anh đẩy ra, nét mặt anh trở nên lạnh lùng hơn và anh tiếp tục nói:

- Anh tuyệt đối không tạo ra.

Hân lại tới gần Nam đưa tay chạm vào người anh nhưng lại bị anh hất mạnh ra, khiến cô cảm thấy vô cùng đau đớn đến tận cùng, ước gì cô có thể nhìn thấy lại để thấy sự cảm xúc trên khuôn mặt của anh hiện giờ, chắc anh giận cô lắm vì cô đã không nói sự thật cho anh biết.

- Thời gian qua... nếu em tạo dựng những hồi ức đó để chết... thì giờ, anh đang tạo dựng hồi ức để sống vì anh muốn được sống. Nếu em chỉ có hồi ức đau khổ thế này thì sau khi em chết sẽ chẳng khó khăn gì để quên em. Thế nên anh mới làm thế này, oán trách em, chửi mắng em... Vì, dù không có em anh vẫn phải tiếp tục sống trên thế gian với tội lỗi này.

Nam nói ra hết những gì cần nói, hơi thở anh gấp gáp. Ánh mắt anh chợt đỏ lúng lúng những giọt lệ tưởng chừng sẽ rơi nhưng anh cố đẩy nó chảy ngược vào trong.

Hân cứ liên tục tới định ôm Nam nhưng bị anh hất ra và rồi anh cũng đứng đờ người ra đó, cô tựa vào đầu vào người anh khóc nức lên.

Tại phòng bệnh, Hân được Hoàng Nam đưa về phòng, anh bế cô lên giường bệnh rồi đắp chăn lại cho cô sau đó quay người định rời đi thì bị Hân nắm lấy tay giữ lại, cô nhẹ giọng nói:

- Anh ở lại cùng em đi?

- Trước khi em muốn được sống, anh tuyệt đối sẽ không ở bên cạnh em.

Dứt lời, Nam buông tay Hân ra rồi đi khỏi đây một cách lạnh nhạt khiến Hân cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Cô sợ phải ở một mình trong căn phòng này đêm nay.

Về tới nhà, Hoàng Nam nhưng gục xuống tựa lưng vào tường, cúi gầm mặt xuống, hai tay đan chéo vào nhau, trong góc tối một giọt nước mắt rơi rơi xuống nền gạch.

“Anh xin lỗi, xin lỗi em nhiều lắm Gia Hân. Nhưng anh cũng rất giận em vì em không chịu nói cho anh biết em bị bệnh, còn bị hiểu lầm. Nếu như mọi chuyện này không được đưa ra ánh sáng, liệu anh có biết sự thật không?... Anh là đồ ngốc mà, em phải nói chứ... Lỡ như em biến mất thì sao anh có thể chịu nổi?...” Hoàng Nam tự giằng vò, trách móc bản thân mình. Anh thật sự rất muốn ở bên Hân lúc này nhưng không thể, anh đã mắng cô ấy, đã nói sẽ không ở bên cạnh Hân để cô ấy suy nghĩ chín chắn lại vì trong tư tưởng của Hân bây giờ chỉ nghĩ đến cái chết, sau những lời mắng của anh mong Hân sẽ hiểu ra.

Ở phía trước, con xe hơi dừng tại căn biệt thự xa hoa nơi đây, Lâm Khang đi xuống mở cửa xe để Jelly đi ra. Jelly nhìn anh mỉm cười nói:

- Cảm ơn anh đã đưa em về!

- Không có gì đâu, dù sao nhà anh ở bên kia đường đối diện nhà em, trước sau gì chúng ta cũng trở thành hàng xóm của nhau thôi, việc đưa về cũng là đương nhiên thôi!

Lâm Khang đáp lại với giọng đều đều.

- Anh Lâm Khang!

Đột nhiên có một giọng nói vang lên gọi tên Khang, anh nghe được quay lại với nét mặt ngạc nhiên và không ai khác chính là Kim Như. Cô ta chạy tới ôm lấy anh khi nhìn thấy anh, cô ta đã đứng trước cổng nhà anh đợi anh từ chiều đến giờ, khiến anh như đứng đờ ra. Còn Jelly thì đứng nhìn chẳng hiểu gì cả, nét mặt ngơ ra.

- Anh đi đâu mà lâu vậy, em đứng đợi anh từ chiều đến giờ đấy! Sao kể từ lúc sự kiện diễn ra anh không hề tới với em gì cả...

Kim Như nói giọng nhõng nhẽo, ôm chặt lấy Khang.

Khang vội buông Kim Như ra, về mặt anh có chút lúng túng khi gặp tình huống khó xử này ngay trước mặt Jelly, anh nhìn Kim Như với ánh mắt nghiêm túc lên giọng nói đầy dứt khoát:

- Kim Như, em nghe anh nói đây, chuyện của chúng ta nên...

- Anh Khang, chúng ta bắt đầu lại được không anh. Chỉ tại con Gia Hân kia chen vào nên khiến tình cảm chúng ta dần trở nên xa cách. Tại bữa sự kiện đó, em chỉ vô tình quay lại đoạn clip nó với cái tên thanh niên tên Hoàng Nam kia thôi, em bắt cô ta phải lựa chọn. Cuối cùng lúc em ra sân diễn thì cô ta xông ra đánh em tới tấp vậy đấy, làm em mất hết cả danh tiếng chỉ vì cô ta...

Kim Như cắt ngang lời nói của Khang mà kể lể cho anh nghe và cô ta không biết mình đang nói những gì vừa rồi.

“Sao người yêu thằng em mình bị nhiều người hại vậy trời?... Cô ta cùng với con nhỏ Cherry kia cùng một thể loại cả...” Jelly thì thầm nói, nhếch môi cười khinh, hai ta khoanh lại trước ngực khi nghe Kim Như nói.

Lúc này Lâm Khang mới biết được sự thật tại sao lúc đó Gia Hân lại lao ra đánh Kim Như tới tấp, phá hỏng cả buổi sự kiện. Anh chợt nhếch môi cười khinh bỉ, trầm giọng nói:

- Thì ra em chính là lý do mấu chốt làm phá hỏng sự kiện. Kim Như này, anh đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện tình cảm chúng ta, anh yêu em thật sự nhưng có lẽ tình yêu của anh đặt không đúng chỗ rồi. Cảm ơn em đã yêu anh nhưng tình yêu của em dành cho anh quá ích kỉ và nhu nhược, nên anh sẽ lấy lại tình yêu của mình. Anh xin lỗi!

- Anh nói gì vậy? Em không hiểu.

Kim Như như đứng hình khi nghe Lâm Khang nói khi thấy thái độ thay đổi của anh.

- Cô không hiểu anh Khang nói gì thật sao? Có nghĩa là anh Khang muốn chấm dứt với cô đấy, hiểu chưa?

Jelly lên tiếng nói thay cho Lâm Khang khi thấy nét mặt ngây ngô như không hiểu gì của Kim Như.

- Chị là ai?

Kim Như nhíu mày nhìn Jelly hỏi.

- Tôi là ai cô không cần biết! Thôi, em vào nhà đây, có gì hôm nào rảnh gặp nhau ăn tối nha anh Khang. Bye anh!

Nói rồi, Jelly vẫy tay chào tạm biệt Khang không quên nở nụ cười thật tươi và lườm mắt nhìn Kim Như rồi mở cổng đi vào trong nhà.

Lâm Khang cũng không muốn nói gì với Kim Như nữa mà quay người lạnh lùng đi khỏi đây, bỏ lại phía sau ánh mắt dằn sự bức tức của Kim Như.

...

Sáng hôm sau.

Trong phòng bệnh, Hân ngồi trên giường với nét mặt thần thờ, hai con mắt cô thâm quầng vì thức trắng cả đêm suy nghĩ một chuyện. Cô muốn được nhìn thấy lại mọi thứ như trước đây, cô muốn tạo nên những kỉ ức đẹp đẽ và cô không muốn chết nữa.

“Cách”

Tiếng của mở, cô ý tá bước vào mang theo dụng cụ y tế tới để kiểm tra thể trạng sức khỏe của Hân và tiêm thuốc cho cô.

- Chị ơi, chị có thể mở điện thoại dùm tôi được không?

Hân mỉm cười nhẹ giọng nói.

- À được!

Cô y tá gạt đầu đáp, cầm lấy điện thoại trên bàn đưa cho Hân.

- À, chị mở danh bạ nhấn phím 1 hộ tôi!

Cô y tá làm theo những gì mà Hân nói rồi đưa điện thoại cho Hân, cô cầm lấy máy áp vào tai để nghe, phải chờ khá lâu thì bên đầu dây mới bắt máy.

- Alo, là em đây Hoàng Nam! Anh khoan tắt máy... Em muốn nói với anh rằng, em muốn sống. Em sẽ phẫu thuật, mặc dù không biết tỉ lệ thành công bao nhiêu nhưng xin anh đừng tới bệnh viện lúc phẫu thuật, mà chắc anh không tới đâu... .

- ...

Bên đầu dây im lặng, Hân rất muốn nghe giọng nói của Nam nhưng chắc không được, cô tiếp tục nói tiếp:

- Anh nhất định đừng tới bệnh viện... nhất định đừng tới nha... Sao anh im lặng không nói gì vậy? Anh giận em sao? Hy vọng ngay lúc này anh gọi tên em một lần thôi cũng được...

- Gia Hân!

- Nghe được giọng của anh thật sự rất vui, hẹn 6 tháng sau gặp anh ở tòa nhà N – House, vào buổi chiều hoàng hôn nhé, đó cũng lúc bắt đầu năm mới.

Nói rồi Hân tắt máy, khẽ mỉm cười chờ đợi một tia hy vọng.

Phía bên nhà Hoàng Nam, anh ngồi tựa vào thành giường, ánh mắt chứa đựng cảm xúc khó tả khi nhìn vào hình Gia Hân trên màn hình điện thoại, có lẽ 6

tháng đối với là khoảng thời gian khá là dài đây.

Một thời gian sau.

Trên sân thượng của tòa nhà N – House, Hoàng Nam đứng nhìn về phía mặt trời đang dần lặn xuống ở phía xa gần con sông rộng lớn kia với ánh mắt xa xăm thể hiện sự nhớ nhung một ai đó, nét mặt vẫn giữ thần thái lạnh lùng, mái tóc màu hạt dẻ bay lòa xòa trong gió.

Kể từ lúc, anh nhận ra mình hiểu lầm Gia Hân và tới mức cô để vực ý chí sống của cô, anh đã không gặp cô kể cả lúc cô phẫu thuật anh đã không tới theo lời cô nói, anh không biết thông tin Hân như thế nào sau cuộc phẫu thuật đó, anh chỉ biết rằng cô đang đi đâu đó một thời gian thôi.

- Anh Hoàng Nam!

Một giọng nói quen thuộc vang lên, Hoàng Nam quay người lại, ánh mắt không mấy ngạc nhiên khi nhìn cô gái mặc bộ váy trắng, tóc xõa dài suông mượt, trên môi nở nụ cười đang nhìn anh với mắt không giấu nổi cảm xúc.

Không chần chừ gì nữa, cô ngay lập tức chạy đến trong vòng tay giang rộng của Hoàng Nam, cô ôm chầm lấy anh trong niềm hạnh phúc vỡ òa. Giọng nói trầm ấm của anh thì thầm bên tai:

- Gia Hân! Cảm ơn em đã tới! Anh nhớ em nhiều lắm!

- Em mới là người cảm ơn anh, Hoàng Nam! Ánh chính là người cho em nguồn sống. Thật may đầu năm mới của buổi chiều hoàng hôn nơi này lại có anh!

Hai người họ trao cho nhau cái ôm áp áp sau chuỗi thời trôi qua, đầy rẫy những chuyện buồn xảy ra.

Tình yêu tuyệt vời nhất có thể đánh thức tâm hồn, đưa họ tiến xa hơn, thổi bùng lên ngọn lửa trong tim và mang đến sự bình yên cho tâm hồn. Đó chính là những gì họ hy vọng có thể trao cho một nửa của mình mãi mãi.

(the end)

Bạn đang đọc truyện *Nơi Đây Có Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.